

Thê Bằg Tử Quý

Contents

Thê Bằg Tử Quý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	20
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	42
7. Chương 7	51
8. Chương 8	59
9. Chương 9: KẾT THÚC	69

Thê Bằg Tử Quý

Giới thiệu

Tư Đồ Thanh Đại chưa từng nghĩ đến việc bay lên càn cao để hóa thân thành phượng hoàng, dù gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-bang-tu-quy>

1. Chương 1

Kinh sư Thuận Thiên phủ

“Đằng vương phủ lại phái người tới cầu hôn?”

Tư Đồ Thanh Đại hướng ánh mắt về phía song thân đang ngồi đối diện, đôi mày thanh tú không khỏi cau lại, tựa hồ không lường trước được việc Đằng Vương phủ chưa chịu từ bỏ, điều này làm cho nàng càng thêm khó hiểu. “Lần trước không phải nữ nhi đã cầu cha mẹ thay con từ chối hôn sự này rồi sao? Nữ nhi không có ý định gả cho Đằng vương thế tử, cũng không dám mơ tưởng trèo cao.”

“Ta với nương của con cũng không muốn ứng thuận, bắt quá sáng nay Hiên Vũ đã tới. Hiên Vũ chính là tam thiếu gia của Quan gia, tam đệ Hiên Nhã, hẳn đến tìm chúng ta để bàn qua chuyện sau này, cũng không thể không lo lắng về việc hôn sự này rồi.....”

Vừa qua khỏi đại thọ mừng sáu mươi tuổi, Tư Đồ Nhân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến bản thân có thể an nhàn hưởng thụ thanh phúc. Vốn không lâu trước đây, đứa con giá út của hắn đã ra ngoài gây họa, khiến cho đầu tóc hắn điểm bạc không ít, nay xem ra phiền não nhất định lại đến nữa rồi.

“Còn không phải bởi vì trước đây muội muội Thục Dục của con tự đứng lại liên quan đến án mạng, rước lấy lao ngục tai ương vào người hay sao? Tuy rằng sau đó hung phạm đã chủ động ra đầu thú trước quan phủ, lý ra nó nên được phán vô tội mà phóng thích, nhưng bởi vì vị Hồ lão gia bị giết chết kia cùng với Lưu công công trong cung có mối quan hệ rất mật thiết, nay bị người khác hại chết, Lưu công công cũng sẽ không để ý đến việc có nhiều người bị chôn theo cùng hắn. Là Hiên Vũ đã nói cho đối phương biết rằng Đổng Vương thế tử đối với con có ý, muốn cưới con về làm thái tử phi, nếu Thục Dục vô tội mà bỏ mạng, chỉ sợ cũng sẽ gián tiếp đắc tội với Đổng vương thế tử cho nên Lưu công công mới có thể nhanh như vậy đáp ứng phóng thích Thục Dục ra.”

Nghe xong ngọn nguồn, Thanh Đại càng hoang mang hơn. “Vì sao Quan tam thiếu gia cứ nhất định phải đưa ra lời nói dối như thế? Nếu Đổng vương thế tử đến lúc đó không đáp ứng cưới con, Lưu công công chẳng phải sẽ phát hiện ra mình bị lừa hay sao?”

Tư Đồ phu nhân lý giải nghi ngờ của nữ nhi. “Nói đến cũng vừa khéo, Đổng Vương thế tử đúng lúc nhập cung tới thăm bệnh tình của Thái Hậu, mà hắn cùng Hiên Vũ cũng có thể được xem như là bạn bè tri giao. Biết Đổng Vương gia cùng Đổng Vương phi đang nóng lòng muốn thế tử lập thế tử phi, lại biết rõ Đổng Vương thế tử không nghĩ đến việc cưới nữ nhi của các vương công đại thần về làm vợ, cho nên Hiên Vũ đã nghĩ đến con. Hẳn nói hiệu thuốc Bách An Đường này của chúng ta, trong tương lai nếu có Đổng Vương phủ làm chỗ dựa thì sau này cũng không cần phải lo lắng Lưu công công hoặc quan phủ làm khó dễ. Vả lại, Thục Dục sẽ được gả cho nhị ca của hắn làm vợ lẽ, Quan gia tự nhiên cũng trở thành núi thái sơn cho chúng ta nương tựa. Có thể nói đây chính là là cá cần nước, nước giúp cá, tất cả đều vui mừng.”

“Vị Quan tam thiếu gia này tâm nhãn thật đúng là rộng, thành ý cũng đủ thâm sâu.” Thanh Đại đậm trà phúng nói.

“Chính là bởi vì Hiên Vũ từng đến phủ báỉ phỏng, đã gặp và trò chuyện cùng con. Mà đối tượng Đổng Vương thế tử muốn kết hôn phải là người có cá tính, khi gặp chuyện có thể kiên cường bình tĩnh, quan trọng là phải hiểu được đại cuộc, tuyệt không thể quá mức kiêu căng tùy hứng. Bởi vậy hẳn tin tưởng con nhất định có thể đảm nhiệm vai trò thế tử phi này, nên mới ở trước mặt Đổng Vương thế tử tận lực đề cử. Nếu chúng ta cứ mãi thoái thác, cuối cùng hôn sự thật sự bất thành, chỉ sợ Lưu công công hay chuyện, sau này lại tìm đến chúng ta gây phiền toái.” Đây là điểm mà Tư Đồ phu nhân lo lắng nhất.

Nghe vậy, Thanh Đại lâm vào trầm tư.

Tư Đồ Nhân nhâm nhi tách trà, lại thở dài một hơi, ngày hôm nay không biết lão đã thở dài bao nhiêu lần.

“Cho đến lúc này, cha cũng không nghĩ tới việc muốn cùng hậu duệ vương công quý tộc này làm thông gia, chỉ mong là con có thể gả vào gia đình tốt, an an ổn ổn, thân nhiên vui sống là tốt rồi. Chính là Hiên Vũ cũng đã dùng nhân cách cam đoan, nói vị Đổng Vương thế tử này tương mạo đường đường, là chính nhân quân tử, tuyệt không khiến cho con phải chịu ủy khuất. Cha nghe hắn nói như vậy, mới quyết định hỏi lại ý con, nếu con thật sự không muốn, như vậy cha cũng sẽ không miễn cưỡng, sẽ thay con cự tuyệt.....”

“Cha, Quan tam thiếu gia bảo là tốt thì chắc cũng không sai đâu, nếu có thể tiến gả vào Đổng Vương phủ, đối Tư Đồ gia quả thật là có lợi, hơn nữa.....con không muốn Thục Dục lại phải chịu đựng thêm nữa điểm khổ sở nào.” Cùng một mẹ sinh ra, chỉ trẻ hơn nàng một khắc, muội muội sinh đôi là người thân quan trọng nhất của nàng, vì bảo vệ Thục Dục, người làm tỷ tỷ như nàng cái gì cũng đều nguyện ý làm. “Huống hồ, con sớm muộn gì cũng phải lập gia thất, nếu gả được vào nơi mà người ta có thể giúp đỡ mình, hẳn là lựa chọn tốt nhất.”

“Như vậy thật sự có được không?” Tư Đồ phu nhân vẻ mặt lo sợ bất an. “Thanh Đại, đối phương chính là Đổng Vương thế tử, tương lai cũng sẽ kế thừa Vương gia tước vị, tuy rằng thân phận hiển hách rất được

trọng vọng, nhưng con cũng phải lường trước bất kể là quy củ hay lễ nghi ở nơi đó đều nghiêm ngặt, cuộc sống ở vương phủ cùng với bá tánh bình thường rất bất đồng, vinh hoa phú quý không phải ai cũng đều muốn, nương thật sự không hy vọng con gả đến đó.”

Thanh Đại cười cười, đưa mắt nhìn mẫu thân, tuy bà không phải là mẹ ruột sinh ra tỷ muội các nàng, nhưng tình cảm lại khắng khít không khác gì ruột thịt. “Nương không cần lo lắng, con đã nghĩ đến kết quả tồi tệ nhất, cùng lắm là bị hưu và trở về nhà mà thôi.” Nàng nửa đùa nửa thật trả lời.

“Còn cười được sao?” Tư Đồ phu nhân nhin không được cười mắng. “Phải biết rằng thành đô của Đãng Vương phủ ở Tứ Xuyên, cách nơi này rất xa, nếu có ngày thật sự xảy ra chuyện, nước xa không cứu được lửa gần, nương cũng giúp không được con.” Tuy rằng đứa con gái lớn này cho tới bây giờ vẫn chưa làm gì khiến bà bận tâm lo lắng, nhưng nghĩ đến việc nữ nhi phải gả đến chỗ xa xôi như thế, đối phương cũng không phải là gia đình bình thường, muốn không phiền não cũng rất khó.

Nàng nắm tay mẫu thân, trấn an nói: “Nương, lúc này con hoàn toàn hiểu rõ, con sẽ tự chọn con đường của mình.”

“Nếu con thật sự quyết định như vậy, qua hai ngày nữa người của Đãng Vương phủ có thể lại đến để chờ đợi tin tức, cha sẽ nói cho bọn họ biết chúng ta đồng ý hôn sự này.” Tư Đồ Nhân nhìn đứa con gái lớn trước mặt, so với trưởng nam, có thể còn quả quyết hơn, xử lý sự tình cũng càng sáng khoái hơn, một điểm cũng không thua nam nhân, ông quyết định tin tưởng lựa chọn của nàng.

“Vậy làm phiền cha.” Thanh Đại trầm ngâm một chút. “Bất quá con muốn thỉnh cha mẹ đừng để cho Thước Dực biết hôn sự này cùng nương có bất kì quan hệ gì, không lâu sau, nương sẽ gả đến Quan gia ở Hàng Châu, con không hy vọng lại có thêm chuyện phát sinh.”

Phu phụ Tư Đồ Nhân cúi thấp đầu, cũng có cùng suy nghĩ như nàng.

Sau khi tiễn song thân rời khỏi, Thanh Đại ngồi trong phòng trầm tư. Nàng sở dĩ đồng ý hôn sự này, không phải vì chính mình, mà là vì muốn sản nghiệp tổ truyền - gian Bách An Đường này có thể đời đời truyền lại cho con cháu thế hệ sau, đồng thời cũng là vì hạnh phúc chung thân của muội muội mình, đây là việc mà người tỷ tỷ như nàng phải làm.

Cá tính của nàng cùng muội muội Thước Dực vô cùng bất đồng, con người nàng sống lý trí nhiều hơn tình cảm, khi gặp bất cứ việc gì trước tiên đều điềm tĩnh suy xét, ngay cả với hôn nhân đại sự cũng như thế. Vì Tư Đồ gia, đáp ứng cuộc hôn nhân này, chỉ cần được đối xử tốt, cũng không đến nỗi bị xem là hạ sinh.

“..... Tiểu thư.” Thái Hà, tỷ nữ cận thân của nàng ở một bên do dự một lúc lâu mới mở miệng.

Thanh Đại ngẩng đầu lên. “Chuyện gì?”

“Tiểu thư nếu thật sự phải tiến gả vào Đãng Vương phủ, như vậy nô tỳ có thể đi theo đi không? Bằng không tiểu thư đối với chỗ sống mới không quen, một thân một mình ở trong vương phủ, vạn nhất bị người khác khi dễ, đến lúc đó kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, cho nên.....”

“Thái Hà!” Thanh Đại cười ngắt ngang lời của nàng. “Dĩ nhiên người nhất định phải theo hầu bên cạnh khi ta xuất giá, điều đó thật sự hữu ích, ta cũng còn có người để cùng trò chuyện.”

“Cám ơn tiểu thư.” Thái Hà chuyển từ lo lắng sang vui mừng, ra sức gật đầu.

“Tuy nhiên Vương phủ dù sao cũng không phải là gia đình bình thường, nếu thực sự bị ủy khuất, người cũng phải nhẫn nại.” Thanh Đại nắm tay người tì nữ đã theo hầu bên mình nhiều năm nói. “Điều quan trọng là vào thời điểm không thể nhẫn nhịn, chúng ta nhất định phải chuẩn bị trước biện pháp giải quyết, phạm làm việc thì đừng lấy cương đối cương, miễn cho cuối cùng người chịu thiệt chính là mình.”

“Vâng, tiểu thư.” Thái Hà nhớ kỹ.

Thanh Đại đột nhiên cảm thấy trong phòng có phần ngột ngạt. Có lẽ khi bản thân mình phải gả ột nam nhân nào đó, một người mà cho tới lúc này cũng chưa gặp qua, cũng không hiểu biết gì về đối tượng, nàng tin tưởng rằng những nữ tử khác cũng đều không yên lòng giống như nàng bây giờ. Nàng đứng dậy bước ra ngoài vườn tản bộ để cho suy nghĩ của mình được rõ ràng hơn.

Mấy ngày nay thời tiết rất tốt, ánh mặt trời chiếu vào phía trên gương mặt trái xoan thanh tú của Thanh Đại, chỉ thấy bên dưới cặp chân mày cong cong thanh mảnh như lá liễu là một đôi đồng tử hắc bạch phân minh, không giống với vẻ xinh đẹp ngời sáng của muội muội sinh đôi Thục Dược, mà lại mềm mại đáng yêu nhưng cũng mang theo ánh nhìn kiên nghị. Năm nay nàng vừa tròn mười bảy, mặc dù từ nhỏ đến lớn đều ở khuê phòng, nhưng cũng không vô tư hời hợt đến mức đến không hiểu thế sự. Nàng đối với hôn nhân đại sự cũng không mơ tưởng quá xa vời.

Tuy rằng Quan tam thiếu gia cam đoan Đổng Vương thế tử là một chính nhân quân tử, nhưng nàng cũng không xác định được lời nói đối phương có phải là thật hay không, phải mắt thấy tai nghe, trực tiếp gặp mặt hẳn thì nàng mới có thể tự mình đưa ra nhận định được. Chính là, nếu đã quyết định gả vào Đổng Vương phủ, đến cuối cùng dù nam nhân kia là người tốt hay kẻ xấu thì lúc này có phiền não cũng vô dụng. Mọi chuyện chờ sau khi thành thân hẳn hay.

Thanh Đại đứng trong hoa viên một hồi lâu, mới chợt nhận ra còn có người khác đứng ngay bên cạnh, quay đầu lại nhìn thì thấy một người trẻ tuổi với thân thể trắng kiện, gương mặt thanh thật đang thẳng thắn nhìn nàng.

“Sao thế? Đi đến đây mà chẳng phát ra tiếng động nào.....” Nàng xoay người về phía Bạch Thuật, người bị vứt bỏ trước cửa Bách An Đường từ lúc còn là đứa trẻ quần trong tả lót và được phụ thân nàng thu nhận đến bây giờ. Đối với nàng mà nói, Bạch Thuật tựa như người nhà, không phải nô bộc. “Tìm ta có việc sao?”

Bạch Thuật đưa mắt nhìn nàng một lúc lâu, khẩu khí nghiêm túc hỏi: “Vừa mới nghe lão gia cùng phụ nhân nói..... Người quyết định phải gả cho Đổng Vương thế tử?”

“Àn.” Thanh Đại khẽ cúi đầu.

“Người hoàn toàn tình nguyện sao?” Hắc vẫn là muốn xác định rõ.

Nàng run rẩy một chút, sau đó môi đỏ mọng khẽ cong lên. “Ta tình nguyện. Một chút cũng không miễn cưỡng.”

“Thật ư?” Bạch Thuật có chút cô đơn, bất quá rất nhanh đã lấy lại tinh thần. “Như vậy ta..... Ta sẽ chân thành chúc người hạnh phúc, cũng hy vọng vị Đổng vương thế tử kia thật lòng quý trọng người.”

“Cám ơn.” Thanh Đại ôn nhu cười.

“Nếu..... Ta chỉ nói là nếu... trong tương lai có gặp phải chuyện gì ủy khuất, chỉ cần phái người gửi thư về nhà, ta sẽ dốc mọi sức lực đi giúp người, đây cũng là điều duy nhất ta có thể làm vì người.” Bạch Thuật hiểu rõ kẻ chỉ có hai bàn tay trắng như mình thật không có tư cách sở hữu người con gái tốt đẹp như Thanh Đại, trừ bỏ chúc phúc, hẳn không thể đem lại cho nàng điều gì khác.

“Bạch Thuật.....” Đến giờ phút này, Thanh Đại mới có chút sở ngộ, bởi vì hắc sàng sàng tuổi với muội muội Thục Dược, cho nên từ trước đến nay nàng chưa từng suy nghĩ đến khía cạnh này. Hiện tại mới biết được nam nhân trẻ tuổi trước mặt chính là có ý đối với mình. Nhưng nàng chỉ xem hắc như người nhà, thật sự không thể hồi đáp tình cảm này. “Ta đáp ứng người, nếu thực sự bị ủy khuất, nhất định sẽ báo với người, cho nên không cần thay ta lo lắng.”

Bạch Thuật nghe nàng nói như vậy, mới an tâm xoay người rời đi.

Nhận thức được mình còn có người nhà để nương tựa khiến cho Thanh Đại yên lòng phần nào, nếu điều mà vị Đổng vương thế tử kia mong muốn là một nữ tử đoan trang, điềm đạm lại hiểu chuyện thì nàng sẽ đáp ứng cho hẳn, chỉ hy vọng có thể cùng đối phương làm một đôi vợ chồng tương kính như tân, không cầu mong gì hơn.

Lập xuân qua đi vài ngày –

“Tam thiếu gia đã trở lại.” Người gác cổng bước ra bên ngoài cửa phủ, hướng về phía người chủ tử mặc quan phục, cúi người hành lễ.

Quan Hiên Vũ trên thương trường tiếng tăm lừng lẫy “Hàng Châu Quan gia”, là thiếu gia của nhà họ Quan, đứng hàng thứ ba, hiện nay là giám sát Ngự Sử của Đô Sát Viện. Hắc nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, sau đó đối với khách quý phía sau thủ lễ. “Thỉnh thế tử!”

“Chúng ta không phải là người ngoài, không cần phải đa lễ như vậy.” Nam tử vừa nói chuyện đúng là Đổng vương gia trưởng tử – Chu Kí Vân, dáng người cao lớn trắng kiện, trên mặt không có nửa điểm cười khiến cho người khác có cảm giác lạnh lùng.

Chu Kí Vân tuổi độ chừng hai mươi lăm, đầu đội nón vải, thân mặc áo bào màu lam, trên vai khoác chiếc áo choàng sẫm màu, chân mang tất trắng cùng giày vải màu xanh, cũng không mấy khác với bá tánh bình dân. Bất quá hần họ Chu, Chu là quốc họ, đại biểu cho địa vị được tôn sùng, thần sắc lãnh ngạo, xem ra khó có thể thân cận, chỉ có ở trước mặt bạn tốt là Quan Hiên Vũ, mới thoáng hòa hoãn đôi chút.

Quan Hiên Vũ hơi nhếch mép mỉm cười. “Nếu thế tử đã xuất ra lời vàng ngọc như thế, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

“Người thật đúng là ra dáng làm quan, càng lúc càng lên giọng.” Chu Kí Vân tuy rằng mặt không chút thay đổi, bất quá từ lời nói có thể mơ hồ nghe ra ý cười đùa.

Quan Hiên Vũ không khỏi một phen trêu chọc nói: “Hơn phân nửa là vì ta thích hợp làm quan, bất quá..... Thế tử chắc không phải chỉ vì thảo luận chuyện vật vãnh này nên mới đến tìm ta chứ?”

“Tư Đồ gia mấy ngày hôm trước đã đồng ý hôn sự, nên ta lệnh cho người hầu bắt đầu chuẩn bị sính lễ, mặt khác cũng cho người trở về thành đô phủ thông báo với phụ mẫu, bọn họ biết ta rốt cục muốn lập phi, nhất định rất vui vẻ.” Chu Kí Vân miệng nói ra một cách bình thản, trên mặt cũng không thấy hiện lên chút vui mừng nào của kẻ sắp làm tân lang. “Ngay cả Thái Hậu cũng đã biết chuyện, liền nói bệnh của người đã hồi phục hơn một nửa, còn lo lắng đêm dài lắm mộng lập, tức ra lệnh cho thái giám trong cung giúp ta thu xếp một phần sính lễ thích đáng, liên tục mấy ngày liền giúp ta chọn ra những thứ tốt nhất.”

“Đó là bởi vì thế tử là tôn tử mà Thái Hậu thương yêu nhất, lão nhân gia người đương nhiên khẩn trương.....” Nói đến đây Quan Hiên Vũ hạ ánh mắt, dò xét về mặt, phỏng đoán tâm tư đối phương. “Bất quá biểu tình của thế tử lúc này là có ý gì? Có phải người lo lắng Vương gia cùng Vương phi không hài lòng vì Tư Đồ gia đại tiểu thư này, cho rằng phân phận của nàng không tương xứng? Hay vẫn là lo lắng nàng ta không đảm đương nổi trọng trách của thế tử phi?”

Hai nam nhân có tầm vóc xấp xỉ nhau cùng rẽ vào khúc quanh cuối hành lang, sau một lúc lâu, Chu Kí Vân mới mở miệng trả lời.

“Thân phận không quan trọng, phụ mẫu chỉ cầu ta sớm ngày thành thân, nhanh chóng vì bọn họ hạ sinh thế tôn, điều kiện duy nhất là đối phương phải có gia thế trong sạch, thân thể khỏe mạnh, những vấn đề khác đều do ta tự mình làm chủ. Mà ta cũng chỉ hy vọng thế tử phi tương lai không âm ỹ, không nháo, không khiến ta phiền lòng, làm tròn bổn phận của nàng, còn có..... Cá tính có thể kiên cường một chút, như vậy như vậy đủ rồi, nếu nàng quả đúng người đã nói, sẽ không có gì phải lo lắng.”

Chu Kí Vân đối với nữ tử muốn kết hôn chỉ đưa ra vài yêu cầu ít ỏi như vậy, giờ đã có người phù hợp với điều kiện chọn lựa, nên cũng không cần lo lắng nhiều.

Quan Hiên Vũ phát giác trong lời nói của hần còn có ẩn tình khác. “Có phải thế tử chỉ đưa ra một vài yêu cầu nhỏ nhoi như vậy, cũng là bởi vì không thể cưới được nữ tử mình thật sự yêu thích, đành phải nhượng bộ với sự lựa chọn thứ hai?”

“..... Cho dù lúc còn trẻ đã từng có qua ý nghĩ như vậy, nhưng trên thế gian có được bao nhiêu đôi phu phụ là vì cảm tình mà kết hợp với nhau. Ta không nghĩ mình có vận may như thế, mà nữ tử duy nhất ta có ý cũng không còn, đã vậy bất luận cưới kẻ nào đều không sao cả.”

Chu Kí Vân nghĩ đến người thị thiếp kia đã vì hần sinh hạ một hài tử, trong lòng có chua xót cùng tiếc nuối.

Hần chân chừ rồi thấp giọng nói: “Chẳng qua..... Ta chỉ hy vọng hôn nhân đại sự có thể thuận theo tự nhiên, không cần phải vì bất cứ người nào mà thành thân.”

“Tuồng nhị ca của ta từ nhỏ thân thể suy nhược nhiều bệnh tật, cũng không dám hy vọng xa vời có ngày cưới vợ sinh con. Ai ngờ lần này đi đến Thuận Thiên phủ, lại gặp được cô nương có thể khiến cho bản thân động tâm, mới biết được duyên phận đã sớm ở chỗ này chờ hần.” Quan Hiên Vũ sau khi đưa ra dẫn chứng rất thực tế lại thêm vào. “Duyên phận của thế tử nói không chừng cũng sắp đến.”

Nghe hẳn lấy chuyện huynh trưởng nhà mình ra làm ví dụ, khoe miệng Chu Kí Vân tựa hồ khê động một chút. “Tuy rằng ta không tin duyên phận, nhưng vẫn cảm ơn lời an ủi của người.”

“Vào thư phòng uống chén trà nào, chúng ta vừa uống vừa tán gẫu.” Nói xong, Quan Hiên Vũ vội phân phó nô tài đi chuẩn bị.

Chu Kí Vân theo hướng thư phòng đi tới, bỗng tiếng chim kêu trên ngọn cây thu hút sự chú ý của hắn. Ngẩng đầu nhìn lên liền thấy một tổ chim non đang riu rít kêu la, tự nhiên nghĩ tới đứa con của mình, rất hy vọng có thể nghe thấy hài tử vừa tròn năm tuổi của mình mở miệng kêu hắn một tiếng “Cha”.

Hơn nửa tháng sau, Đàng vương phủ theo tục lệ truyền thống, chính thức hướng đến Tư Đồ gia nạp sinh lễ ra mắt, thậm chí Thái Hậu còn ngự ban ột bộ giá ý cùng mao phượng quý giá, đây là loại vinh dự đến cỡ nào cơ chứ, khiến cho phu phụ Tư Đồ Nhân có chút thụ sủng nhược kinh, mà cuối cùng cũng chọn ra được ngày lành tháng tốt là ngày năm tháng năm.

Mấy ngày tiếp theo, là thời gian bận rộn nhất của Tư đồ gia. Nghe nói họ sẽ cùng Đàng Vương phủ kết làm thông gia, không chỉ những thương gia thường ngày hay lui tới, còn có thân bằng quyến thuộc, ngay cả một ít đại thần trong triều muốn nhân cơ hội này thiết lập quan hệ, đều tới cửa chúc mừng.

Chuyển biến này khiến cho phu phụ Tư Đồ Nhân vừa vui mừng lại vừa luyến tiếc, vui mừng là vì Bách An Đường có quan hệ thông gia với tầng lớp cao quý như thế sẽ càng thêm vững chắc; Nhưng cứ nghĩ đến cả hai nữ nhi mình yêu thương nhất đều lần lượt xuất giá, thân là cha mẹ, trong lòng tất nhiên là không nỡ.

Hôm nay là ngày nàng gả cho Đàng Vương thế tử Chu Kí Vân.

Nàng ngồi trong phòng hoa chúc, trải qua cả một ngày gò bó, hơn nữa chuyển lộ trình từ kinh sư Thuận Thiên phủ đến Tư Xuyên thành đô phủ đã khiến nàng mệt mỏi muốn chết rồi, mà lúc này đã qua giờ tỵ, vẫn không thấy bóng dáng của tân lang, điều này thật sự rất khác thường.

“Thải Hà.....”

Nghe thấy chủ tử lớn tiếng gọi, tỳ nữ xuất giá Thải Hà vội vàng tiến lên, sau đó gập đầu, rồi lén lút đi ra khỏi tân phòng, để tìm hiểu xem đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì.

Sau một lúc lâu, Thải Hà lẳng lặng đã trở lại. “Tiểu thư..... Nghe nói có một đứa nhỏ mắt tích, nhưng lại là con của thế tử....”

Thì ra, nam nhân kia còn có một đứa con.....

Hiện tại, nàng thậm chí không xác định được cảm giác lòng mình. Ngay từ lúc đầu, Quan tam thiếu gia tựa hồ đã bỏ sót tin tức quan trọng này, bất quá sự vô tâm đó đến tột cùng vẫn là cố ý. Đến lúc này mới truy cứu, cũng đã quá muộn rồi.

Nghĩ vậy, Thanh Đại liền nâng bàn tay mềm mại, trắng như tuyết của mình lên, nhẹ nhàng kéo tấm khăn đỏ phủ đầu xuống. Hành động này lập tức khiến cho bà mỗi cùng các tỳ nữ của vương phủ đang có mặt tại tân phòng phải kinh hô, tựa hồ tổ ý trước lúc tân lang vào viên phòng, nàng không nên tự ý tháo gỡ nó xuống.

Nhất là bà mỗi càng không ngừng quở trách nàng, cho rằng hành động đó sẽ mang lại điềm xấu, bất quá Thanh Đại chẳng thêm để ý đến suy nghĩ của mấy người này.

“Các người đều ra cả ngoài đi.” Đêm đã khuya đến vậy, tân lang đêm nay có lẽ sẽ không vào viên phòng, Thanh Đại cũng không muốn tiếp tục hành hạ bản thân mình.

Bà mỗi kia cùng các tỳ nữ liên tục lắc đầu, nhất quyết không chịu rời đi.

Thải Hà lại tiến đến bên tai tiểu thư, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư, người có muốn nô tỳ đi thăm dò thêm một chuyến nữa không?” Thật sự lo lắng cho tiểu thư ở ngay trong đêm động phòng hoa chúc đã chịu đựng sự cô đơn lạnh lẽo, nàng nhất định phải làm điều gì đó.

“Không cần.” Thanh Đại ôn nhu cúi đầu, sau đó ngược đôi mắt xinh đẹp lên nhìn bao quát căn phòng hoa chúc trước mặt, nơi này chỉ có thể dùng bốn chữ “xa hoa phú quý” để hình dung. Chữ hỷ lớn màu đỏ thắm đập vào mắt khiến cho nàng ý thức được bản thân mình quả thật đã lập gia đình.

Thanh Đại thu hồi tầm mắt, theo bản năng nàng thực sự muốn cởi bỏ cái mào phượng mà Thái Hậu đã ban tặng, trên đầu đầy những trâm cài cùng châu ngọc phỉ thúy khiến cho cái cổ của nàng sắp gãy mất rồi, đôi mày không khỏi cau lại, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ nếu nàng thật sự tháo nó xuống chỉ sợ các tỳ nữ kia sẽ sợ tới mức quỳ xuống cầu xin nàng.....

Tuy nhiên, khi nghĩ đến việc tạm thời không cần phải đối diện với một nam nhân xa lạ, tránh được cùng đối phương trải qua đêm động phòng hoa chúc lại khiến cho nàng có chút thở phào nhẹ nhõm, quyết định nên nhẫn nại thêm một chút, không cần khiến cho những người khác khó xử.

Chỉ là, sáng mai nếu gặp được tân lang, nàng nên dùng loại biểu tình nào để đối mặt đây?

Thanh Đại cúi đầu, vô thức chơi đùa cùng cái hỉ khăn trên tay. Đúng rồi! Đương nhiên nàng phải hiểu chuyện, không thể có nửa điểm oán hận, sẽ giả bộ như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, dùng thái độ đoan trang đón tiếp hẳn.....

Kỳ thật sẽ không quá khó khăn.

Thanh Đại xác định bản thân mình hoàn toàn có thể làm được việc đó, chỉ hy vọng tân lang của nàng không để lại ấn tượng ban đầu quá mức tệ hại cho người khác, nếu không đừng nói tới cả đời. chỉ sợ vài ngày cũng khó mà chung sống được.

Mãi nghĩ ngợi, đến lúc này nàng mới chú ý tới Thái Hà đang ở bên cạnh khẩn trương nhắc nhở –

“Tiểu thư! Tiểu thư! Cô gia đến rồi.....”

Trông thấy trang phục trên người nam nhân vừa bước vào phòng, bất kể là ai cũng đoán ra được thân phận của đối phương.

Mắt thấy sẽ không kịp đem hỉ khăn phủ lại lên đầu, Thanh Đại cũng không giống như nữ tử bình thường khác – sợ hãi tới mức không biết phải làm sao, ngược lại nàng không chút hoang mang mà nghênh tiếp ánh mắt của nam nhân đối diện. Đôi mắt tĩnh lặng, hai tròng mắt đen như mực tựa hồ đang đánh giá, bình phẩm con người nàng. Bất quá trong đáy mắt không lộ ra nửa điểm hèn hạ, cũng không có bộ dạng khinh miệt, ngay lúc này chỉ đơn thuần là đang đánh giá nàng. Ánh mắt có thể được xem là chính trực, ít nhất sẽ không phải là loại người đáng ghét..... Nam nhân này coi như qua được cửa ải đầu tiên.

“Thực xin lỗi, bởi vì có điểm buồn chán, cho nên ta mới tự ý tháo hỉ khăn xuống, thỉnh thể tử chớ trách cứ những người khác.” Nàng nói chuyện nhẹ nhàng từ tốn, không hề bối rối, hy vọng điểm này cũng có thể phù hợp với yêu cầu của đối phương.

Chu Kí Vân có chút kinh ngạc với thái độ gặp nguy không loạn của nàng. Chỉ thấy ánh sáng từ cặp đèn cây hoa chúc đổ thẫm chiếu rọi trên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn của tân nương, cặp chân mày thanh mảnh không đậm cũng không nhạt, vừa vặn bao phủ làm nổi bật đôi mắt đẹp, bên dưới là chiếc mũi thanh tú cùng hai gò má ửng hồng đến say lòng người, hai lúm đồng tiền tinh tế thấp thoáng nơi khuôn miệng nhỏ nhắn. Về mặt phẳng phát tĩnh lặng tựa hồ dù gặp phải lại chuyện lớn thế nào đều có thể bình tĩnh mà xử lý, phong thái ung dung, mặc dù ở trong vương phủ tôn quý cũng sẽ không khiến cho bản thân mình có vẻ nhỏ bé, hèn mọn quá mức.

“Không sao.” Khẩu khí của hắn lạnh lùng, thản nhiên.

Mặc dù lúc trước từng nghe Quan Hiên Vũ nói qua vị đại tiểu thư này của Tư Đồ gia khí chất tao nhã cùng với giáo dưỡng tốt, nhưng tất cả so ra đều kém xa những gì hắn tận mắt chứng kiến lúc này. Chu Kí Vân không khỏi vui mừng trong lòng, ít ra tạm thời không cần lo lắng về việc nàng không thích ứng được với cuộc sống phức tạp cùng những quy củ nghiêm ngặt trong vương phủ, với cả áp lực tinh thần từ phụ mẫu của hắn nữa, mà điều sau cùng này mới chính là khảo nghiệm lớn nhất đối với nàng.

“Xin hỏi đã tìm ra được đứa bé rồi sao?” Thanh Đại sẽ không giả vờ như bản thân không hay biết gì chuyện xảy ra bên ngoài, nàng muốn nghe thử nam nhân này trả lời thế nào về vấn đề đó.

Chu Kí Vân trong lòng thoáng run sợ, bất quá gương mặt hoàn toàn không có biểu lộ gì, giọng điệu ôn tồn khẽ nói: “Nghe nói tìm được rồi.”

“Nghe nói?” Nàng cảm thấy hai từ này thực sự khiến người ta khó hiểu.

“Ân, nô tài báo lại đã tìm được, cũng đem nó giao cho nhũ mẫu rồi, lúc này hẳn là nhũ mẫu đang dỗ nó ngủ.” Chu Kí Vân nghĩ rằng nếu nàng đã biết đến sự tồn tại của Thịnh nhi thì cũng không có gì cần giấu diếm. Sau khi biết rõ hài nhi của mình đã bình an, hẳn nghĩ cũng nên cấp cho thể tử mới nhập môn một chút công đạo, liền lập tức đi vào tân phòng, đối với trách nhiệm, hẳn chưa bao giờ trốn tránh.

Ngồi trên chiếc giường cưới tuyền một màu đỏ thắm, Thanh Đại không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn nam tử cao lớn đứng đối diện, chỉ cách nàng vài bước chân, hai tay chấp sau lưng. Đúng theo lời Quan tam thiếu gia, hẳn quả thật có tướng mạo hiên ngang, hai bên tóc mai cùng chân mày rậm, mũi thẳng và cao, khiến cho gương mặt vốn đã anh tuấn còn toát ra một cỗ khí phách. Chỉ là ánh mắt quá mức lạnh nhạt, biểu tình phẳng phất như thể sẽ không vì bất cứ việc gì mà dao động, tạo ra cảm giác khó gần gũi, nhưng cũng không đến mức làm người khác sợ hãi. Bất quá đây liệu có phải là bản tính trời sinh? Hay chỉ riêng ngày hôm nay hẳn có tình trạng ra bộ dạng như thế? Những nam tử nàng từng tiếp xúc qua không nhiều lắm, nhưng đối với hẳn lại đặc biệt cảm thấy thú vị.

“Chỉ vậy thôi sao?” Nàng khẽ mỉm cười hỏi.

“Chỉ vậy thôi.” Hắn nhàn nhạt trả lời, gương mặt không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào.

“Thể tử không ghé qua thăm nó trước sao?” Thanh Đại không khỏi hoài nghi, phải chăng mối quan hệ phụ tử trong hoàng tộc đều thờ ơ như thế?

Chu Kí Vân dừng lại một chút. “Hiện tại hẳn đang được nhũ mẫu cùng tỳ nữ chăm sóc.”

Câu trả lời này cũng không khiến cho Thanh Đại cảm thấy vừa lòng. “Có thể nói cho ta biết nó bao nhiêu tuổi không?”

“Năm tuổi.” Nàng hỏi gì hẳn đáp nấy, nhưng rất ngắn gọn kiệm lời.

Thanh Đại không khỏi chớp mắt vài cái, nghĩ đến đứa nhỏ bất quá cũng chỉ mới năm tuổi, hẳn có thể cứ vậy mà yên tâm sao. “Có lẽ mẫu thân của đứa nhỏ đã ở bên cạnh chăm sóc, cho nên thể tử mới không vội đến gặp nó.”

“Mẹ ruột của nó đã qua đời rồi.” Hắn nói, vẻ mặt không chút thay đổi.

Nàng thoáng chút sững sốt, bất quá cũng không hỏi nhiều về chuyện mẹ ruột của đứa bé, đây cũng không phải là việc mà bản thân mình có thể hỏi đến, đạo lý này Thanh Đại vẫn hiểu. “Như vậy, so với việc đến chỗ ta, thể tử vẫn nên đi xem tình hình đứa nhỏ trước, thử kiểm tra xem nó có bị nội thương ở những vùng kín hay không.”

Chu Kí Vân thật sự không ngờ nữ tử trước mặt lại nói ra những lời như vậy, càng không hy vọng nàng tỏ vẻ hào phóng, cố tình thể hiện bộ dạng từ mẫu nhằm tạo ấn tượng tốt với mình.

“Hôm nay là ngày thành thân của ta và ngươi.” Hắn tin chắc rằng trên đời này không một nữ tử nào có thể vui vẻ khi bị tân lang bỏ mặc trong ngày cưới, Chu Kí Vân cũng không hy vọng nhìn thấy ánh mắt ai oán của nàng.

“Hay là thể tử lo lắng ta bỏ trốn?” Thanh Đại bật cười hỏi.

Hắn liếc mắt, sâu sắc nhìn nàng. “Đã gả vào đây thì chính là thể tử phi của ta, ta tuyệt đối không khiến ngươi chịu bất kỳ ủy khuất nào, cho nên không cần cố tình quan tâm đến Thịnh nhi.”

“Có phải ý của thể tử là ta không cần phải tỏ ra biết điều?” Nam nhân này cho rằng nàng giả vờ, bất quá Thanh Đại không bận tâm, bởi vì cả hai bọn họ vẫn chưa hiểu biết đầy đủ về đối phương, dù có nghĩ như vậy cũng là bình thường. “Ta còn nghĩ rằng đây là điều thể tử muốn, hay là Quan tam thiếu gia đã lầm lẫn ý người chăng?”

“Không, biểu hiện lúc này của ngươi chính là điều ta trông đợi, chỉ là..... chuyện của Thịnh nhi để mình ta lo là đủ rồi.” Chu Kí Vân dù trong lời nói có vẻ phòng thủ cũng không khiến cho Thanh Đại cảm thấy kỳ quái, hơn phân nửa chính là sợ nàng khi dễ việc nữ tử khác đã sinh con cho hẳn, điều này nàng có thể hiểu được.

Thanh Đại không tranh luận thêm, chỉ ôn hòa giải thích. “Vâng, ta đã biết, chẳng qua ta thỉnh thoảng đi thăm đứa nhỏ cũng là vì chính mình. Theo đoàn rước dâu lặn lội đường xa đến đây, ta thật sự không biết bản thân mình có thể lại cầm cự được bao lâu, đến lúc đó..... Vạn nhất không cẩn thận mà ngủ thiếp đi, chỉ sợ thế tử thứ trách tội.” Nàng hy vọng hắn nghe và hiểu được ý tứ của mình.

“Ta hiểu.” Chu Kí Vân đột nhiên rõ ràng. Đôi nữ tử yếu đuối này mà nói, lộ trình nàng đã trải qua cũng không phải là ngắn, hẳn liền chấp nhận lời giải thích của nàng.

Bà mới ở một bên lấy làm lo lắng, vội vàng đem khăn đỏ trùm lại trên đầu tân nương, sau đó đem gậy hỷ đến cho tân lang giở nó lên, bản thân lại không ngừng thốt ra những lời chúc tốt đẹp, nói rằng nhất định phải hoàn thành tất cả nghi thức thì mới được.

Sau đó Chu Kí Vân mang tới hai ly rượu, một chén cho Thanh Đại, chén còn lại tự mình uống trước, một hơi cạn sạch.

Thấy hắn uống xong rượu giao bôi, Thanh Đại cũng nâng chén nhấp môi.

“Đêm nay người cứ nghỉ ngơi trước đi.” Chu Kí Vân trầm giọng nói.

“Đa tạ thế tử thông cảm.” Nàng khẽ cúi đầu. “Bất quá..... Ngày mai vương gia cùng vương phi hỏi về chuyện đêm nay, thỉnh thoảng lên tiếng giúp ta giải thích.” Tân lang không có qua đêm ở tân phòng, việc này không có khả năng giấu giếm, Thanh Đại cũng không hy vọng mình trở thành đối tượng bị trách cứ, đương nhiên phải nhờ hắn ra mặt rồi.

“Việc này là đương nhiên.” Chu Kí Vân không cần nghĩ ngợi nhận lấy trách nhiệm.

“Như vậy, ngày mai liệu có thể gặp..... ta vẫn chưa biết đứa nhỏ kia tên gọi là gì?” Thanh Đại dò hỏi.

“Thịnh nhi.” Hắn thuận miệng trả lời.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu. “Thì ra nó gọi là Thịnh nhi..... Ngày mai, sau khi đã bái kiến qua vương gia cùng vương phi, hy vọng thế tử có thể cho ta gặp gỡ Thịnh nhi.”

Người nữ tử trước mắt này khiến cho Chu Kí Vân càng lúc càng không nắm bắt được. Hắn biết thái độ của mình hoàn toàn lạnh nhạt, thậm chí không có đến nửa câu ôn nhu dịu dàng, trước sau đều tỏ vẻ khó chịu, bất quá nàng tựa hồ không có chút bất mãn, như những gì hắn vừa tận mắt chứng kiến. Nàng luôn tỏ ra bình thản, tao nhã ứng đối, nhưng bất tri bất giác lại làm chủ được nội dung cuộc trò chuyện giữa hai người. Đây cũng không phải là việc mà nữ tử bình thường có khả năng làm được.

“Chuyện này để mai bàn sau.” Chu Kí Vân vẫn chưa xác định bản thân mình có muốn để cho nàng gặp gỡ hài tử hay không. Hắn không hy vọng nàng miễn cưỡng yêu thương Thịnh nhi, cũng không muốn khi gặp mặt nàng sẽ để lộ ra thái độ thương hại hoặc ghét bỏ. Chỉ cần là chuyện có thể làm thương tổn đến Thịnh nhi, hắn đều phải hết sức ngăn chặn.

Thanh Đại không tỏ ý phản đối, nhẹ nhàng đứng dậy. “Vâng, như vậy thế tử cũng nên ghé qua thăm hài tử của người đi, ta nghĩ nó thực sự cần phụ thân mình ở bên cạnh lúc này.”

“Àn.” Mới vừa rồi, việc hài tử biến mất đã khiến tâm trí hắn bồn chồn, đêm nay cũng không có tâm trạng tìm hiểu những vấn đề khác, thế nên vội xoay người bước nhanh ra khỏi tân phòng.

Đợi hắn vừa xoay lưng ra khỏi phòng, Thanh Đại liền đưa mắt nhìn bà mới cùng các nữ tử trong phòng, mỉm cười nói: “Thế tử đã đi rồi, các người cũng không cần hầu hạ ta nữa, lui xuống cả đi.”

Bà mới cùng mấy nữ tử đưa mắt nhìn nhau rồi lần lượt cúi người lui ra.

Sau khi bọn họ rời đi, chỉ còn lại tân phòng trống rỗng.

“Tiểu thư sao người không giữ cô gia ở lại?” Thái Hà xác định mọi người đã đi hết mới lên tiếng hỏi.

Thanh Đại thu lại nụ cười trên khóe môi. “Bởi vì ta mệt chết đi được..... Trước tiên hãy giúp ta tháo chiếc mào phượng này xuống, hơn nữa mấy ngày nay cũng không có được giấc ngủ ngon, giờ phải ngủ một giấc thật sâu thoải mái thì mới có sức mà ứng phó chuyện tiếp theo.”

Vừa giúp tiểu thư tháo bỏ mao phượng, lại nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc lạnh lùng này, Thái Hà vẫn vì nàng mà cảm thấy đau lòng. “Ai biết cô gia đã có đứa con năm tuổi rồi cơ chứ, bằng không tiểu thư cũng có thể suy nghĩ kỹ một chút, sẽ không nhanh như vậy liền đồng ý.....”

“Hiện tại nói đến chuyện đó cũng vô dụng, nếu đã gả tới đây, thì phải nghĩ cách để có thể an tâm sinh sống.” Thanh Đại không suy nghĩ về chuyện đã qua để rồi hối hận với quyết định của bản thân, trước mắt chỉ có thể tiến lên phía trước, không cần phải quay đầu nhìn lại.

Thái Hà cũng không dám có thêm ý kiến gì, vội vàng giúp tiểu thư tẩy đi son phấn trên mặt, rồi cởi bỏ búi tóc trên đầu cùng với khăn choàng trên người.

“Ngày mai cuộc chiến mới thật sự bắt đầu..... Thái Hà, lúc rảnh rỗi hãy thường xuyên tiếp cận với các nô bộc trong vương phủ, cùng bọn họ giao hảo, nắm tình hình một chút, càng chi tiết càng tốt. Ta cũng không muốn rơi vào thế bị động, chỉ có thể nhu nhược để mặc người ta vây hãm.” Thanh Đại nhìn vào gương đồng dặn dò từ nữ.

“Tiểu thư yên tâm, đây là sở trường của nô tỳ.” Thái Hà hưng phấn vui vẻ cười nói.

Thanh Đại mỉm cười. “Chính vì sở trường này, ta mới cho người theo làm tì nữ xuất giá.”

“Tiểu thư cứ việc yên tâm, việc này cứ giao cho nô tỳ.” Được tiểu thư khen ngợi, Thái Hà đắc ý nói.

“Àn.” Thanh Đại ngáp dài, đầu óc cũng vì quá mệt mỏi mà có chút trì độn, quyết định không suy nghĩ nữa, mọi việc đều để đến sáng mai rồi tính.

Sau khi hầu hạ tiểu thư lên giường nghỉ ngơi, nàng toan thổi tắt ánh sáng trên cặp đèn hoa chúc đỏ thắm, nhưng đã bị Thanh Đại ngăn lại.

“Cứ để như thế, người lui xuống nghỉ ngơi đi.” Nàng nói.

“Vâng.” Thái Hà quay lại trả lời, sau đó nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

Nghiêng người nằm trên giường, Thanh Đại cho rằng mình sẽ nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, nhưng rốt cuộc lại nhìn chằm chằm vào ánh nến, hai mắt không cách nào nhắm lại. Nàng nhớ tới những ngày còn ở nhà, mọi việc đều có cha mẹ cùng huynh trưởng lo lắng, nàng chưa bao giờ phải phiền não điều gì, nhưng sau này chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Giờ phút này, nàng thật sự rất nhớ nhà, lại càng nhớ người thân đến da diết.

2. Chương 2

Theo tục lệ, tân nương được gả vào hôm trước, hôm sau sẽ phải đến thỉnh an cha mẹ chồng. Có trải qua nghi thức này thì mới được chính thức thừa nhận là dâu con trong gia đình.

Vài tì nữ đang hầu hạ Thanh Đại khoác lên người bộ y phục thường ngày sang trọng của các mệnh phụ phu nhân. Kỳ thực, nó cũng giống với váy áo thông thường, chỉ khác biệt ở chi tiết hoa văn trang trí trên viền áo - theo quy định của vương triều thì bá tánh thường dân không được dùng chỉ thêu màu vàng. Trên đầu nàng còn đeo một búi tóc giả tinh xảo được kết từ tơ vàng cùng chỉ bạc, thêm vào đó là những món trang sức quý giá được cài lên mái tóc, khiến dáng vẻ vốn thuần khiết tao nhã của nàng lại tăng thêm phần quý phái.

“...Sắp đến giờ rồi, thế tử phi đâu?”

Nghe tiếng nói trầm thấp, mạnh mẽ từ bên ngoài truyền vào, Thanh Đại chợt nhận ra từ tối qua đến giờ, đây là lần đầu hần chủ động mở miệng hỏi chuyện. Nàng hít một hơi thật sâu, trong lòng có chút khẩn trương. Đương nhiên không phải vì hần mà chính vì việc chuẩn bị bá kiến cha mẹ chồng.

Thôi được, nàng thừa nhận, có lẽ là do cả hai. Đối mặt với trượng phu của mình, dù cố tỏ ra bình tĩnh nhưng kỳ thật lòng nàng vẫn có chút bất an, e ngại lâu ngày sẽ phát sinh tình cảm, sợ rằng cả hai khó lòng chung sống hòa thuận.... Thì ra mình cũng có lúc nhát gan và yếu đuối như thế. Thanh Đại không khỏi tự chế giễu bản thân.

Nàng thong thả rời khỏi bàn trang điểm, vừa bước đến cửa phòng liền trông thấy một nam tử cao lớn đang đứng đợi, trên người mặc một bộ thường phục sang trọng, vừa tôn quý lại không kém phần uy nghiêm. Chỉ là, trong ánh sáng ban ngày, vẻ ưu tư trên khuôn mặt hắn càng rõ nét hơn.

“Thế tử ... Hay ta nên gọi một tiếng ‘Tướng công’ chẳng?” Thanh Đại không rõ quy củ trong vương phủ nên cảm thấy hồi hộp trước vấn đề tốt hơn.

Chu Kí Vân hướng về phía cửa, thấy trước mắt là một nữ tử trẻ tuổi, thân hình mảnh mai, chỉ đứng ngang ngực của mình, gương mặt phơn phớt ửng hồng so với lối trang điểm đậm như tối qua lại càng tăng thêm vài phần xinh đẹp. Không một nam nhân nào trông thấy mà có thể cưỡng lại mong muốn liếc nhìn lần nữa, thậm chí vì nàng mà động lòng. Cho nên hắn càng phải khắc chế bản thân, không thể để việc như thế phát sinh.

Bởi vì cưới vợ sinh con đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là một kiểu trách nhiệm, là vì chữ “hiếu” nên đành miễn cưỡng bản thân. Nếu có thể, Chu Kí Vân thà rằng cả đời này sống cô độc cũng không hy vọng cơn ác mộng đó lại xảy ra lần nữa.

“Từ giờ cứ gọi là tướng công.” Hắn nói.

Nàng ôn nhu lên tiếng “Vâng. Vậy thì tướng công, Thịnh nhi tối qua không việc gì chứ?”

“... Nó vẫn ổn.” Chu Kí Vân trả lời qua loa.

“Vậy là tốt rồi.” Tựa hồ chỉ cần nhắc tới hài tử của hắn, nam nhân này liền tỏ vẻ phòng thủ. Mặc dù không lý giải được rõ ràng, nhưng Thanh Đại vẫn cảm nhận được. Tuy nhiên không việc gì phải vội, sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết thôi.

“Đi thôi.” Nói rồi hắn xoay người đi ra ngoài trước.

Bước theo phía sau thân hình cao lớn của trượng phu, Thanh Đại vẫn giữ nguyên tốc độ di chuyển, không có ý định cố đuổi theo đối phương, tránh cho bản thân bị vấp ngã.

Phát hiện thế tử còn ở phía sau, Chu Kí Vân lập tức dừng bước chờ nàng. Điều này khiến cho Thanh Đại đối với hắn có thêm một chút hảo cảm, ít ra hắn vẫn nghĩ đến người khác, không tự mình bỏ đi trước.

“Lúc gặp cha mẹ không cần quá khẩn trương. Bọn họ hỏi gì đáp nấy là được rồi.” Hắn kín đáo trấn an nàng.

Nàng cười, khẽ liếc mắt dò xét trượng phu. “Ta sẽ ghi nhớ. Thật ra vừa rồi trong lòng vốn có chút lo lắng nhưng nghe xong lời này của tướng công đã cảm thấy yên tâm nhiều, cảm ơn chàng.”

“Àn.” Chu Kí Vân ngẩng nhìn đôi má lúm đồng tiền xinh xắn trước mắt, dù biểu cảm vẫn không chút thay đổi, nhưng những đường nét trên khuôn mặt đã không còn hà khắc nữa. Có lẽ là bản thân mình đã lo nghĩ quá nhiều, thế tử phi hẳn là có thể tự ứng phó, nếu thật sự không được, hắn sẽ tìm cách mang nàng thoát thân. “Đi thôi.”

Thanh Đại tiếp tục bước theo hắn, trong lòng đã sớm hình dung ra tình cảnh lúc gặp mặt. Tuy được trượng phu chủ động đến nhà cầu hôn, nhưng song thân của hắn liệu có thật sự nguyện ý nhận một dân nữ bình thường làm con dâu? Phàm đã là hoàng thân quốc thích, vương hầu quý tộc thì khó tránh khỏi tư tưởng môn đăng hộ đối, đến lúc đó họ sẽ đối đãi nàng thế nào đây? Bản thân nàng nên ứng phó ra sao? Vạn nhất thật sự không được cha mẹ chồng yêu thích, trượng phu của nàng sẽ đứng về phía ai.....

Đó âu cũng là tâm sự chung của những cặp vợ chồng mới cưới trong tình huống thế này. Đi vào một gian phòng hoa lệ, không khí trang nghiêm, vương gia và vương phi đã ngồi đợi sẵn.

Y theo quy củ, Thanh Đại hướng về phía cha mẹ chồng quỳ xuống bái lạy, tiếp theo cung kính dâng lên chén trà do người hầu đã chuẩn bị từ trước, sau cùng chờ bọn họ lên tiếng hỏi chuyện.

“Vương gia, đây chính là tân nương của Tử Bình.” Đẳng vương phi cười cười mở lời.

Đẳng vương gia độ tuổi chừng năm mươi, đáng ngạc nhiên là hai bên tóc mai chỉ lấm tấm điểm bạc, hai vành ria mép phủ trên môi, thân hình xấp xỉ với con trai, chỉ gầy hơn một chút. Cả hai người họ đều dùng tên tự để gọi hắn. “Tử Bình cuối cùng đã thành thân, vương phi cũng có thể an tâm rồi.”

“Đương nhiên là yên tâm, vương gia. Tuy nhiên ta vẫn trông đợi sớm được ẵm bồng tôn tử...” Đẳng vương phi dùng khuôn mặt tươi cười hòa nhã nhìn nàng dâu mới nhập môn. “Người tên gọi là Thanh Đại có phải không?”

“Vâng, thưa vương phi.” Thanh Đại cúi đầu đáp.

“Ngẩng đầu lên cho chúng ta xem mặt nào.” Đẳng vương phi tiếp tục nói.

“Vâng.” Thanh Đại liền làm theo.

Đẳng vương phi lúc này mới vừa ý tươi cười gật đầu. “Quả nhiên đáng vẻ xinh đẹp, khí chất cũng không tệ, trên người không có nửa điểm tầm thường thô tục của nữ tử bình dân. Lúc đầu ta còn âm thầm lo lắng, nhưng cả ta và vương gia đều đã đồng ý cho Tử Bình tự mình chọn vợ, thân làm cha mẹ, chúng ta cũng không muốn can thiệp nhiều.”

“Đó là bởi vì Tử Bình có mắt nhìn người.” Đẳng vương gia phụ họa theo lời nói của thê tử.

Nghe phu phụ Đẳng vương gia kể xướng người họa, Thanh Đại vẫn như cũ, trên môi luôn nở nụ cười, vẻ mặt khiêm tốn, ánh mắt hạ thấp, khẽ nói: “Vương gia cùng vương phi đã quá khen.” Vương phi quả nhiên tài trí hơn người, công phu mắng người cũng rất lợi hại, không có chút đánh đá, thô lỗ. Nàng trong lòng thầm kêu khổ.

Tựa hồ hài lòng với thái độ biết điều của Thanh Đại, Đẳng vương phi nói ra tâm nguyện lớn nhất của phu phụ bọn họ. “Người làm mẹ chồng như ta cũng rất thoải mái, có cần gì thì cứ đến chỗ ta hỏi một tiếng, người chỉ cần giúp chúng ta sớm sinh ra một tôn tử khỏe mạnh, có thể bi bô cười nói là đủ rồi.”

Nghe lời mẫu thân nói, Chu Kí Vân tất nhiên hiểu được bà muốn ám chỉ điều gì, nhất thời vẻ mặt rần đánh lại, cả người đều căng thẳng.

“Vương phi...” Đẳng vương gia phát hiện vẻ mặt bất thường của con trai, vội vàng nhắc nhở thê tử.

Đẳng vương phi nhận ra điều mình vừa nói, lập tức sửa lại: “Ý ta là chỉ cần sớm hạ sinh tôn tử thì tốt rồi. Vương gia, người nói có phải hay không?”

“Đúng vậy.” Hắn ra sức gật đầu.

“Con dâu cũng hy vọng có thể hoàn thành tâm nguyện của vương gia cùng vương phi.” Thanh Đại tựa hồ cảm giác được bầu không khí căng thẳng giữa ba người bọn họ, tuy có chút hoang mang khó hiểu nhưng ngoài miệng vẫn ôn nhu thuận ý.

“Người có thể nghĩ được như vậy thì tốt rồi.” Đẳng vương phi thực sự vừa lòng với câu trả lời của nàng. Nhưng tiếp sau đó liền chuyển sang một chủ đề khác khiến cho người ta khó lòng thích ứng kịp. “Bất quá..... Ta lại nghe nói thế tử tối hôm qua không ở lại tân phòng, việc này là sao?”

Vấn đề này Thanh Đại cũng không lập tức trả lời, nàng chờ nam nhân bên cạnh mình mở miệng.

Chu Kí Vân lạnh nhạt trả lời: “Bởi vì Thịnh nhi tối hôm qua rất ham chơi, làm ọi người tìm khắp nơi đều không thấy. Đến khi con trở lại tân phòng thì đêm đã rất khuya, nên mới quyết định cho nàng nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Theo lời bà mới cùng các tỷ nữ báo lại thì sự việc không phải như vậy...” Đẳng vương phi tiên lễ hậu binh, thái độ hòa hoãn lập tức được thay thế bằng vẻ uy nghiêm của mẹ chồng. “Bọn họ nói là nàng ta không cho người ở lại tân phòng, đuổi người đi ra ngoài. Còn không chờ tân lang đến gỡ hỷ khăn mà tự mình tháo nó xuống trước...”

“Nương tin lời nói của bọn hạ nhân làm gì.” Khẩu khí của hắn càng lạnh hơn.

Đẳng vương phi tất nhiên sẽ không trách cứ con mình nửa câu, vì thế chìa mũi dùi về phía con dâu. “Thế tử phi có gì để nói? Việc này nên giải thích thế nào đây?”

Thanh Đại vẫn không nói lời nào, trước sau đều im lặng cúi đầu. Nàng sẽ không khúm núm cầu xin tha thứ, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức tự mình gánh lấy mọi trách nhiệm, do đó dứt khoát không mở miệng.

“Sao lại không nói lời nào?” Đàng vương phi quyết định ra uy với con dâu. “Đừng tưởng rằng đã gả vào vương phủ, thì nhất định có thể ngồi vào vị trí thế tử phi...”

Chu Kí Vân vẻ mặt lạnh lùng. “Nương, đủ rồi!” Năm đó mẫu thân cũng là dùng thái độ này nói chuyện với mẹ ruột của Thịnh nhi, hẳn vẫn không quên sắc mặt bị dọa đến trắng bệch của nàng, thân thể không ngừng run rẩy. Hẳn không bao giờ cho phép sự việc tương tự lại phát sinh.

“Nhưng mà...” Đàng vương phi còn muốn nói điều gì đó, đã bị Đàng vương gia cản trở.

“Được rồi, chuyện đã qua, không cần truy cứu làm gì.” Đàng vương gia liếc mắt ra hiệu với thê tử, không muốn khiến cho sự việc phức tạp thêm

Trượng phu đã lên tiếng, Đàng vương phi đành miễn cưỡng giữ lại lời muốn nói trong lòng.

Đàng vương gia quay sang con trai cùng con dâu nói: “Các người có thể lui xuống.”

“Vậy con dâu xin cáo lui trước.” Thanh Đại cho đến lúc này mới lên tiếng, nhắc váy đi theo tướng công ra khỏi phòng.

Đến cuối hành lang, nàng lẳng lặng quan sát bóng dáng của nam nhân phía trước, trong lòng hẳn dường như chất đầy tâm sự. Bất quá đó không phải việc mà nàng hay bất kỳ ai có thể can dự vào.

Xem ra tại Vương phủ này có rất nhiều nơi, nhiều việc mà nàng cần phải xem xét, nghiên cứu đường đi nước bước. Thanh đại từ đầu đã lường trước điều đó bởi vì hơn cả chục năm sau, cuộc sống của nàng chính là ở đây. Nếu cứ ngây thơ cho rằng mọi việc sẽ thuận lợi trôi qua thì đúng là tự đào lỗ chôn mình rồi. Tuy nhiên nàng vẫn chưa biết phải bắt đầu từ đâu.

Thanh Đại chủ động mở miệng nói trước: “Cám ơn tướng công mới vừa rồi đã thay ta lên tiếng.”

“Đây là trách nhiệm của ta, không cần phải cảm ơn.” Chu Kí Vân sẽ không tái phạm cùng sai lầm nữa, hẳn từng thất bại trong việc bảo vệ một nữ tử, cho nên lần này nhất định phải làm được.

Nam nhân này thoát nhìn có vẻ là người lạnh lùng thờ ơ, lầm lì ít nói, dường như luôn tự cô lập bản thân trong tầng tầng lớp lớp phòng thủ, không cho phép người khác tới gần, nhưng thật ra cũng là người có ý thức trách nhiệm rất cao, một phần nào đó trong con người hẳn cũng ôn hòa, biết chăm sóc người khác. Trong khoảnh khắc này, từ đáy lòng mình, Thanh Đại rất cuộc cũng thừa nhận.. hẳn là trượng phu của nàng.

“Sau này tướng công cũng không cần vì ta mà bận tâm, bất kể vương gia cùng vương phi có nói gì, ta cũng sẽ không để trong lòng, có thể bình tĩnh ứng phó.” Đây là sự báo đáp của nàng dành cho hẳn.

Chu Kí Vân nghiêng đầu nhìn nàng, trong đáy mắt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Không phải việc mà tướng công lo lắng nhất chính là ta không thể chịu nổi áp lực từ phía vương gia và vương phi sao?” Thanh Đại duyên dáng mỉm cười, tự mình đã thỉnh giáo qua sự lợi hại của cha mẹ chồng liền hiểu được. “Nếu mới vừa rồi tướng công không lên tiếng giải thích, chủ động gánh lấy trách nhiệm, để mặc vương phi chỉ trích ta, như vậy sự việc sẽ khác đi.”

Hắn nghe thấy bản thân hỏi: “Khác thế nào?”

“Thì ta tất nhiên sẽ cư xử giống như một nàng dâu gánh chịu mọi ủy khuất, quỳ xuống nhận sai, khóc lóc xin vương gia cùng vương phi tha thứ. Rồi từ đó về sau sẽ đối đãi với tướng công ... khách khí xa cách, không giống như bây giờ có thể thoải mái trò chuyện.” Nàng ôn nhu cười nói.

“Đó là cách mà người biểu đạt sự tức giận sao?” Chu Kí Vân cho rằng nàng từ bé được hưởng sự giáo dục tử tế nên dù phải đối mặt với bất kỳ kẻ nào cũng có thể duy trì vẻ mặt tươi cười cùng khí chất tao nhã. Bất quá, lời thú nhận này lại khiến hẳn có thêm một nhận thức khác về nàng.

“Tướng công đâu muốn ta để lộ ra bộ dạng tức giận thật sự.” Nụ cười của Thanh Đại càng thêm duyên dáng.

“Còn hiện tại thì sao?” Hẳn bắt đầu nhận ra không thể đánh giá thấp nàng được.

“Ít nhất tướng công không cần phải lo lắng việc ta bị vương gia cùng vương khi dễ, sau đó khóc lóc sụt sùi chạy đi kiếm người kể khổ.” Trước tiên, Thanh Đại dự định để cho hắn hiểu thêm về con người nàng, hy vọng một lúc nào đó hắn cũng có thể dần dần mở lòng mình, tình nguyện để cho nàng bước vào thế giới của hắn. Không cần cả hai phải yêu thương lẫn nhau, chỉ mong làm một đôi phu thê có thể cùng chia sẻ tâm tình như bạn bè tri kỷ. “Cho nên lúc này ta mới thẳng thắn đề cập, cũng hy vọng đến lúc đó sẽ không làm cho tướng công khó xử.”

Tảng đá lớn trong lòng Chu Kí Vân dường như nhẹ đi một nửa, cũng bất chợt nhận ra nàng không hề yếu ớt như hắn từng nghĩ. Nếu đem so sánh với mẫu thân của Thịnh nhi, nàng quả thật kiên cường hơn nhiều. “Chỉ cần đừng phạm vào tội danh đại nghịch bất hiếu, còn lại ta đều có thể thay nàng làm chủ.”

“Đa tạ tướng công.” Nàng chính là chờ câu nói này của hắn.

Nhìn thấy tia sáng lấp lánh từ sâu trong đáy mắt của Thanh Đại như đang sục sôi ý chí chiến đấu, không ngoan ngoãn chờ người khác khi dễ khiến hắn sững sờ, tâm tình sau một thời gian dài nguội lạnh bất chợt dao động ngoài ý muốn.

Không được! Hắn không thể cứ như vậy mà bị hấp dẫn. Việc hôn sự này tự mình đã sớm sắp xếp ổn thỏa, chỉ có thể cùng nàng làm một đôi phu thê hữu danh vô thực, không thể phát sinh cảm tình – Chu Kí Vân thầm cảnh tỉnh bản thân.

“Nếu được như lời thế tử đã nói, phải chăng lúc này ta có thể đi gặp Thịnh nhi?” Thanh Đại thành linh đưa ra yêu cầu, bởi vì nàng có dự cảm, hầu như mọi mấu chốt vấu đề đều liên quan đến đứa nhỏ kia.

“Hôm khác hãy đi.” Hắn lập tức thu lại vẻ hòa hoãn trước đó.

“Vâng, tướng công.” Xem ra vẫn không được, Thanh Đại chỉ có thể kiên nhẫn tiến lên từng bước một.

Đêm tối, tiếng gõ mở chuyển canh từ bên ngoài vương phủ truyền vào báo hiệu đã đến giờ tí.

Thanh Đại nằm phía bên trong giường, lòng cứ lo âu trăn trở, chính vì không biết được đêm nay trượng phu có trở về phòng hay không, liệu có yêu cầu nàng cùng hắn động phòng chăng, cả người nàng đều bứt rứt không yên.

Ánh nến yểu ớt bao phủ tân phòng. Cùng với một âm thanh vang lên, cánh cửa phòng đã bị đẩy ra, một bóng dáng cao lớn tiến vào phòng sau đó tiện tay tắt nến.

Chu Kí Vân không gọi người vào hầu hạ, tự mình cởi bỏ áo choàng cùng hài, sau đó khoác lên người áo ngủ bằng gấm, nằm ngay ngắn ở mép giường ngoài.

Bầu không khí trở nên ngưng ngập một lúc, sau đó hắn mới lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Ta sẽ không chạm vào người nàng đâu, mau ngủ đi.” Chu Kí Vân tựa hồ biết người bên cạnh còn tỉnh, khàn giọng nói.

Vốn đang nín thở chờ hành động kế tiếp của hắn, Thanh Đại không khỏi sững sờ một chút. “Nếu như tướng công là vì lo lắng cho thân thể ta vẫn chưa hồi phục, trước tiên ta xin cảm ơn ý tốt của chàng.” Tuy nhiên nàng hiểu được trượng phu mình có quyền đòi hỏi việc động phòng, bản thân nàng cũng không cách nào cự tuyệt.

“Cũng không hoàn toàn là vì lý do này.” Tối nay nếu lại không qua đêm ở tân phòng, chỉ sợ sáng mai cha mẹ sẽ chất vấn thế tử, hắn đành phải kéo dài thời gian, trễ như vậy mới tiến vào.

Thanh Đại nhìn vào màn đêm trước mặt một lúc lâu, chậm rãi nói: “... Tướng công nếu không ngại, có thể giải thích rõ một chút không?”

“Ta ... không muốn lại có con.” Chu Kí Vân khó khăn mở miệng.

Trong lòng nàng cân nhắc ý tứ những lời nói này. “Đã vậy, sao còn phải cưới vợ?”

“Vì cha mẹ, vì ta thân là độc tử đơn truyền, phải gánh vác trách nhiệm nối dõi tông đường.” Trong bóng đêm, lời nói tựa hồ dễ dàng thốt ra hơn. Vả lại, nếu đã bắt đầu thì cũng nên thừa dịp này đem mọi chuyện

nói rõ cùng nàng. Vì thế Chu Kí Vân hít một hơi thật sâu, thẳng thắn nói: “... Cho nên, ta không thể không cưới vợ.”

“Như vậy, nếu đã không tránh khỏi việc cưới vợ, vì sao lại không muốn có con?” Lời vừa ra khỏi miệng, Thanh Đại liền rất nhanh nghĩ thông suốt. “Là vì Thịnh nhi? Tướng công lo lắng Thịnh nhi thân là trưởng tử, sợ hắn sẽ bị tranh đoạt địa vị?” Không chỉ trong hoàng thân quốc thích, vương hầu quý tộc mà ngay cả trong dân gian, đây cũng là việc thường thấy.

Chu Kí Vân quyết đoán trả lời vấn đề này. “Thịnh nhi không phải do chính phi sinh ra, cho nên không thể có được quyền kế thừa, nhưng hắn là con ruột của ta, đây là sự thật vĩnh viễn sẽ không thay đổi.”

“Đó là điều đương nhiên, chỉ là..... Việc này cùng với việc tướng không muốn có thêm bất kỳ đứa con nào nữa có liên quan gì đến nhau?” Chuyện này khiến cho nàng càng thêm buồn bực trong lòng.

Hắn không thể không nói ra chân tướng. “Thịnh nhi hiện tại đã năm tuổi, nhưng mà.... Hắn vẫn không nói, thậm chí không cười, ngay cả khóc cũng không quá một lần. Mấy năm gần đây đã mời qua không biết bao nhiêu đại phu chẩn bệnh, thậm chí cũng thỉnh Thái y xem qua vậy mà cũng không thể tìm ra nguyên nhân. Đến cuối cùng đành phải từ bỏ.”

“Không nói, không khóc thậm chí cũng không cười?” Thanh Đại vẻ mặt kinh ngạc.

“Chỉ sau lúc sinh được vài tháng thì có nghe nó khóc to một lần, từ đó về sau thì chưa từng khóc lại. Nói chuyện lại càng không có khả năng, bất kể ta dạy thế nào, nó cũng không thể phát ra tiếng nói.” Chu Kí Vân mỗi lần nghĩ đến tình trạng của hài tử, trong lòng đều đau xót đến tận cùng. “Người làm cha như ta thật có lỗi với nó, hại nó trở nên như vậy. Lỡ như đứa nhỏ tiếp theo sinh ra cũng giống như Thịnh nhi, không phải đều do ta mang bọn chúng đến thế giới này để chịu khổ sao? Cho nên ... ta không muốn lại có con.”

Nghe xong nỗi lòng thống khổ của một người cha, Thanh Đại do dự muốn nói với hắn rằng có lẽ tiếp theo sẽ là một đứa nhỏ bình thường, khỏe mạnh. Nhưng lời nói chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị nuốt ngược trở lại, nàng biết kiểu giả thiết này chẳng thể an ủi được người khác.

“Ta hiểu ý tướng công.” Bọn họ vừa mới thành thân, còn rất nhiều ngày tháng bên nhau, cũng không ai biết trước tương lai sẽ ra sao, cho nên Thanh Đại không cần vội vã thuyết phục. “Tướng công an tâm, ta sẽ giữ kín bí mật này, về phía vương gia cùng vương phi ta sẽ tận lực che giấu.”

Chu Kí Vân cổ họng như thắt chặt lại. “Đa tạ.”

“Lời ấy là ta nên nói mới đúng, cảm ơn tướng công đã có thành ý thẳng thắn giải bày sự tình.” Thanh Đại xuất phát từ đáy lòng nói. “Giúp cho ta không phải mò mẫm trong làn sương mù dày đặc, suy đoán lung tung ý nghĩ của tướng công, như thế sẽ chỉ làm vấn đề càng thêm phức tạp.”

Nghe vậy, ngực của hắn có chút khó thở. “Không, đây là việc ta nên làm.” Sự cảm thông cùng tấm lòng rộng lượng của nàng khiến cho Chu Kí Vân vừa hổ thẹn lại vừa áy náy. “Ta cũng biết điều này đối với nàng không công bằng. Nếu có bất kỳ yêu cầu gì cứ việc nói với ta một tiếng, ta sẽ tận lực bù đắp cho nàng.”

Thanh Đại khước miệng lộ ra ý cười, đáng tiếc trong phòng quá tối nên nam nhân nằm bên cạnh không thấy được. “Ta hiện tại còn có một yêu cầu, hy vọng tướng công đồng ý.”

“Yêu cầu gì?” Chu Kí Vân không ngờ nàng lại lập tức đưa ra yêu cầu.

“Ngày mai có thể cho ta gặp Thịnh nhi không?” Sau khi nghe qua lời kể của trượng phu, nàng càng muốn gặp đứa nhỏ kia một lần.

“... Là yêu cầu này?” Hắn kinh ngạc hỏi.

“Vâng.” Nàng cười nói.

Chu Kí Vân đương nhiên không thể từ chối, ngược lại còn có chút cảm động. Đến tận bây giờ hắn mới tin là Thanh Đại thật lòng muốn gặp mặt Thịnh nhi chứ không phải cố tình bày ra dáng vẻ từ mẫu. “Dĩ nhiên là được, ngày mai ta sẽ dẫn nàng đến gặp nó.”

“Vậy thì ta xin cảm ơn tướng công trước.” Thanh Đại mỉm cười yểu ớt. Đối với chuyện động phòng, nàng vẫn còn bất an, càng không biết nên đối mặt thế nào. Để qua một thời gian nữa, đợi cho cả hai hiểu rõ đối phương hơn thì mọi việc sẽ tốt đẹp cả thôi.

Trong lòng nghĩ vậy, cơ thể nàng cũng dần thư giãn, lập tức chìm vào giấc ngủ.

Nhận thấy Thanh Đại đã ngủ, Chu Kí Vân vẫn duy trì tư thế nằm thẳng đơ như cũ. Tuy vậy một mùi hương thanh nhã cứ phảng phất trên đũa trên chóp mũi hắn – có lẽ là mùi son phấn, cũng có thể là mùi hương tự nhiên trên người nàng – khiến cho cơ thể hắn phản ứng theo bản năng tự nhiên. Hắn càng nằm im, không dám nhúc nhích.

Chỉ cần không chạm vào nàng, không ôm nàng, như vậy sẽ không cần lo lắng việc làm cho thê tử thụ thai, đây là biện pháp duy nhất mà Chu Kí Vân nghĩ ra được. Ngoài ra còn có thuốc trụ thai, nhưng hắn không muốn hủy hoại cơ thể nàng theo cách đó. (Đọc tới đây vừa cảm động vừa buồn cười Vân ca ngốc)

Chu Kí Vân nhanh chóng nhắm mắt, cố gắng phân tán suy nghĩ của bản thân cho đến khi chìm sâu vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 2.4

Thẳng đến lúc trời sáng, trải qua một đêm ngon giấc Thanh Đại mới thức dậy, liền phát hiện trượng phu không còn nằm bên cạnh.

“Cô gia đâu?” nàng hỏi tỳ nữ vừa bước vào.

“Hình như vương gia có việc, vừa cho người đến thỉnh cô gia qua bên đó.” Thái Hà dâng khăn ướt cho tiểu thư lau mặt, sau đó dò hỏi một phen. “Nô tỳ thấy sáng nay sắc mặt của tiểu thư không tệ, có phải đêm qua người cùng cô gia ...”

Thanh Đại thoáng đỏ bừng hai má, đối với nữ tỳ cận thân đã theo mình xuất giá, nàng cũng không cần phải dấu diếm điều gì. “Ta cùng tướng công ... Tạm thời sẽ không động phòng. Tuy nhiên, không được cho bất kỳ người nào biết chuyện này. Nếu chuyện bị lộ, ta sẽ không tha cho người.”

“Sao lại thế?” Thái Hà vừa lớn tiếng hỏi một câu, lập tức lấy tay che miệng lại, thấp giọng thì thào: “Tiểu thư, chuyện này là sao? Chẳng lẽ cô gia ... Thân thể có vấn đề? Vậy cũng không đúng, rõ ràng là có đứa con trai kia mà ...”

Thanh Đại bực bội trừng mắt nhìn nàng. “Người nghĩ đi đâu vậy? Chuyện này về sau sẽ nói cho người rõ. Tóm lại không được cho ai biết.”

“Vâng, tiểu thư.” Tiểu thư đã nói vậy, nàng chỉ có thể tuân lời.

“Các tỳ nữ khác đâu?” Thanh Đại biết bên vương phủ có phái hai tỳ nữ đến hầu hạ ỳnh.

Thái Hà hếch cằm nói. “Các nàng đâu biết được thói quen của tiểu thư, làm sao hầu hạ người được chứ. Vì thế nô tỳ bảo các nàng đi chuẩn bị điểm tâm rồi.”

Nàng cười cười, liếc mắt một cái. “Ta thấy người chính là sợ vị trí của mình bị đoạt mất thì có.”

“Tiểu thư biết thì tốt rồi ...”

Thái Hà ngượng ngùng thừa nhận.

Sau khi điểm tâm được mang tới, Thanh đại chỉ dùng qua loa. Nghĩ đến việc trượng phu tuy không có ở đây, nhưng tối qua chính miệng hắn đã đồng ý cho nàng gặp Thịnh nhi. Chỉ bằng lúc này tự nàng đến chỗ nó trước.

Thanh Đại hỏi thăm một tỳ nữ trong vương phủ, sau đó nhờ đối phương dẫn đường. Các nàng vòng sang phía bên kia của vương phủ, dọc đường cũng đã hỏi thăm được không ít chuyện. Biết rằng bên cạnh Thịnh nhi có một nhũ mẫu cùng hai nữ tỳ chăm sóc, nhưng vì không phải do chính phi sinh ra nên vương gia cùng vương phi không cho phép thế tử mang nó vào lạc viện của mình chăm sóc, chỉ có thể thỉnh thoảng sang thăm nó, việc này đã từng gây ra tranh chấp không nhỏ.

Sao lại có thể như vậy chứ? Thanh Đại không khỏi thắc mắc. Thịnh nhi chẳng phải cũng là tôn tử của vương gia cùng vương phi sao? Chẳng lẽ chỉ vì nó bị “khiếm khuyết” như thế nên không được thương yêu? Mỗi quan hệ trong hoàng thân quốc thích so với bá tánh bình dân quả thật có sự khác biệt rất lớn, nàng âm thầm rút ra kết luận.

“Bẩm thế tử phi, đây là nơi ở của Thịnh thiếu gia.” Tỳ nữ vương phủ chỉ về phía trước nói.

Nàng “Ân” một tiếng, đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh lạc viện. Quả nhiên nơi này rất tầm thường, kiến trúc có vẻ đã cũ, chỉ có thể dùng hai tiếng “hiu quạnh” để hình dung.

Thanh Đại đi về phía trước vài bước, đột nhiên thấy một bóng dáng nho nhỏ ngồi xổm trên mặt đất, đầu ngửa thẳng lên, như đang chăm chú nhìn những đám mây lơ lửng trên đầu ngọn cây. Trên cao, những tán lá đu đưa trong gió phát ra âm thanh xào xạc, vậy mà thân hình nhỏ bé kia vẫn nhúc nhích, tựa hồ đang nhìn ngắm đến ngây người.

Không cần mở miệng hỏi, nàng cũng biết kia đứa nhỏ là ai.

Nàng hạ ánh mắt, nhìn chung quanh đứa nhỏ, thấy không có đến một người theo trông nom, đôi mày thanh tú không khỏi cau lại. “Các người đi tìm xem ai là nhũ mẫu của đứa nhỏ này.”

“Vâng.” Các tỳ nữ chia nhau ra tìm.

Còn lại một mình, Thanh đại đi đến bên cạnh thân hình bé nhỏ đó, nhìn thấy nó đang ngẩng cao đầu, để lộ ra gương mặt tròn vo đỏ ửng, hai con ngươi đen tròn đang nhìn chằm chằm về phía ngọn cây không hề chớp mắt, tựa hồ không phát hiện có người đến gần.

Vì thế Thanh Đại cũng ngồi xổm xuống theo, cùng nó nhìn lên ngọn cây, những tia nắng vàng óng ánh xuyên qua kẽ hở giữa đám lá cây, còn có một, hai con chim sẻ bay qua. Thật thật sự không biết rốt cuộc đứa nhỏ bên cạnh đang nhìn cái gì, mà thời thơ ấu của nàng cũng đã trôi qua rất lâu rồi.

“Nếu có Thước Dực ở đây, muội ấy nhất định sẽ có cách, nói không chừng còn có thể leo lên trên cây nữa ...” Nói xong, nhện không được nàng lại nghiêng đầu nhìn một bên mặt Thịnh nhi. Ngũ quan đều thừa hưởng từ phụ thân mình, trên đầu là búi tóc nhỏ, hai hàng lông mi đen thẫm vừa dài lại vừa cong, còn cái miệng nhỏ nhắn môi hồng tươi. Sau này lớn lên, nhất định sẽ là một nam nhân anh tuấn. “Thịnh nhi, người đang nhìn cái gì vậy? Có thể nói cho ta biết không?”

Thịnh nhi không phản ứng gì trước câu hỏi của nàng, tiếp tục ngửa đầu, ngơ ngác nhìn ngọn cây trên cao, vẫn như cũ đắm chìm trong thế giới nhỏ bé của mình.

“Xem lá cây sao? Hay là xem chim chóc” Thanh Đại ngẩng cao đầu, cố tưởng tượng xem nếu mình là một đứa trẻ năm tuổi thì lúc này sẽ suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, “cái gì đó” thành linh từ trên ngọn cây rơi xuống, rớt trúng ngay trên đầu Thanh Đại. Theo bản năng nàng gỡ nó xuống rồi chăm chú nhìn vào. Hóa ra là một con sâu lông.

“A ...!!!” Nàng hoảng sợ la lớn, trong lòng thấy ghê tởm vội vàng hất “cái gì đó” trên tay ra xa. Thuận đà, cả người đều lảo đảo trên mặt đất.

Rốt cục tiếng la này lại khiến cho Thịnh nhi chú ý, nó mở to đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn người lớn bên cạnh, tựa hồ đối cảm thấy tò mò với biểu hiện thú vị của nàng.

Thanh Đại ôm ngực, vẫn còn choáng váng, cười nói: “Ta đã quá lớn tiếng ... Nhưng ta thật sự rất sợ loại sâu đó a ...”

Thịnh nhi nhìn về phía con sâu lông, sau đó vươn bàn tay nhỏ bé ra, bắt lại nó. Tiếp theo ... đưa cho Thanh Đại.

“Muốn ... cho ta sao?” Thanh Đại nuốt nước miếng, run giọng hỏi.

Nó không có gạt đầu, chỉ vươn cánh tay nhỏ nhắn, gầy guộc ra, tỏ vẻ muốn nàng nhận lấy.

Thanh Đại cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, ngửa lòng bàn tay hướng lên cho Thịnh nhi đặt con sâu lông đang ngo ngoe vào đó. “Tuy rằng sâu lông có thể lột xác thành con bướm xinh đẹp, nhưng bộ dạng lúc này của nó... Ta thật sự khó lòng mà thích được...”

CHƯƠNG 2.5

Rất cục chịu không được, Thanh Đại lại kêu lên một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất đem trả sâu lông vào lòng bàn tay bé nhỏ của Thịnh nhi. “Chúng ta cùng giúp nó tìm một chỗ trú ẩn tốt nhé ...”

Nàng đảo mắt nhìn quanh, bắt gặp bụi hoa nhài trước mặt liền chỉ về phía đó rồi nói với Thịnh nhi. “Đến đó! Dem sâu lông lại đằng kia nhé ...Thịnh nhi?”

Thịnh nhi nhìn con sâu lông trên lòng bàn tay một lúc thật lâu, sau đó mới sải những bước chân nhỏ, đem sâu lông đặt trên đóa hoa nhài trắng như tuyết.

“Thật tốt quá...” Thanh Đại vuốt ngực, thở ra một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã giải quyết xong, cũng không cần phải trông thấy sinh vật khủng khiếp đó nữa.

Thịnh nhi vẫn như cũ mở to mắt nhìn nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không có biểu cảm gì, chỉ có ánh mắt dường như là đang dò xét người lớn trước mặt mình.

Thanh Đại khẽ mỉm cười, vươn cánh tay phải về phía nó. “Tới đây nào!”

Kinh ngạc nhìn vào bàn tay nữ nhân phía trước, Thịnh nhi tựa hồ chưa hiểu rõ ý tứ của nàng, cũng không có bất kỳ cử động nào.

Thanh Đại chủ động bước đến nắm tay trái của nó. “Phòng của ngươi ở đâu? Có thể dẫn ta đến đó xem không?”

Đôi mắt đen láy, to tròn cứ nhìn chăm chăm vào nơi bàn tay to lớn kia cùng với bàn tay bé nhỏ của mình hòa thành một khối, ánh mắt tò mò pha lẫn khó hiểu, thật đúng là khiến cho người ta không thể đoán ra được suy nghĩ của nó.

“Không sao, chúng ta sẽ bắt đầu xem xét từ căn phòng đầu tiên, sẽ nhanh chóng tìm ra thôi...” Thanh đại không ép nó nói chuyện, tự mình hỏi rồi tự mình trả lời.

Ngay lúc đó, tỳ nữ cận thân Thái Hà đã trở lại, dẫn theo một người đàn bà có thân hình thấp tròn. “Tiểu thư... À không, thế tử phi, đã tìm được nhũ mẫu.” Xém chút nàng đã quên mất chỉ khi không có người ngoài thì mới được gọi là tiểu thư.

“Tham kiến thế tử phi.” Nhũ mẫu hành lễ nói.

Thanh Đại nhìn người nhũ mẫu đánh giá một lượt, sau đó lên tiếng, giọng nói tuy mềm mỏng nhưng vẫn hàm ý chất vấn. “Sao lại để Thịnh thiếu gia một mình ở bên ngoài mà không có ai theo trông chừng?” Theo lời của tỳ nữ trong vương phủ thì nhũ mẫu này vốn là người hầu bên cạnh vương phi, đến lúc Thịnh nhi ra đời thì được phái qua chăm sóc nó.

“Ở đây công việc rất bề bộn lại không có đủ người làm. Hơn nữa Thịnh thiếu gia hay tự ý chạy chơi lung tung, muốn theo sát trông chừng thật sự là lực bất tòng tâm.” Nhũ mẫu trả lời chiếu lệ, tựa hồ chẳng xem thái tử phi mới nhập môn này ra gì, Thanh Đại dĩ nhiên nhìn ra được.

“Ra là thế, nếu nhũ mẫu bận việc thì cứ việc đi trước, có ta ở lại với Thịnh nhi là được rồi.” Nàng không vội giáo huấn đối phương. Mọi việc cứ để từ từ.

Nhũ mẫu thi lễ qua loa rồi bỏ đi.

“Đây là thái độ gì chứ?” Ngay cả tỳ nữ cận thân Thái Hà cũng nhìn ra được. “Ta rõ ràng nhìn thấy bà già đó ở trong phòng ngủ gục chứ có làm việc gì đâu, đã vậy còn dám mở to mắt mà nói dối.”

“Trước mắt không cần để ý.” Thanh Đại suy tính chờ đến thời cơ thích hợp mới chỉnh đốn bà ta một trận ra trò. “Thịnh nhi, chúng ta đến phòng của ngươi nào...” Nàng cúi đầu nhìn xuống bàn tay nhỏ bé mà mình đang nắm, bắt gặp Thịnh nhi cũng đang ngược đôi mắt tròn xoe nhìn nàng, nụ cười trên môi càng ôn hòa. “Đi thôi.”

Thịnh nhi để nàng tùy ý nắm tay dẫn đi, tuy nhiên thỉnh thoảng lại liếc trộm về phía bàn tay đang dịu dàng nắm lấy tay mình. Trong tâm trí non nớt của nó, hành động như vậy hoàn toàn lạ lẫm. Trước đây, nếu không phải được ẵm bồng thì chính là bị kẻ khác thô bạo kéo đi, chưa ai từng nắm tay nó như vậy, quả thật rất ngạc nhiên.

Đi qua hành lang gấp khúc, khi vừa đến trước cánh cửa để mở cửa một căn phòng, Thịnh nhi liền dừng lại.

“Nơi này là phòng của người sao?” Thanh Đại hướng mắt vào, nhìn một lượt chung quanh phòng. Miệng vừa hỏi, nàng đã dẫn nó vào bên trong. “Thì ra, mỗi tối người đều ngủ ở đây...”

Thanh đại nhìn căn phòng được bài trí sơ sài, trên giường là một chồng nệm khổ đã được giặt sạch, chất liệu xù xì thô ráp, hơn nữa đều có dấu vết đã từng được khâu vá lại.

“Thải Hà, mở cái rương kia ra xem bên trong có những gì.” Nàng quay sang nói với nữ tỳ.

“Vâng.” Thải Hà lên tiếng trả lời rồi tiến đến xem xét cái rương. “Tiểu thư, bên trong chỉ có vài bộ quần áo cũ, ngoài ra không còn gì khác.”

Nàng “Ân” một tiếng, trong lòng tin tưởng trạng phu của mình rất thương yêu đứa con này nên sẽ không thể đối đãi tệ bạc với nó như thế. Tuy nhiên, nhìn vào hoàn cảnh hiện tại thì xem ra hẳn vẫn còn nhiều sơ xuất. Đám người được phái đến chăm sóc cho đứa nhỏ lại càng là một lũ vô trách nhiệm, bất kể việc Thịnh nhi là cốt nhục của thế tử, đám nô bộc đó đều không xem nó là chủ tử mà đối đãi.

“Thịnh nhi, sáng nay đã ăn gì chưa?” Thanh Đại ngồi xuống đối diện với nó hỏi.

Thịnh nhi vẫn nhìn nàng không chớp mắt, không gật cũng không lắc đầu.

“Thải Hà, mang chút điểm tâm lại đây.” Nàng quay đầu phân phó.

Thải Hà lĩnh mệnh bước nhanh ra ngoài.

“Trước tiên ta giúp người lau sạch mặt và tay đã ...” Thanh Đại đi về phía chậu rửa mặt, làm ướt khăn lau sau đó lại ngồi xổm xuống đối diện với Thịnh nhi, cẩn thận lau chùi vết bẩn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, sau đó không khỏi bật cười. “Việc này lại khiến ta nhớ đến ngày trước, mỗi khi Thược Dược ra ngoài nghịch ngợm, lúc trở về cả người đều dơ bẩn, lần nào cũng là ta giúp muội ấy lau chùi sạch sẽ, bằng không nếu để nương nhìn thấy bộ dạng lem luốc đó, nhất định sẽ mắng muội ấy một trận ra trò ...”

Tuy không rõ Thịnh nhi có thể hiểu những lời mình hay không, nhưng nàng biết nó nghe được. Do đó nàng cố tình kể về những kỷ niệm thời thơ ấu của hai tỷ muội mình, cũng là khiến cho bản thân với bớt cảm giác nhớ nhà.

“Thược Dược từ nhỏ đã hoạt bát hiếu động như một đứa con trai, nếu có đứa nhỏ hàng xóm nào dám ăn hiếp muội ấy, nhất định sẽ bị đánh trả lại thê thảm, việc này khiến cho nương của ta chỉ nghĩ đến liên đau đầu ...” Nàng tiếp tục lau sạch hai lòng bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn. “Bà thường bảo rằng nếu muội ấy là nam tử thì tốt biết mấy, nhưng nói gì đi nữa thì vẫn là nữ tử, lỡ sau này không gả đi được thì biết phải làm sao... Tuy nhiên, giờ thì nương của ta đã có thể an tâm rồi, vì muội ấy đã có người trong lòng, chẳng bao lâu nữa, còn được gả cho hân... Người làm tỷ tỷ như ta thật sự hy vọng muội ấy có được hạnh phúc...”

Đôi mắt to tròn đen láy vẫn tiếp tục nhìn vào người lớn đang huyền thuyên nói chuyện trước mặt mình. Chưa từng có ai nói nhiều với nó như vậy, cũng không hề bắt nó phải mở miệng. Thịnh nhi không khỏi hoang mang nhìn nàng, dường như đến tận thời điểm này mới bắt đầu suy nghĩ xem nàng là ai.

“Tốt lắm, cả mặt và tay đều sạch rồi.” Thanh Đại đem khăn lau thả lại vào chậu rửa mặt, rồi nắm tay trái Thịnh nhi dẫn đến bàn ăn. “Ngồi xuống đây đi!”

Thanh Đại trước tiên kéo cho nó một cái ghế đẩu, sau đó cũng ngồi bên cạnh.

“Một chút nữa, có muốn ta đút cho ăn không? Hay là người có thể tự ăn?” Nàng thuận miệng hỏi. “Đừng ngại, chuyện này Thịnh nhi tự quyết định nhé.”

Nói xong, nàng lại mỉm cười với đứa nhỏ, tiếp đó vươn tay chỉnh lại búi tóc trên đầu nó. Thịnh nhi vẫn sững sờ nhìn nàng, cho đến nay chưa có ai từng cười hiền lành với nó như thế, vì tò mò nên đưa ngón tay nhỏ xíu chạm vào môi nàng.

“Sao thế?” Thanh Đại không hiểu nó muốn truyền đạt thông điệp gì.

Thịnh nhi lại sờ sờ khuôn mặt của nàng, tựa hồ đang muốn nhận biết người lớn đang tươi cười trước mặt mình.

Mà một màn này cũng đã nằm gọn trong vào tầm mắt của nam nhân cao lớn đứng bên ngoài phòng.

Chu Kí Vân tìm không thấy thê tử, hỏi qua đám nữ tì mới biết nàng nóng lòng chờ không được đã tự mình chạy đi tìm Thịnh nhi trước nên hẫng lập tức đến đây.

Nhưng khi đến nơi, bắt gặp Thanh Đại cùng Thịnh nhi thân mật ngồi cùng nhau, hài tử của hắn còn chủ động chạm vào người nàng, Chu Kí Vân trong lòng đầy dấm chua, bỗng nhiên có chút ganh tị với thê tử mình. (lần đầu thấy một ca ca cổ đại ăn dấm chua vì con của hắn... ha ha dễ thương thật)

3. Chương 3

“Gặp qua thê tử!” Thái Hà vừa lúc bưng mấy món thức ăn lại đây, nhìn thấy Chu Kí Vân đang đứng bên ngoài phòng, vội vàng quỳ gối hành lễ.

Chu Kí Vân liếc mắt nhìn đồ này nọ trên tay nàng một cái. “Những thứ này là... thê tử phi muốn ăn?” Hắn cũng không phải thực xác định hỏi.

“Không phải, là muốn cho Thịnh thiếu gia ăn.” Nói xong, Thái Hà liền đưa đi vào.

Mà ở trong phòng Thanh Đại cũng hiển nhiên nghe được đối thoại của bọn họ, nhìn thấy trượng phu thông thả bước vào liền đứng dậy chào. “Trượng công đã xong việc rồi sao?”

“Ừ.” Chu Kí Vân nhìn thoáng qua con mình đang ngoan ngoãn ngồi ở bàn. “Đã giờ Tỵ rồi mà Thịnh nhi còn chưa có dùng đồ ăn sáng sao?”

Thanh Đại ngồi trở lại ghế, múc một chén cơm trắng nhỏ, sau đó đặt ở trước mặt đứa nhỏ. “Cũng là bởi vì không biết hắn đã ăn chưa, cho nên mới kêu Thái Hà đi chuẩn bị đồ ăn mang lại đây, nếu không đói bụng, tự nhiên cũng sẽ ăn không vô, đây là phương pháp nhanh nhất cũng trực tiếp nhất.”

“Nhũ mẫu và tỳ nữ đâu?” Từ lúc hắn vào cửa đến bây giờ cũng chưa nhìn thấy bóng người nào.

Nàng nhẹ cười, ý có điều không biết nên hỏi ai để có câu trả lời bây giờ: “Cái này ta cũng không rõ, có lẽ... các nàng bề bộn nhiều việc.” Có một số việc nếu từ chính mình động thủ, chỉ sợ cha mẹ chồng hội cảm thấy mất hứng, cho rằng nàng vượt qua giới hạn, như vậy nên để trượng phu ra mặt, tin tưởng trượng phu là người thông minh, nghe hiểu được ám chỉ của nàng.

“Việc gì? Các nàng chỉ cần chăm sóc cho Thịnh nhi là đủ rồi.” Mặt mày Chu Kí Vân nhăn càng sâu, sắc mặt cũng không tốt, nhìn thấy con đang cầm bát không ngừng dùng chiếc đũa đem cơm trắng lùa vào trong cái miệng nhỏ, dường như thật sự rất đói bụng, tâm liền càng đau, vì thế bước nhanh ra cửa phòng.

“Thịnh nhi, ăn chút thịt...” Môi Thanh Đại ngậm ý cười càng sâu, biết trượng phu đã đi giáo huấn nhũ mẫu cùng hai cái tỳ nữ kia, cũng bớt cho nàng không ít hơi sức.

Thịnh nhi lùa cơm tốc độ quá nhanh, hạt cơm cũng rơi đầy đất, hắn mở mắt to nhìn người vẫn mỉm cười nhìn mình, chỉ sợ nàng sẽ tức giận, sẽ đánh người.

“Không nên gấp, từ từ ăn.” Nàng lại múc thêm ít cơm trắng cho hắn, không biết có phải do ảo giác hay không, dù sao ngày thường cũng rất ít tiếp xúc với trẻ nhỏ, chỉ cảm thấy Thịnh nhi so với tiểu hài tử năm tuổi bình thường nhỏ gầy hơn một chút, xem ra phải theo dõi hắn ba bữa, không để hắn bỏ bữa. “Rớt cũng không sao, những cái này để cho Thái Hà quét qua là tốt rồi.”

Phát hiện lần này không có bị đánh, mắt to đen thui nhìn Thanh Đại một lúc lâu, cuối cùng mới đem lực chú ý trở lại đồ ăn trong tay, tiếp tục ăn.

Bộ dáng này ngay cả tỳ nữ bên người Thanh Đại – Thái Hà hốc mắt đều cũng không nhận được đỏ. “Thịnh thiếu gia thật đáng thương...” Một đứa nhỏ không biết nói chuyện, cho dù muốn tố cáo cũng không có biện pháp mở miệng.

Thanh Đại liếc mắt cảnh cáo nàng. “Đừng ở trước mặt đứa nhỏ nói lời này, về sau có ta ở đây sẽ không để phát sinh chuyện như vậy nữa.”

Cho dù là đứa nhỏ của người khác, cho dù ai thấy cũng không muốn, Thanh Đại nhìn đứa trẻ bên cạnh bị người ta bỏ qua, không được ông bà sủng ái “Con”... Nàng hiểu thêm được nguyên nhân năm đó nương có thể mở lòng mở dạ tiếp nhận mình cùng muối muối, hai cái nữ nhi do tiểu thiếp sinh, mặc dù là do trượng phu cùng nữ tử khác sinh, đồng dạng sẽ cảm thấy tâm không đành lòng, sẽ muốn đau tiếc hắt, muốn bảo hộ hắt, giờ phút này mình cũng có cảm giác như vậy.

“Uống thêm chút canh.” Nói xong, Thanh Đại lại múc một bát canh. “Từ từ uống...”

Chú ý tới Thịnh nhi lại đang nhìn nàng, tuy rằng không biết hắt suy nghĩ cái gì, nhưng cặp mắt to trắng đen rõ ràng kia là vô tội như vậy, im lặng như vậy, không cần nói đến ngôn ngữ, ngay cả vẻ mặt cũng không hiểu phải nên biểu đạt như thế nào, mũi Thanh Đại nhất thời có chút chua xót.

“Muốn ta dứt sao?” Thanh Đại vẫn suy đoán ý tứ của hắt, vì thế múc một muống canh nóng đặt ở bên môi thổi nguội, lại đến đưa vào bên miệng Thịnh nhi.

Hắt nhìn chằm chằm người cười với mình này, bản năng há mồm uống hết muống canh.

“Đến! Lại uống một ngụm nữa...” Thanh Đại còn chưa kịp thổi nguội, đã thấy Thịnh nhi mở cái miệng nhỏ nhả ra chờ. “Nếu quá nóng liền nhỏ ra nha.”

Thịnh nhi uống liên tục vài muống canh, cho đến hết sạch bát mới thôi.

Mà lúc này Chu Kí Vân đã trở về, khuôn mặt tuần tú vô cùng nhăn nhó khó chịu, đi theo khúm núm phía sau hắt là nhũ mẫu và hai gã tỳ nữ, chỉ thấy các nàng ngay cả cổ họng cũng không dám thốt ra tiếng, tất cả đều cúi đầu.

“... Sau này nếu để cho ta phát hiện các người không hầu hạ tốt Thịnh thiếu gia, để cho hắt lại đói bụng, ta sẽ kêu những người khác tới chiếu cố.” Khẩu khí của hắt trầm đến làm người ta khiếp sợ.

Nhũ mẫu và hai tỳ nữ vội vàng lên tiếng trả lời. “Vâng, nô tỳ đã biết.”

“Thịnh nhi còn muốn ăn canh nữa không?” Thanh Đại quyết định không can dự, cứ để trượng phu giáo huấn các nàng, chính mình chỉ quan tâm đứa nhỏ đã ăn no hay chưa.

Nghe được nàng hỏi như vậy, nhũ mẫu vội vàng chen miệng. “Thế tử phi đừng cho Thịnh thiếu gia uống những thứ canh này, một lúc nữa hắt sẽ lại tiểu ra quần...” Cũng chỉ mới há miệng, đến lúc đó còn không phải để các nàng – những hạ nhân này phải bận lau chùi thay quần áo sao.

Đôi mắt đẹp của Thanh Đại nhẹ nhàng lướt qua nàng. “Thì ra là ngại phiền toái, cho nên không để cho hắt uống nước canh.”

“Ách...” Nhũ mẫu bất ngờ đánh cái lạnh run.

“Là ai nói không thể cho hắt uống nước canh?” Chu Kí Vân giận tái mặt rống giọng chất vấn.

Nhũ mẫu rụt cổ. “Nô tỳ từng cùng... Vương phi xin chỉ thị... Vương phi đã cho phép nô tỳ làm như vậy...” Thế tử càng lúc càng lạnh lẽo nhìn chằm chằm, thanh âm kia cũng càng lúc càng nhỏ.

“Về sau Thịnh nhi có vấn đề gì, đều tới hỏi ta trước, không cần phải đi xin chỉ thị Vương gia cùng Vương phi.” Hắt chính là không hiểu vì sao mẫu thân không cách nào tiếp nhận Thịnh nhi – tôn tử này, cho dù có “thiếu hụt”, nhưng dù sao cũng là tôn tử của nàng, Chu Kí Vân không khỏi sát chặt hàm dưới ngấm ngầm.

“Vâng, thế tử.” Nhũ mẫu gật đầu như già tởm.

Chu Kí Vân nhìn con mình đang để cho Thanh Đại lau nước canh còn sót lại nơi khóe miệng, nhắm chặt mí mắt, nghĩ rằng cũng nên cùng song thân nói chuyện này một chút, lúc trước không biết chuyện chỉ có thể trách hắt quá mức sơ sót, cũng quá tin tưởng những người hầu hạ nô bộc này, không thể lại làm cho Thịnh nhi chịu khổ, nên bị trừng phạt là chính mình mới đúng.

“Thịnh nhi.” Hắt ngồi xổm xuống bên người con, khàn giọng gọi.

Phụ thân kêu gọi cũng không làm cho Thịnh nhi phản ứng quá lớn, chỉ trầm tĩnh nhìn hần, một hồi lâu mới nhận ra là đại nhân thường xuyên ôm mình.

“Tướng công, phụ tử các người ở chung riêng trong chốc lát đi, ta giúp Thịnh nhi đi thu xếp vài thứ.” Thanh Đại nghĩ thầm dù sao khiến cho người ta làm vài món quần áo cùng giấy bạc cho đứa nhỏ cũng không phải không thể, nếu thật sự không có, trong tay nàng còn có một chút tiền riêng có thể sử dụng.

Vừa nói xong, Thanh Đại liền đứng dậy đi ra ngoài.

Giống như phát hiện nàng phải rời đi, Thịnh nhi nghiêng đầu nhìn bóng dáng Thanh Đại, tuy rằng không biết nên biểu đạt như thế nào, nhưng thấy mí mắt cũng không nháy một cái, sự chuyên tâm kia làm ngay cả Chu Kí Vân đều chú ý đến.

“Hần đang nhìn người.” Hần kinh ngạc nói.

Đây là lần con đối với người có phản ứng “rõ ràng” như vậy, dĩ vãng mặc kệ là ai, phải vô cùng có tính nhẫn nại thường xuyên cùng hần ở chung, hần mới có thể nhận thức người này, mà nhìn thấy thê tử phải đi, Thịnh nhi lại không khỏi nhìn chằm chằm nàng không rời, Chu Kí Vân không khỏi cảm thấy ngạc nhiên nghĩ ngợi nói.

Nghe vậy, Thanh Đại đang muốn bước ra cửa phòng lại quay lại nhìn Thịnh nhi cười cười. “Không cần lo lắng, một chút nữa nương lại đến thăm người.” Nói xong câu đó, nàng mới mang theo tỳ nữ đi.

Nghe Thanh Đại tự xưng là “Nương” với Thịnh nhi, ánh mắt Chu Kí Vân không khỏi bốc nóng, cảm động rất nhiều, vốn là trong lòng muốn duy trì gương mặt lạnh nhạt nhưng dường như cũng sắp duy trì không nổi nữa.

“Cha cưới nương này... sẽ đối với Thịnh nhi tốt lắm.” Hần rất tự tin nói.

Cho là cùng người nữ tử vừa mới vào cửa này không có cảm tình, có thể như nguyện làm một đôi tương kính như tân, hữu danh vô thực vợ chồng, không cần lại bị song thân buộc cưới vợ, cho dù giữa hai người hoàn toàn không có xảy ra chuyện gì, bị nghiêm khắc trách cứ, Chu Kí Vân cũng sẽ gánh lấy toàn bộ trách nhiệm, nhưng lại không nghĩ rằng thê tử phi này của hần là một người hiền lành thân thiện như thế, lại là nữ tử trí tuệ hơn người, làm cho tâm hần không khỏi dao động.

Chu Kí Vân nghĩ đến hần từng đối với mình đã thề, đời này không muốn có thêm đứa nhỏ, nhưng đối mặt với thê tử phi quan tâm con như vậy, ban đêm lại nằm bên cạnh thê tử xinh đẹp, hần làm như thế nào mới tiếp tục bảo trì thờ ơ được? Lại có thể nào kiềm chế dục vọng muốn ôm nàng?

Không biết giờ phút này trong lòng phụ thân bên cạnh đang xung đột, Thịnh nhi vẫn kinh ngạc nhìn cửa, thật lâu cũng không thu lại.

Đợi cho con ăn no ngủ thiếp đi, Chu Kí Vân mới đi gặp song thân.

“... Nghe nói Thịnh nhi thường tiểu ra quần, cho nên nương mới cho nhũ mẫu không cho Thịnh nhi uống nước ăn canh, con muốn hỏi có phải hay không có chuyện này?” Hần nghiêm túc nhìn mẫu thân, thấy nàng lộ ra biểu tình chột dạ, liền biết hết thấy đều là sự thật.

Đằng vương phi nhìn vị hôn phu bên cạnh liếc một cái. “Nương làm như vậy cũng là muốn giúp Thịnh nhi bỏ tật xấu không tốt kia, cho hần biết như vậy là sai, lần tới khi muốn đi tiểu có thể học được biểu đạt như thế nào, nương cũng là có ý tốt, huống chi nhũ mẫu cũng nói tình huống có biến chuyển tốt...”

“Không cho Thịnh nhi uống nước ăn canh, tự nhiên số lần tiểu ra quần cũng sẽ dần ít, đây là chuyện rất bình thường, nhưng về lâu dài đối với thân thể hần có tốt không?” Giọng nói Chu Kí Vân hơi có vẻ kích động. “Hần không biết nói chuyện, sẽ không biểu đạt, mới càng cần nhiều người phục vụ nhiều người quan sát, nếu không nuôi bọn họ có ích gì?”

Gặp ánh mắt thê tử không ngừng cầu cứu, Đằng vương gia không thể không mở miệng giảng hòa. “Nương người cũng là vì tốt cho Thịnh nhi, không phải thật sự muốn hại hần...”

“Người thật cho là nương chán ghét Thịnh nhi sao?” Đằng vương phi bị con chỉ trích như vậy có chút tức giận. “Nếu năm đó người không đem cái nữ nhân kia vào phủ, hết thấy mọi chuyện cũng sẽ không phát

sinh.”

Nghe vậy, khuôn mặt tuần tú của Chu Kí Vân càng thêm nghiêm lạnh. “Nếu sớm biết sẽ vì vậy hại chết Tử La, như vậy nói cái gì con cũng sẽ không mang nàng vào phủ.” Nhất niệm chi sai (ý nghĩ sai lầm dẫn đến hậu quả nghiêm trọng) làm cho hấn hại chết mẹ đẻ Thịnh nhi, mình lại không có năng lực bảo vệ nàng, tiếc nuối này cả đời hấn cũng không có biện pháp bồi thường.

“Tử Bình!” Đàng vương gia phẫn nộ hét lên một tiếng.

“Ý của ngươi là đang trách nường hại chết cái nữ nhân kia? Vương gia, ngươi nghe một chút xem...” Đàng vương phi than thở khóc lóc lên án. “Hấn lại còn bắt đầu đổ oán lên chúng ta...”

“Đừng nói đến chuyện này nữa!” Đàng vương gia không muốn nhắc lại chuyện xưa, lại đem con trai duy nhất đẩy xa hơn. “Về phần chuyện Thịnh nhi, cha bây giờ liền kêu nhũ mẫu đến, muốn nàng xem tình huống đến quyết định muốn hay không muốn cho hấn ăn canh uống nước, đừng thân thể đứa nhỏ bị tổn thương.”

Chu Kí Vân khôi phục biểu tình thâm trầm lạnh nhạt. “Vây cũng không cần, sau này có liên quan đến chuyện Thịnh nhi, để cho nhũ mẫu các nàng trực tiếp đến xin chỉ thị con, từ con đến làm quyết định, không dám lại làm phiền cha mẹ.”

“Ngươi sợ nường hại chết hấn sao?” Đàng vương phi hỗn hển hỏi.

“Con không dám.” Giọng điệu hấn càng lạnh nhạt. “Chẳng qua Thịnh nhi là trách nhiệm của con, chuyện của hấn đương nhiên do con làm chủ.”

Đàng vương gia vì bình ổn tranh chấp của mẫu tử bọn họ đành phải gạt đầu đáp ứng. “Được rồi! Cứ quyết định như vậy, ai cũng đừng nói nữa.”

“Cám ơn cha, như vậy con cáo lui trước.” Nói xong, Chu Kí Vân liền đứng dậy ly khai.

Đợi hấn bước ra cửa, chung quy cảm thấy như là vừa đánh một trận, toàn thân đều mau mệt lả.

Cũng bởi vì song thân chỉ có hấn – một con độc nhất như vậy, cho nên Chu Kí Vân hiểu rõ mình không có quyền lợi bóc đồng, phải chịu trách nhiệm cũng nhiều hơn, nhưng là cũng bởi vì như vậy, hấn không thể bảo vệ mẹ đẻ Thịnh nhi, hiện tại thiếu chút nữa ngay cả Thịnh nhi cũng không bảo hộ được, hấn làm cha thật thất bại.

Nhưng mà như đã nói qua, hấn thật sự muốn cảm tạ vị thê tử vừa mới tiến môn mới hai ngày này, thật sự muốn cảm tạ thể tử phi của hấn, hôm nay nếu không có nàng ở đây, chỉ sợ mình không có phát giác được vấn đề nghiêm trọng như vậy, trong tận đáy lòng Chu Kí Vân nghĩ ngợi nói.

“Duyên phận thể tử nói không chừng đã đến...”

Ngày đó Quan Hiên Vũ đã nói qua, lời nói đó lại vang lên ở bên tai hấn.

Chu Kí Vân hít vào một hơi thật sâu, cho dù Thanh Đại thật sự cùng hấn hữu duyên, hai người thật sự nhất định trở thành vợ chồng, nhưng là hấn thật sự có thể nắm chắc được nó sao? Mà hấn có năng lực cho nàng cái gì?

Hấn thật sự mờ mịt.

Ước chừng qua một cái canh giờ (khoảng 2 tiếng), Chu Kí Vân nghĩ rằng Thịnh nhi hấn đã tỉnh ngủ, vì thế đi ra thư phòng rồi đi vào viện con ở.

“... Thịnh nhi, giơ cánh tay lên...”

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng nói Thanh Đại mềm mại chậm rãi, làm cho hấn vừa mới bước vào cửa phòng cảm thấy tò mò, đi về phía trước hai bước, liếc thấy nàng đang giúp Thịnh nhi đo đồ.

Nhũ mẫu không chú ý tới Chu Kí Vân đã đi vào cửa phòng, chỉ cảm thấy thể tử phi này rất hay chõ mồm vào nhiều chuyện, một lát trông nom việc ăn cơm, một lát lại trông nom chuyện y phục, làm hại mình bị thể tử mắng.

“Thế tử phi, Thịnh thiếu gia lớn rất nhanh, may nhiều bộ đồ mới như vậy, một lúc sẽ mặc không hết...” Nhũ mẫu quyết định tìm cơ hội đến trước mặt Vương phi kể lể một phen.

Nghe xong, Thanh Đại vẫn như cũ ngậm cười nhạt. “Nhũ mẫu không cần lo lắng, nếu như quần áo Thịnh nhi mặc không hết, cũng có thể đưa cho đứa nhỏ cùng khổ khác mặc, sẽ không lãng phí, về phương diện giặt tẩy, ta sẽ bảo tỳ nữ của mình lại đây lấy giặt, sẽ không làm phiền đến các người.”

Lời nói này ngoài mặt nghe tương đối khách khí, nhưng mà ý tứ châm chọc rất nặng nề làm cho trên mặt nhũ mẫu lúc trắng lúc xanh, vội vàng nặn ra khuôn mặt tươi cười.

“Thế tử phi sợ rằng đã hiểu lầm, nô tỳ không ngại phiền toái... Ách? Thế tử tới...” Cho đến lúc này mới liếc thấy bóng dáng cao lớn ở ngay một bên, làm cho nhũ mẫu bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

Chu Kí Vân liếc nhìn bà vú đang cúi đầu. “Nếu nhũ mẫu tuổi lớn, ngay cả vài món quần áo đều giặt không nổi, ta có thể cho những người khác đến thay thế người chiếu cố Thịnh nhi.”

“Không, không, không, nô tỳ còn chưa lão, còn giặt được...” Nhũ mẫu sợ tới mức suýt nữa quỳ trên mặt đất.

“Nếu hai tỳ nữ hỗ trợ chiếu cố Thịnh nhi còn chưa đủ, bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài.” Chu Kí Vân lại nhìn nhũ mẫu liếc một cái, nghĩ đến con vừa ra sinh ra liền được nàng nuôi cho đến lớn, ở trước mặt mình luôn đối với Thịnh nhi hỏi han ân cần, chẳng lẽ từ trước đã bị nàng lừa.

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Nhũ mẫu bị dọa trắng mặt, chỉ sợ bị đuổi ra vương phủ.

“... Tốt lắm, đều đã đo tốt lắm.” tuy rằng Thanh Đại không có quay đầu nhìn, nhưng đối thoại giữa trượng phu và nhũ mẫu đều nghe thấy được tất cả. “Thịnh nhi, nương sẽ giúp người làm vài món quần áo mặc mùa hè, cho dù chơi cả người bị bẩn cũng không sợ không có đồ thay.”

Nếu không phải do thê tử nhắc nhở, Chu Kí Vân còn không biết con cần may thêm vài bộ đồ mới thường. “Việc này sẽ có người phụ trách, không cần người động thủ.”

Thanh Đại dịu dàng cười cười. “Vậy làm phiền tướng công nói một tiếng với người phụ trách, đứa nhỏ mau lớn, chiều dài quần cùng tay áo trừ hao dài hơn một ít phân, khi lớn hơn một chút còn có thể sửa chữa.”

“Ừ, ta đã biết.” Hắn ghi tạc trong lòng.

“Nhũ mẫu.” Thanh Đại liếc cười mở miệng.

“Thế tử phi có gì phân phó?” Ở trước mặt Chu Kí Vân, nhũ mẫu cũng không dám vô lễ.

“Bắt đầu từ ngày mai, buổi sáng khi Thịnh nhi thức dậy, liền dẫn hắn đến chỗ ta, về phần ba bữa của hắn ta sẽ cho người chuẩn bị, đến buổi tối lại cho hắn trở về nơi này ngủ.” Nàng không phải dùng giọng mệnh lệnh, nhưng giọng điệu lại không cho phản bác.

Nhũ mẫu cười gượng một tiếng. “Như vậy thế tử phi rất vất vả...”

Ngay cả Chu Kí Vân cũng kinh ngạc nhìn Thanh Đại, dường như không dự đoán được nàng nguyện ý làm như vậy, hắn cũng không dám yêu cầu thê tử làm đến trình độ này.

“Dù sao trong tòa vương phủ này, thế tử phi ta là người thanh nhàn nhất, vừa đúng lúc có thể cùng Thịnh nhi bồi dưỡng cảm tình nhiều hơn, dù sao trên danh nghĩa, hắn là con ta, nhũ mẫu, người nói có phải hay không?” Thanh Đại bề ngoài nói cười yển yển, nhưng ý tứ nhắc nhở đối phương nặng nề, nếu là con trai của nàng, cũng không cho phép bị người làm bắt nạt.

“Vâng, vâng...” Nhũ mẫu nào dám nói chữ “Không”.

“Liền theo thế tử phi nói đi làm.” Chu Kí Vân làm quyết định cuối cùng.

“Vâng, thế tử.” Nhũ mẫu khúm núm nói.

Thanh Đại nhìn hắn gật đầu. “Cám ơn tướng công.”

Kế tiếp, trước khi dùng bữa tối, Chu Kí Vân cũng nán lại trong sân viện của con, đứng ở ngoài hiên hắn nhìn bóng dáng nho nhỏ ngồi xổm trong vườn, đem cục đá nhỏ từng cái một xếp chồng lên, nghĩ đến chính

mình chưa có thời gian tới cùng hấn chơi, Thịnh nhi đều giống như vậy một mình chơi đùa, lòng liền đau như dao cắt.

Nhìn một lát, hấn mới đưa ánh mắt về hướng mặt thê tử bên cạnh, có rất nhiều lời trong lòng muốn nói, lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cho dù không quay đầu nhìn, Thanh Đại cũng có thể cảm giác được ánh mắt trượng phu chiếu tới, hai má không khỏi nóng lên, có chút không được tự nhiên hỏi: “Tướng công làm cái gì nhìn ta như vậy?”

Tuy rằng đã đem Chu Kí Vân trở thành trượng phu của mình, ứng theo thân phận vợ chồng đến đối mặt, có thể bảo trì bình tĩnh cùng lý trí, cho đến lúc phát hiện hấn ánh mắt có biến hóa, nóng bỏng hơn, còn có cổ cảm giác bị áp bách giữa nam nhân và nữ nhân, Thanh Đại nhịn không được đỏ mặt.

Hấn ho nhẹ một tiếng, đem tầm mắt dời. “Người nói với nhũ mẫu những lời này, là cố ý nói cho ta nghe, để cho ta biết Thịnh nhi gặp phải đối đãi gì đi?”

“Ta không hiểu ý tứ tướng công.” Thanh Đại chỉ biết nam nhân này là người thông minh, một chút liền thông suốt.

Khóe miệng Chu Kí Vân nhẹ kéo ra một cái ý cười rõ ràng. “Từ đồ ăn lúc sáng đến vụ quần áo mới vừa rồi, người không muốn trực tiếp làm rõ, vì thế dùng phương thức vòng vèo mà nói cho ta nghe là lo lắng... sẽ đắc tội nhũ mẫu sao?”

“Nếu thật sự là như vậy thì sao?” Nàng cười tươi thản nhiên hỏi lại.

“Nhũ mẫu bắt quá chỉ là người làm, mà người là thế tử phi, không cần lo lắng đắc tội nàng.”

Chu Kí Vân cho là nàng vừa mới gả tiến vào, khó tránh khỏi sẽ có chỗ băn khoăn, như vậy hấn có thể cho nàng cam đoan, có mình làm chỗ dựa sẽ không có vấn đề gì.

Thanh Đại nhìn nghiêng liếc một cái. “Tướng công là cái người thông minh, nhưng mà... cũng thật đơn thuần.”

“Đơn thuần?” vẻ mặt Chu Kí Vân quái dị nghiêng đầu trừng nàng, bởi vì mình cho tới bây giờ chưa từng bị người nào dùng hai chữ này để hình dung.

Nàng cười khẽ vạch trần đáp án. “Ta lo lắng đắc tội không phải là nhũ mẫu, mà là sợ đắc tội chỗ dựa sau lưng nhũ mẫu, tướng công nhất định biết ta đang nói ai.” Có thể để cho nhũ mẫu không có sợ hãi như vậy, không phải là ý có thể lực mạnh mẽ dựa vào sao.

“... Người nói đúng.” Hấn bưng tỉnh đại ngộ nói.

“Mẹ chồng nàng dâu đánh nhau, chịu thiệt nhất định là con dâu, ta cũng không muốn bị gán cho tội danh bất hiếu.” Thanh Đại một lời nói giải thích rõ.

Chu Kí Vân lại lần nữa nhìn chăm chăm nàng. “Hiên Vũ thật sự quá coi thường người.”

“Đa tạ khích lệ, Quan Tam thiếu gia mới thấy qua ta một lần, làm sao có thể nhìn thấy mặt này được, nếu tướng công hối hận đã đến Tư Đồ gia cầu hôn, chỉ sợ cũng quá đã muộn.” Nàng mỉm cười nói.

“Không! Ta thật cao hứng cưới được người...” Những lời này thực tự nhiên theo miệng Chu Kí Vân phun ra, nhưng khi hấn thoáng nhìn thấy khuôn mặt Thanh Đại đỏ bừng, không khỏi hối hận.

Hấn lại lần nữa báo động cho chính mình không thể đối với thê tử động chân tình, càng không hy vọng thê tử cũng yêu thương mình, chỉ sợ bởi vậy sẽ làm quan hệ lẫn nhau càng thêm phức tạp.

Bị yêu là một loại hạnh phúc, nhưng lại làm cho Chu Kí Vân sợ hãi, chỉ sợ mình không thể hồi báo nàng.

Mà trong lòng Thanh Đại lúc này cũng không ngừng thỉnh cầu, vợ chồng nếu có thể có cảm tình tồn tại, đó là kết quả tốt nhất, lúc trước nàng quyết định gả đến Đằng vương phủ, cũng không hy vọng xa vời trượng phu sẽ yêu thương nàng, mà nàng cũng sẽ đồng dạng yêu thương trượng phu, chỉ cần có thể vô sự sống yên ổn với nhau hết một đời như vậy là đủ rồi.

Nhưng mà... trượng phu là vì nàng đối với Thịnh nhi tốt, mới có thể nói như vậy sao? Thanh Đại liếc trộm bóng dáng cao lớn bên cạnh một cái, nếu chẳng qua chỉ xuất phát từ cảm kích, dù sao so với không có gì đã tốt hơn rồi, mới nghĩ như vậy không khỏi hơi bị kinh ngạc, nàng lại có thể bắt đầu khát vọng có được tâm trượng phu.

Vì sao? Là vì thích con người hần, hay là bởi vì hần là trượng phu của nàng? Thanh Đại có chút mê hoặc, lần đầu không rõ suy nghĩ của chính mình, hơn nữa chẳng bao lâu sau, tình cảm của nàng đã thắng được lý trí, bắt đầu thao túng ý tưởng của nàng...

Lúc này một bóng dáng nho nhỏ đi đến trước mặt Thanh Đại, hướng nàng vươn tay nhỏ bé.

“Thịnh nhi có cái gì cho người.” Chu Kí Vân lại ghen tị với thê tử hần vừa cười vào cửa, mới một thời gian ngắn như vậy đã bắt lấy được tâm con hần.

Thanh Đại phục hồi tinh thần lại, bản năng đưa tay về phía trái tim, nhận lấy hòn đá nhỏ Thịnh nhi đưa cho nàng.

“Đây là muốn cho ta sao?” Nàng ôn nhu cười hỏi.

Một đôi mắt to đen thui nhìn nàng môi cười lúm đồng tiền thật lâu, sau đó mới quay trở lại chỗ cũ, ngồi xồm xuống tiếp tục xếp chồng hòn đá nhỏ.

“Thịnh nhi thật sự thích người.” Chu Kí Vân rất xác định nói.

Nàng chế nhạo cười hỏi: “Tướng công chẳng lẽ ghen sao?”

“Ừ.” Hần không thể không chính miệng thừa nhận. “Ta cố gắng lâu như vậy, Thịnh nhi... Có lẽ ngay cả chuyện ta là cha hần cũng không biết.”

Chu Kí Vân thật sự rất ghen tị, ghen tị đến tâm cũng đau đớn.

“Chỉ cần thật tâm đối một người tốt, đối phương không thể nào không có cảm giác...”

Trượng phu chẳng qua chỉ nói hai câu ngắn ngủn, nhưng Thanh Đại lại có thể nhận thấy hần đau lòng và bất đắc dĩ, nhin không được muốn nói cái gì đó để an ủi hần.

“Tựa như nương ta đối với ta và muội muội giống nhau, kỳ thật nàng cũng không phải là mẹ ruột sinh hạ chúng ta, hần nên kêu nàng một tiếng ‘Đại nương’ mới đúng, mẹ đẻ của ta bởi vì khó sinh, cuối cùng mất máu quá nhiều mà mất, đại nương thương xót ta và muội muội vừa ra sinh ra đã không còn mẫu thân, nàng không đi so đo cùng mẹ đẻ của ta lúc trước từng vì chuyện tranh thủ tình cảm mà gây oán hận cho nhau, mà đem tỷ muội chúng ta coi như chính mình sinh ra yêu thương, lúc ấy còn có rất nhiều thân thích lo lắng, chỉ sợ nàng là trước mặt người khác đối tốt với ta và muội muội, sau lưng lại là ngược đãi đứa nhỏ do tiểu thiếp sinh, chỉ có điều ta và muội muội chưa từng hoài nghi, bởi vì có thiệt tình hay không thiệt tình, chúng ta là những người rõ ràng nhất.”

Thanh Đại chưa bao giờ cùng người khác nói những thứ này, nhưng nam nhân này là trượng phu của nàng, cũng là thân mật nhất của mình, do vậy nàng nguyện ý chia sẻ cùng hần.

Nghe xong, hần không khỏi có điều ngộ ra. “Cũng bởi vì bản thân gặp tình huống này, người mới có thể nhận Thịnh nhi.”

“Ta không biết nếu chính mình không trải qua những chuyện đó, rốt cuộc có thể nhận hay không nhận Thịnh nhi tồn tại, chỉ là cho dù hần không phải là con của người, bất luận kẻ nào gặp cũng không có cách làm như không phát hiện.” Nàng không nghĩ ra vẻ thanh cao, nói ra ý nghĩ của chính mình.

Lời vừa mới dứt, Thanh Đại chỉ thấy bóng dáng nho nhỏ kia lại đi tới, nhưng không phải đi đến trước mặt mình mà là trước mặt trượng phu.

Chu Kí Vân chậm rãi ngồi xồm xuống, từ trong tay con mình nhận được một viên đá nhỏ, nháy mắt nước mắt ở đáy mắt hần đảo quanh.

“Thịnh nhi...” Hần giương cánh tay ôm lấy con, ôm thật nhanh thật chặt.

Viên này không chỉ là viên đá nhỏ mà do con hần đưa nên so với bất cứ thứ gì cũng quý giá hơn...

Bị phụ thân ôm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thịnh nhi không có biểu tình gì, chỉ ngoan ngoãn tùy hãn ôm, có lẽ là vì biết đại nhân này sẽ không đánh hãn hoặc mắng hãn, là người đối đãi với hãn tốt.

Đêm đó, gần đến giờ tỵ, Chu Kí Vân nghĩ rằng thê tử cũng đã ngủ, lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Nhẹ nhàng đóng cửa, lập tức chú ý tới trong phòng còn giữ ánh nến, chiếu rọi chữ hỷ đỏ thắm, áy náy trong lòng hãn ngày càng nhiều.

Chu Kí Vân cởi áo choàng và hài, trèo lên giường, bên mép giường nằm xuống, hai mắt nhìn đỉnh màn tối tăm, sau đó một cử động cũng không dám.

Rất nhanh, chớp mũi hãn lại ngửi được hương khí tối hôm qua, mùi kia làm xúc động từng bộ phận trên thân thể hãn, thẳng đến máu tập trung đến dưới khó, không nhịn được quay đầu đi, thoáng thấy hình dáng khuôn mặt mềm mại, chỉ cần nghiêng đầu một chút có thể hôn đến đôi môi kia...

Chu Kí Vân cắn chặt răng quay hãn mặt đi, tiếp tục trừng mắt nhìn đỉnh màn. Thân thể mềm mại ngủ ở bên cạnh ngay lúc này lại động một chút, tựa hồ muốn điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái hơn, làm cho hãn không khỏi lập tức nín thở, nhắm chặt mí mắt, sợ đánh thức thê tử.

Cho đến lúc bên cạnh đã không có động tĩnh, Chu Kí Vân mới thở hắt hắt, nghĩ rằng có lẽ đồng giường mà ngủ không phải là biện pháp tốt, tra tấn như vậy không phải nam nhân nào cũng có thể chịu được, chính mình cũng sắp không khống chế được, rất rất muốn ôm thân thể mềm mại nằm cách không đến một thước kia, muốn đụng chạm theo cách đó là nữ nhân thuộc về mình...

Cơ hồ sắp đem hàm răng nghiến nát, Chu Kí Vân trước lúc dục vọng không thể khống chế được, nhẹ nhàng ngồi dậy, sau đó phủ thêm áo choàng đi ra ngoài.

Bên ngoài không khí trong lành làm cho hãn tham lam hít sâu mấy hơi, đứng thẳng tại chỗ một lúc lâu cho đến lúc dục hỏa tập trung dưới khó dần dần biến mất, thân thể mới bình ổn lại.

Hãn có thể muốn nàng sao?

Nếu lại có đứa nhỏ, nói không chừng sẽ không giống Thịnh nhi, không chừng sẽ là bình thường...

Không! Chu Kí Vân dùng sức lắc đầu muốn bỏ đi ý nghĩ đen tối này, không muốn để dục vọng làm ô nhiễm, nếu sinh ra đứa nhỏ có đồng dạng vấn đề, mà mình sẽ dần già đi, sẽ chết, không thể chiếu cố bọn họ cả đời, làm sao có thể an tâm trút hơi thở cuối cùng.

Tâm người động...

Một thanh âm ở trong đầu hãn vang lên.

“Đúng, ta động lòng.” Chu Kí Vân đối với bản thân thừa nhận.

Đối mặt thê tử – nữ tử thông minh lại thiện lương như vậy, làm sao có thể hãn sẽ không động lòng, nếu nói không có, là lừa gạt chính mình, nhưng lại lừa không được lòng mình, trong lòng đang giằng xé, thậm chí ngay cả mẹ đẻ Thịnh nhi cũng chưa từng làm cho hãn có tâm trạng như vậy, hai tay Chu Kí Vân ôm lấy đầu, cũng hiểu được này thế gian không có biện pháp gì đẹp cả đôi đường, có thể có được nàng, lại bảo đảm sẽ không làm cho nàng thụ thai.

Tình huống như vậy, năng lực hãn có thể nhẫn bao lâu?

4. Chương 4

Gả vào Đàng vương phủ đã mười ngày, Thanh Đại mới có may mắn cùng cha mẹ chồng ngồi cùng bàn dùng bữa.

Nàng nhớ tới lúc còn ở nhà, chỉ cần có cơ hội, cha mẹ luôn thích người một nhà tụ lại cùng nhau ăn cơm, mà ngay cả chị dâu cũng ngồi, không coi trọng bất cứ quy củ gì, nhưng đây là vương phủ sẽ không giống như vậy, nhưng bây giờ lại có thể cùng cha mẹ chồng ngồi cùng bàn, mà không phải chỉ ở bên cạnh hầu hạ, điều này làm cho Thanh Đại tự nhắc nhở mình càng phải thêm cẩn thận, nhớ tới lúc trước tiếp xúc với bọn họ cũng sẽ không nghĩ đến trong lúc này không có tình bởi móc tạt xấu của nàng.

“... Cha mẹ thích ăn cay, nếu người ăn không quen cũng không nên quá mức gắng gượng.” Trên đường đi gặp song thân, Chu Kí Vân thành linh nói những lời này.

Đầu tiên Thanh Đại giật mình nhưng sau đó mấp máy môi cười. “Cám ơn tướng công.” Đây là phương thức trưng phu biểu hiện ôn nhu chăm sóc, có điều là chỉ ngắn gọn một câu nên làm cho nàng vẫn cảm thấy uất ức.

Có lẽ mình chính là thích hấn như vậy...

Trong lòng nàng bất ngờ có ý nghĩ như vậy, tuy rằng không rõ các cặp vợ chồng khác ở chung như thế nào, nhưng mà nếu giống trong thơ ca văn chương miêu tả là gắn bó như keo sơn, khó khăn chia lìa, thì Thanh Đại tình nguyện lựa chọn nam nhân cấp cho nàng sự an tâm, làm cho nàng biết cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì đều còn có hấn để ý lại.

“Không cần khách khí.” Mặt Chu Kí Vân vẫn không chút thay đổi, nhưng đối diện với khuôn mặt luôn tươi cười chào đón của thê tử thì càng lúc càng không thể kháng cự.

Cho đến lúc Thanh Đại đi tới trước mặt cha mẹ chồng làm lễ thỉnh an xong mới cùng trưng phu ngồi xuống.

“Mang thức ăn lên đi!” Đẳng vương gia nói với nô tỳ bên cạnh.

Chẳng bao lâu sau, nhóm nô tỳ lục tục đem thức ăn bày hết trên bàn, quả nhiên đều là món cay Tứ Xuyên chính gốc, Thanh Đại nhớ tới quá khứ thường xuyên cùng lão đầu bếp nhà mẹ đẻ nói chuyện phiếm, bởi vì vị lão đầu bếp kia chính là người Tứ Xuyên, lúc ấy cũng không nghĩ tới ngày này lại có thể sử dụng.

Cho đến khi Đẳng vương gia dùng chiếc đũa gấp lấy thức ăn, những người khác mới có thể bắt đầu.

Đúng lúc này, Thanh Đại có thể cảm giác được ánh mắt bà bà thỉnh thoảng lại chiếu về phía mình, giống như đang quan sát cử chỉ của nàng, muốn tìm ra điểm bất bệ.

Chu Kí Vân tuy rằng không nói gì, chỉ đang ăn cơm, nhưng mà cũng đã chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón quân địch, biết song thân đột nhiên muốn bọn họ cùng đến dùng bữa, hấn cũng không hy vọng mẫu thân lại cố ý làm khó dễ thê tử.

“... Sao lại ăn ít như vậy? Những món này không hợp với khẩu vị của người sao?” Thấy con dâu giống như chim nhỏ mổ thóc, Đẳng vương phi vẻ mặt thân thiết hỏi.

“Thưa bà bà, không phải vấn đề ở món ăn...” tiếng nói Thanh Đại mềm nhẹ, thái độ kính cẩn nghe theo trả lời. “Những món ăn này rất ngon, nhất là món này màu sắc đỏ tươi, thịt rất tươi, hương vị ngào ngạt – ngư hương thịt băm, đầu bếp ở bên trong dùng hồng tiêu ướp qua đã làm ón ăn này càng thêm mỹ vị, mặt khác còn đặc biệt bỏ thêm nắm mè làm tăng thêm sự ngon miệng, làm cho người ta ăn một miếng lại muốn ăn thêm một miếng. Còn món đậu cove xào này, tuy rằng chỉ là món ăn bình thường, nhưng là càng đơn giản xanh tươi như vậy liền càng có thể thấy được công lực đầu bếp càng cao, lại càng không cần nói đến món vây cá nướng, vịt xông khói, đều so với những món con dâu ở nhà mẹ đẻ ăn qua còn chính gốc hơn.”

Đẳng vương phi nghe nàng miêu tả rõ ràng mạch lạc, trong nhất thời không biết nên nói cái gì. “Ách... Vương gia, xem ra con dâu này của chúng ta rất hiểu biết các món ăn.”

“Ừ, đúng vậy.” Đẳng vương gia nghe được sững sững sốt sắng.

Đang ngồi giữa duy nhất không nói gì – Chu Kí Vân chỉ hơi cong môi cười giấu ở sau bát, tiếp tục ăn cơm, nhưng mà trong lòng cũng lại kinh ngạc về phản ứng và trí tuệ của thê tử, thật sâu cảm phục.

“Con dâu không dám nhận.” Thanh Đại đẩy khiêm tốn.

“Người đã nói những món ăn này ngon, vậy vì sao chỉ ăn một chút như thế?” Đẳng vương phi còn chưa buông tha, không tin khí thể bà không áp được con dâu.

“Những món ăn này tuy tươi ngon, nhưng đối với phương diện dinh dưỡng lại là chuyện đại cấm kỵ...” Nói đến vấn đề này, Thanh Đại hơi cười cười. “Con dâu nghĩ đến gia phụ luôn luôn chú ý đến thân thể, nay đã sáu mươi nhưng nhìn bên ngoài người ta đoán chỉ khoảng bốn mươi tuổi, mà ngay cả gia mẫu cũng giống như vậy, thân thể có thể so sánh với người cùng tuổi tác thì khỏe mạnh cường tráng hơn, đơn giản là nhà

mẹ đẻ con dâu kinh doanh hiệu thuốc bắc nên rất hiểu biết về dinh dưỡng, đối với những món ăn quá mặn hoặc quá lạt nếu có thể miễn được thì không ăn, cho nên cha mẹ mới có vẻ bề ngoài cùng thân thể trẻ khỏe hơn so với tuổi như hôm nay... Con dâu cũng thực hy vọng công công cùng bà bà có thể kéo dài tuổi thọ, chỉ lại sợ nói sẽ khiến cho các người hiểu lầm, đang phiền não không biết nên mở miệng như thế nào.”

Đằng vương gia nghe được có thể làm ình trở nên trẻ trung hơn thì rất hăng hái. “Cha người... thật sự thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi?”

“Vâng, công công, gia phụ năm nay sáu mươi, chỉ có hai bên tóc mai hơi điểm trắng còn lại đen thui như mực, lại càng không thấy nếp nhăn trên mặt, gia mẫu cũng đã hơn năm mươi tuổi nhưng làn da so với con dâu còn muốn đẹp hơn.” Nàng nói mặc dù có chút khoa trương nhưng cách sự thật không quá xa.

“Thật sự tốt như vậy?” Trên đời này không có nữ nhân không muốn luôn xinh đẹp trẻ trung, Đằng vương phi rất khó không bị lời nói này của con dâu hấp dẫn.

Thanh Đại hơi cúi đầu: “Chẳng qua phải chú trọng dinh dưỡng, phải kiểm soát việc ăn uống, con dâu rất muốn giúp công công bà bà lưu ý việc nhỏ này, nhưng lại sợ con dâu làm như vậy lại bị cho là nhiều chuyện.”

“Này, việc này cũng không gọi là nhiều chuyện, cũng chỉ là ý tốt của người.” Đằng vương phi lúc này cũng không thể chỉ trích nàng, kia không phải thừa nhận là bà bà này lòng dạ hẹp hòi, cố ý gây sự sao.

Hiểu được phụ tướng phu tùy nên Chu Kí Vân cố ý đứng ở phía song thân, rất phối hợp bắt đầu “Quản giáo” thê tử. “Cha mẹ đã có thói quen, khẩu vị ăn những món như thế này, đột nhiên thay đổi, chỉ sợ rất miễn cưỡng làm cho về sau ăn không ngon, bị đói thì lại không được tốt lắm.”

“Vâng, tướng công, lần sau ta sẽ chú ý nhiều hơn.” Thanh Đại liếc mắt một cái trộm dò xét trượng phu bên cạnh sắc vai mặt đen, không khỏi ở trong lòng cười trộm.

Đằng vương gia khụ một tiếng. “Kỳ thật con dâu cũng là quan tâm chúng ta, không bằng như vậy tốt lắm, khi nào rảnh người cùng đầu bếp trong phủ thương lượng, cho người quyết định việc này.”

“Con dâu không dám.” Nàng giả bộ càng khiêm tốn.

“Công công đã nói như vậy, người cứ chiếu theo ý tứ của hần mà làm đi.” Đằng vương phi mở miệng nói chuyện.

“Vâng, bà bà.” Thanh Đại trả lời kính cẩn lễ phép.

“Nếu không hiểu chỗ nào, bất cứ lúc nào cũng có thể đến hỏi cha mẹ.” Chu Kí Vân nghiêm túc mở miệng, thân là trượng phu tự nhiên phải dạy thê tử nên làm như thế nào mới là đúng.

“Vâng, tướng công.” Thanh Đại mềm mại đồng ý.

Bữa trưa đã xong, tỳ nữ dâng nước trà cùng với ống súc miệng để cho các chủ tử súc miệng, tiếp theo chậu rửa tay xong, lại bưng tới Mông Đỉnh Trà tốt nhất.

Không có lập tức tiếp nhận chén trà kia, màu sắc xanh biếc, vị thuần, hương thơm ngào ngạt, vừa nhìn qua nàng đã biết đó là Mông Đỉnh Trà, Thanh Đại ôn nhu nói với tỳ nữ: “Không cần, một lúc sau ta sẽ uống.”

Đằng vương phi kỳ quái hỏi: “Uống trà đối thân thể mới có lợi, vì sao còn phải chờ thêm một canh giờ?”

“Thưa bà bà, tuy rằng trong ” Bản thảo cương mục ” (sách dược thảo nổi tiếng của Trung Quốc, do Lý Thời Trân, thời Minh biên soạn, gồm 52 quyển) nói lá trà là vị khổ, cam, tính hàn, không độc, trung y lý luận cũng nói là cam giả bổ, khổ giả tả, trà này xác thực cũng là thuốc hay dùng giải độc thanh lọc cơ thể, nhưng phải xem thể chất mỗi người là thuộc loại khô nóng hay là hư hàn, hơn nữa sau khi ăn xong liền uống trà, như vậy thức ăn sẽ không thể tiêu hóa tốt, ngược lại hệ tiêu hóa dễ dàng bị thương, bởi vậy tốt nhất chờ thêm một canh giờ mới hãy uống, những chuyện này cũng đều là do gia phụ dạy con dâu từ nhỏ.” Thanh Đại nói ngôn từ chuẩn xác làm cho người ta không thể nào cãi lại.

“Ah... ừ, thôi chúng ta cũng chờ thêm một canh giờ sau hãy uống đi.” Đằng vương gia nhìn thê tử bên cạnh, đem cái chén trên tay lại đặt xuống.

Nghe vậy, nàng cảm giác sâu sắc thật có lỗi nên cúi đầu. “Hy vọng không phải vì con dâu nhiều chuyện, mới làm cho công công bà bà không thể tự tại ăn cơm uống trà.”

Đằng vương phi vốn muốn áp chế con dâu nhưng mắt thấy việc đã đến nước này, cũng không thể không nói đỡ. “Chỉ cần hữu ích đối với chúng ta, làm sao lại có thể cho là nhiều chuyện? Chúng ta làm cha mẹ chồng chỉ biết càng thương người hơn.”

“Cám ơn bà bà.” về mặt Thanh Đại như trút được gánh nặng.

Bữa trưa người lừa ta gạt rót cục chấm dứt, Chu Kí Vân mang theo thể tử phi của hắc cáo lui, trên đường trở về, hắc nhếch khóe miệng, sợ ngay tại chỗ sẽ cười ra.

“Biểu hiện vừa rồi của người... tốt lắm.” Hắc cố gắng dùng giọng điệu đứng đắn nhất nói.

Nhưng Chu Kí Vân chỉ cần nghĩ đến biểu tình vừa rồi của mẫu thân mới, vốn muốn thừa cơ làm khó dễ con dâu một chút, mà thê tử ngược lại giả trò trước mặt bà bà nên tình huống lại hoàn toàn không như mong muốn, bộ dáng xấu hổ kinh ngạc kia làm người ta muốn cười, nghĩ rằng mẫu thân lúc này quả thật đã gặp đối thủ.

“Cám ơn tướng công khích lệ.” Nghe thấy trượng phu ca ngợi, Thanh Đại mềm mại rũ mắt xuống.

“Nếu có thể thu phục tâm nương, chỗ cha sẽ không thành vấn đề, chẳng qua...” về mặt Chu Kí Vân muốn nói lại thôi, làm cho Thanh Đại không thể không ngược mắt nhìn hắc. “Nương tâm tâm niệm niệm vẫn là một cái tôn tử, một cái vui vẻ, sẽ nói sẽ cười, một tôn tử có thể làm cho nàng đem ra ngoài khoe khoang, mục đích này còn chưa đạt tới, nàng sẽ không để người yên, nếu về sau ta không có ở đây, nương có nói với người điều gì khó nghe, xin người nhiều tha thứ.”

“Vâng, tướng công.” lời nói này làm cho nàng không khỏi cảm động, ngay tại lúc này, cái gì bình tĩnh, cái gì lý trí cũng đều không cần sử dụng, chỉ thầm nghĩ như thế nào làm cho hắc không cần lại mang tâm sự nặng nề như vậy, hy vọng có thể làm cho hắc vui vẻ, muốn nhìn hắc lộ ra khuôn mặt tươi cười... Nàng thật sự thích trượng phu của mình, giờ khắc này Thanh Đại càng thêm tin tưởng vững chắc. “Không cần bận tâm đến ta, ta cũng là thê tử của người, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì ta và tướng công cùng nhau gánh vác mới đúng.”

Bước chân Chu Kí Vân đột nhiên dừng lại, nhìn kiều nhan bên cạnh. “Một mình ta gánh vác là đủ rồi, người quan tâm tới Thịnh nhi, với ta mà nói, đã tốt hơn hết thấy rồi.”

Nói xong, hắc lại bước về phía trước đi rồi.

Thêm vài bước mới đuổi kịp Thanh Đại nhìn nam tử cao lớn đằng trước, trượng phu đúng là vẫn còn chưa coi nàng là thê tử thật sự, không muốn hai người là vợ chồng hoàn nạn cùng cam cộng khổ, trong lòng nàng chưa xót nghĩ ngợi, thì ra chính mình so với tướng tượng còn hy vọng được đến tâm trượng phu, còn có... yêu.

Có lẽ nên tìm cơ hội nói chuyện với hắc.

Khi bọn hắc không có chuyện gì trở lại sân, từ xa xa chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi xổm ngoài hiên nhìn hoa viên xuất thần, mà tỳ nữ Thái Hà bên người Thanh Đại đang ngồi cùng bên cạnh.

“Thái Hà, đi phòng bếp chuẩn bị mấy món ăn đơn giản đem lại đây.” Nàng mở miệng dặn.

Thấy tỳ nữ nhận lệnh đi, Chu Kí Vân mới nghi hoặc hỏi: “Người chưa ăn ăn no sao?”

“Bẩm tướng công, mỗi bữa cơm chỉ nên ăn no đến tám phần thôi mới tốt cho thân thể, cho nên mới vừa rồi chỉ có ba phần ăn no, còn lại năm phần muốn cùng Thịnh nhi ăn.” Thanh Đại cười rất lâu lĩnh, nghĩ đến trước mặt cha mẹ chồng lo lắng không thể để xảy ra một điểm sai lầm gì nên dù bụng đói cũng ăn không vô.

Chu Kí Vân đương nhiên không muốn để cho nàng giành tiếng tốt một mình. “Như vậy liền chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa nữa, ta vừa mới cũng chỉ ăn có ba phần no, muốn cùng Thịnh nhi ăn thêm một chút.”

“Tướng công đây là bắt chước người khác, không nghĩ ra được ý mới.” Nàng hơi cười nói.

Gặp sóng mắt thê tử lưu chuyển, tăng thêm vài phần quyến rũ, Chu Kí Vân thanh thanh yết hầu, miễn cưỡng dời đi lực chú ý, khom người ngồi xổm xuống ôm lấy con. “Thịnh nhi, đói bụng không?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhỏ không có nhiều biểu tình lắm, nhưng đôi mắt to theo bản năng tìm tòi Thanh Đại, nhìn đến nàng sau liền không hề dời, nhìn xem so với cái gì đều còn chuyên chú hơn.

Thanh Đại cười cười Thịnh nhi, mới nói với trượng phu: “Vào trong phòng đi thôi.”

Làm bọn hắn một nhà ba người vào phòng đóng cửa lại, giống như thật sự là người một nhà, nhưng mà trong lòng Thanh Đại rất rõ ràng, trượng phu còn chưa hoàn toàn mở lòng mở dạ với nàng, còn không muốn inh đi vào lòng hắn, nàng không muốn biểu hiện quá mức vội vàng, muốn thuận theo tự nhiên, nhưng nhìn không được hy vọng nam nhân này cũng sẽ đồng dạng thích mình.

Nàng ứng phó được với cha mẹ chồng, nhưng đối với trượng phu đã có chút thúc thủ vô sách.

Lại nói đến Chu Kí Vân, ban đêm thật là gian nan.

Nhưng đêm nay khi hắn đi vào phòng, đã thấy thê tử ngồi ở bên ánh nến khâu quần áo.

“Còn chưa ngủ?” Hắn tưởng rằng nàng đang ngủ mới vào.

Thanh Đại ngẩng đầu, cấp trượng phu một cái mỉm cười, chỉ thấy búi tóc trên đầu nàng đã buông xuống, một mái tóc đen xõa ở trên vai, xem ra so với ban ngày còn mảnh mai hơn. “Ta đang đợi tướng công, cho nên tiện thể lúc này đem quần áo Thịnh nhi lấy ra vá lại.”

“Việc này giao cho tỳ nữ làm là được rồi.” Chu Kí Vân ngồi xuống bên cạnh bàn nói.

Nàng bĩu môi. “Ta không biết hoàng thân quốc thích hay vương công quý tộc làm như thế nào, nhưng ở giới dân chúng bình dân chúng ta đều do mẫu thân giúp đỡ nhỏ may vá quần áo.”

“Cám ơn.” Lời nói thê tử làm cho ngực hắn cứng lại.

“Không cần khách khí.” Thanh Đại muốn không phải hai chữ này.

Chu Kí Vân nhìn ánh nến chiếu rọi, lúm đồng tiền trên má thê tử như đang mê hoặc mình, làm cho dục vọng tích lũy trong cơ thể hắn lại rục rịch.

“Người vừa mới nói đang đợi ta, có việc gì sao?” Hắn cố nói chuyện để dời đi ham muốn.

“Ta chỉ muốn... Nếu tướng công sẵn lòng, có thể nói cho ta biết mẹ đẻ Thịnh nhi là nữ tử như thế nào, năm đó như thế nào tiến vào vương phủ?” Thanh Đại nhìn thấy gương mặt hắn lại căng thẳng, dường như không muốn nói chuyện nhiều, vì thế giải thích thêm hai câu. “Ta biết hỏi như vậy sẽ khuấy động đến chỗ thương tâm của tướng công, cũng không phải bởi vì ghen tị mới muốn biết mà chỉ là muốn hiểu câu chuyện của nàng, có lẽ tìm ra được vấn đề có ích cho Thịnh nhi.” Cũng có thể giúp ta hiểu người hơn. Trong lòng nàng thầm nghĩ thêm câu này.

Chu Kí Vân nhìn thấy ánh mắt chân thành của nàng, tâm đang siết chặt cũng dần buông lỏng, sau một hồi lâu mới nghe được thanh âm của chính mình. “Mẹ đẻ Thịnh nhi... là một cô nương ngây thơ đơn thuần, năm ấy ta mới mười chín tuổi, có một ngày chạy lên núi cưỡi ngựa săn thú, hậu quả ngựa bị hoảng sợ hất ta ngã xuống, mất cá chân bị thương, tạm thời không thể đi được, vừa lúc đó gặp Tử La ở bên ngoài đi hái rau, nàng là một cô nương thuộc Khương tộc, từ nhỏ sinh trưởng ở nơi sơn dã nên lúc đó căn bản không có ý đề phòng người khác, cũng không biết ta là người tốt hay là người xấu, liền đem ta mang về nhà chăm sóc...”

Thấy Chu Kí Vân trong lúc nói chuyện, khóe miệng như có như không ý cười, đây là biểu tình khó thấy có ở hắn, đáy lòng Thanh Đại có chút chua xót, nhưng mà cùng lúc cũng biết chính mình không nên ghen tuông, về phương diện khác càng cao hứng vì lúc ấy mẹ đẻ Thịnh nhi xuất hiện mới có thể đứng lúc cứu trượng phu.

“Chờ chân ta khỏi hẳn, trừ bỏ báo ân, cũng bởi vì Tử La là bình thường như vậy, tâm địa lại thiện lương, cùng nàng ở chung thật sự rất dễ chịu, cũng rất vui vẻ, cảm thấy chính mình không phải là cái gì Đẳng vương thế tử, chỉ là một người bình thường, cũng bởi vì ý tưởng này nên ta cầu xin song thân Tử La đồng ý cho ta đem nàng mang về vương phủ...” Nói đến chỗ này, ánh mắt hắn bỗng có chút kích động. “Nhưng

mà cha mẹ bởi vì xuất thân của nàng, chỉ đồng ý cho ta thu nàng làm thị thiếp, không thể trở thành thể tử phi của ta được, Tử La bởi vì thích ta nên cố chịu đựng những lời nói lạnh nhạt này, vẫn muốn theo ta cùng một chỗ. Nhưng không bao lâu sau ta liền phát hiện, nàng thật sự không thể thích ứng cuộc sống trong vương phủ, nơi này hoàn toàn khác không như ở trên núi ngày ngày tự do tự tại, người với người ở chung lại cách biệt một trời một vực, nhất là nương luôn không ngừng soi mói nàng, làm cho Tử La càng thêm sợ hãi, mỗi ngày thêm lo lắng hãi hùng, bắt đầu giống như chim non sợ cành cong. Trong lúc ta đang cân nhắc xem nên hay không nên cho nàng về nhà thì Tử La phát hiện mình có thai...”

Ánh mắt Chu Kí Vân lại trở nên tối tăm.

“Ban đầu ta nghĩ chỉ cần sinh hạ đứa nhỏ, cha mẹ sẽ chính thức chấp nhận nàng, nhưng mà không ngờ đến khi Thịnh nhi được hai tuổi, bắt đầu phát hiện hắn không được bình thường, nương đem tất cả trách nhiệm đổ lên người Tử La, mà sau khi sinh hạ đứa nhỏ xong, thân thể Tử La lại không tốt, mặc kệ ta an ủi như thế nào, muốn nàng không cần lo lắng, ta nói ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng và Thịnh nhi, nhưng bệnh tình của nàng càng lúc càng nặng, Thịnh nhi còn chưa được ba tuổi, nàng liền ly khai nhân thế... Cũng bởi vì ta ích kỷ, kiên quyết mang Tử La vào vương phủ, là ta tự tay hại chết mẹ đẻ Thịnh nhi...”

Hắn đem gương mặt mang nỗi đau thống khổ và tự trách chôn trong lòng bàn tay, Thanh Đại thấy hắn lộ ra cảm xúc áp lực trước mặt mình, làm cho nàng cũng thấy áy náy và tự trách.

Thanh Đại rốt cục hiểu được hắn vì sao luôn mang tâm sự nặng nề, vì sao không vui vẻ. “Cho nên người mới muốn cưới một người gặp chuyện có thể bình tĩnh, nữ tử có cá tính kiên cường và dũng cảm, người sợ sẽ giẫm lên vết xe đổ?”

“Mặc dù nhìn thấy Tử La thống khổ và sợ hãi, nhưng ta lại bảo hộ nàng không được... Làm sao có thể lại hại nữ tử khác nữa? Là ta hại nàng và Thịnh nhi khổ...” Lời nói tiếp theo của Chu Kí Vân từ trong bàn tay rầu rĩ truyền ra, hắn thật sự không có cách nào tha thứ chính mình.

Bàn tay nàng nhỏ bé vươn tới đặt nhẹ lên bàn tay trượng phu, hy vọng hắn nâng mặt chôn ở trong lòng bàn tay lên. “Người cái gì cũng không cần sợ nữa, ta so với trong tưởng tượng người càng kiên cường, càng dũng cảm, sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy, điểm này tướng công phải tin tưởng ta.”

Nghe vậy, Chu Kí Vân chậm rãi ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuấn tú đầy những nét đau đớn. “Ta tin tưởng người có thể... Nhưng mà...” Ta lại sợ sẽ yêu người, sợ thừa nhận không nổi đã kích mất đi người. Hắn muốn nói như vậy, nhưng lại sợ nói ra miệng, thật sự đã xảy ra.

“Tin tưởng ta.” Thanh Đại kiên định dùng ánh mắt đẹp trấn an hắn.

Chu Kí Vân cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, đem nó bao trong lòng bàn tay mình, nhẩn nhai như vậy, ấm áp như vậy, dần dần làm bình phục bất ổn trong lòng hắn.

“Thanh Đại...” Hắn khàn giọng gọi khuê danh của nàng.

“Vâng, tướng công.” Má nàng hơi nóng lên.

“Ta thật sự rất cao hứng cưới được người...” Hiên Vũ nói đúng, may mắn mình chấp nhận đề nghị của hắn, nếu không bọn họ không thể trở thành vợ chồng, tự đáy lòng Chu Kí Vân cảm tạ lão thiên gia an bài, cũng thật sự tin tưởng trên đời này thật sự có duyên phận.

“Cám ơn tướng công nói như vậy.” hốc mắt Thanh Đại cũng nóng lên.

Bọn họ nắm chặt tay nhau, nhìn vào mắt lẫn nhau, giống như hai trái tim đã chậm rãi tới gần...

Không ý thức được mình đang làm cái gì, Chu Kí Vân thành linh đứng dậy, đem thân thể mềm mại kia đang ngồi trên ghế kéo vào trong lòng mình, làm chuyện mấy ngày nay vẫn muốn làm.

Cái miệng nam tính hôn lên hai phiến môi mê người kia, trong nháy mắt tiếp xúc kia, yết hầu hắn phát ra một tiếng gần như thỏa mãn thở gấp, dùng sức hàm duyên...

Thanh Đại chưa bao giờ từng gặp loại tiếp xúc thân mật này, chỉ có thể mềm mại run rẩy dựa vào thân mình cường tráng cao lớn của hắn, cảm giác được đầu lưỡi nam tính nóng rực ẩm ướt thuần thực cạy mở, sau đó nhanh nhẹn tiến dần từng bước vào trong miệng, tiếp theo khiêu khích đầu lưỡi của mình...

Đối với sự thân mật như vậy, Thanh Đại cũng không sợ hãi, cũng không bài xích, nếu là ở đêm động phòng hoa chúc ngày nào đó, nếu xảy ra như vậy toàn thân sẽ cứng ngắc, chỉ có thể nhắm mắt lại miễn cưỡng nhận việc này, cũng không giống như giờ phút này, bởi vì nàng thật sự yêu thương trượng phu của nàng, cam tâm tình nguyện đem chính mình cho hắn...

Chu Kí Vân tuy rằng không thể cùng thê tử chân chính “Kết hợp”, nhưng hắn dùng miệng cùng tay tới duyệt nàng, thỏa mãn nàng, cho đến lúc đem Thanh Đại khiêu khích đến cao trào, kiều nhan nhiễm một mảnh ửng đỏ, thân mình không ngừng run run, sự nhẫn nại của hắn cũng sắp sụp đổ.

“Thanh Đại...” Hắn một mặt thở gấp, một mặt đem tay nhỏ bé thê tử tìm đến giữa khố, dạy nàng vuốt ve như thế nào, cho đến phóng thích toàn bộ dịch trắng trong bàn tay nhỏ bé của nàng, toàn thân cũng đầy mồ hôi.

Lắng nghe trượng phu khàn đục than nhẹ bên tai, Thanh Đại vẻ mặt khó hiểu, bởi vì nàng nhớ tới lúc trước khi xuất giá, lên hỏi qua mẫu thân đêm động phòng hoa chúc sẽ phát sinh chuyện gì, chỉ là bởi vì không muốn là nữ nhân ngây thơ không biết làm gì, chỉ có thể mặc cho người ta định đoạt, cho nên mới quyết định muốn biết rõ ràng sự tình, việc này cũng luôn luôn là thói quen làm việc của nàng, giờ phút này càng may mắn vì chính mình đã hỏi, thế mới biết trượng phu cũng không có chân chính cùng nàng viên phòng.

“Trượng công?” Nàng nhỏ nhẹ nghẹn ngào hỏi.

Hắn ôm chặt thê tử, tiếng nói mang đầy vẻ xin lỗi tận đáy lòng. “Ta không thể mạo hiểm... cho người hoài đứa nhỏ...”

“... Ta hiểu được.” Thanh Đại trong lòng không khỏi thất vọng, nhưng hiểu hắn vẫn còn băn khoăn, nghĩ rằng nên đợi thêm một thời gian nữa đi, ít nhất trượng phu đã nguyện ý cùng nàng làm được đến tình trạng này, có nghĩa hắn cũng đã có cảm tình với mình, chỉ cần nghĩ như vậy cũng sẽ không khổ sở.

Chu Kí Vân dùng áo lót chà lau tay nhỏ bé của nàng sạch sẽ, sau đó kéo chăn ngủ bằng gấm phủ lên nhau. “Tuy rằng không thể cho người đứa nhỏ, nhưng ta sẽ bù lại cho người, mặc kệ người muốn cái gì đều được...” Hắn gấp nói muốn bồi thường, chỉ sợ thê tử tức giận mà không để ý tới hắn.

“Trượng công, người không cần bù, ta cũng không thiếu cái gì.” Nàng sẽ chờ.

Hắn ôm sát nàng, cổ họng giống như nghẹn cái gì, phát không ra tiếng.

“Đã khuya, mau nghỉ ngơi đi.” Thanh Đại ôn nhu cười nói.

“Ừ.” Chu Kí Vân chỉ có thể phát ra một âm.

Thanh Đại tự nhủ mình phải có kiên nhẫn, một ngày nào đó sẽ làm trượng phu tin tưởng, mặc kệ đứa nhỏ sinh ra sẽ có bộ dáng gì đi nữa, nàng sẽ thực kiên cường nuôi nấng bọn họ lớn lên, sẽ không bị sự gì có thể đánh bại.

Đến hôm sau, bởi vì chuyện tối hôm qua, trời sáng, không khí giữa hai người đã... không giống lúc trước, dường như thân thiết hơn gần hơn.

Thanh Đại giống như thê tử bình thường, hầu hạ trượng phu rửa mặt chải đầu, sau mang tới quần áo giúp hắn mặc vào, cho dù không có ngẩng đầu lên nhìn, cũng biết trên đỉnh đầu có một đôi mắt nóng bỏng đang nhìn mình.

“Đừng nhìn ta như vậy...” Nàng buồn bực trách mắng.

“Người có từng nghĩ tới sẽ gả ột nam nhân như thế nào không?” Chu Kí Vân ho nhẹ một tiếng, sau đó thuận miệng tìm đề tài tán gẫu với nàng, nhưng thật ra trong lòng cũng muốn nghe một chút xem thê tử sẽ nói như thế nào.

Nàng ngừng tay, nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Nếu có thể, thà rằng cả đời ở nhà làm một bà cô già vĩnh viễn không lấy chồng.”

Chu Kí Vân ghéech mày. “Như vậy vì sao lại đồng ý hôn sự này?”

“Trượng công hiện tại mới hỏi, có phải quá muộn hay không?” Thanh Đại yêu kiều hỏi.

Hắn nuốt xuống một hơi, nhin xuống xúc động muốn hôn môi thê tử. “Ta còn biết là, thật ra đã cự tuyệt lý do là không nghĩ trèo cao, sau ta lại phải người đi nhắc thêm một lần nữa, lúc này người mới đáp ứng.”

“Bởi vì trong lòng của ta, không có bất luận kẻ nào hoặc việc nào so với người nhà còn quan trọng hơn, lại càng không nói đến muội mọi sinh ra trễ hơn một khắc của ta, nếu được gả vào Đàng vương phủ, có thể làm một cái bảo đảm mấy chục năm về sau cho Tư Đồ gia, có thể bảo trụ được tánh mạng muội muội Thước Dực, như vậy mặc kệ đối phương là loại người nào, ta đều đồng ý gả...” Nàng nói thật, không muốn giấu diếm trượng phu ý đồ của mình. “Cho nên khi tướng công phái người tới cửa cầu hôn lần thứ hai, ta hoàn toàn nghĩ thông suốt nên liền đáp ứng.”

Nghe vậy, Chu Kí Vân chẳng những không có tức giận mà ngược lại rất bội phục, bởi vì nàng vì đại cục suy nghĩ, nguyện ý hy sinh chính mình. “Người làm như vậy không cảm thấy bị ủy khuất sao?”

“Ủy khuất hay không ủy khuất là do chính mình nghĩ như thế nào, vốn nghĩ tính nếu tướng công là một kẻ kiêu căng ngạo mạn, ngày thường thích ỷ vào thân phận đến ý thể hiếp người, cùng người như vậy tuyệt đối sẽ không hợp, lúc đó sẽ nghĩ biện pháp làm cho tướng công có thể chán ghét ta, rời xa ta, không nghĩ nhìn thấy ta, thậm chí nạp nhiều thiệp thất vào cửa cũng không sao, mà ta liền có thể thanh tĩnh, bình tĩnh sống qua ngày.” Nói xong, Thanh Đại thần nhiên cười. “Nhưng mà ta thực may mắn tướng công so với trong tưởng tượng lại rất tốt.”

“Không! Ta không tốt.” Nghe thấy thê tử khen, gương mặt Chu Kí Vân nóng lên.

“Bỏ qua một bên các loại nhân tố khác, tướng công cũng coi là một chính nhân quân tử, ta cũng chỉ có yêu cầu nhỏ như vậy.” Thanh Đại thần nhiên cười nói.

Chu Kí Vân có chút dở khóc dở cười. “Nghe người nói như vậy, ta không biết nên cao hứng hay là tức giận đây.” Thì ra ở trong mắt nàng, mình chỉ có một ưu điểm như vậy.

“Bởi vì ta là một người thực tế lý trí, không bao giờ nghĩ một sự việc đến mức hoàn hảo tốt đẹp, hy vọng xa vời, như vậy mới có kinh hỉ ngoài ý muốn, tướng công không phải là ví dụ tốt nhất đó sao?” Nàng thật tình nói.

Cổ họng hắn lại nghẹn. “Hy vọng người không có một ngày sẽ hối hận.” Chu Kí Vân bắt đầu sợ hãi làm cho nàng thất vọng, làm cho nàng cảm thấy mình không tốt.

“Như vậy chúng ta chờ xem, thời gian có thể chứng minh.” Thanh Đại không muốn nói quá sớm, bởi vì bọn họ còn có năm tháng thật dài muốn cùng nhau vượt qua. “Nhưng thật ra tướng công vì sao lại muốn cưới một dân nữ làm vợ? Cha mẹ chồng làm sao có thể đồng ý?”

“Đó là bởi vì... sau khi Tử La qua đời, ta thương tâm cùng tự trách liền tính mang theo Thịnh nhi rời khỏi nhà không bao giờ trở lại nữa, nương tự nhiên khóc không cho ta đi, ta liền thừa cơ đưa ra một yêu cầu, nếu muốn ta cưới thê tử phi, phải do chính mình tuyển, nếu không ta thà rằng cả đời không cưới.” Chu Kí Vân chưa xót cười cười. “Có lẽ cố ý làm trái lời cha mẹ, cố tình không muốn cưới thiên kim vương công đại thần, nhưng lại lo lắng nữ nhi gia đình bình thường không thích ứng được với cuộc sống ở vương phủ, đúng lúc Hiên Vũ nhắc tới người, hắn luôn theo ta cam đoan người tuyệt đối có thể đảm đương vai trò thê tử phi cho nên mới có đoạn nhân duyên này.”

Thanh Đại có thể hiểu được cách làm của hắn. “Như vậy Quan Tam thiếu gia thật đúng là ông mai của chúng ta rồi, nhưng may mắn hắn cũng không lắm, không làm cho tướng công thất vọng.”

“Ta làm sao có thể thất vọng đây? Ngược lại rất may mắn là người...” Hắn đem thê tử ôm vào trong lòng, cúi đầu chiếm lấy đôi môi non mềm kia.

Thanh Đại mềm mại đón nụ hôn của trượng phu, muốn làm cho hắn càng hiểu biết mình hơn, cũng hy vọng có thể trở thành chỗ dựa cho hắn, tin tưởng một ngày nào đó, bọn họ sẽ trở thành vợ chồng thật sự.

Cốc! Cốc!

Ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ nhẹ, Thái Hà – tỷ nữ bên người Thanh Đại lên tiếng hỏi bên ngoài.

“Thê tử, thê tử phi, Thịnh thiếu gia đến đây...” Tỷ nữ tiếp nhận đứa nhỏ từ tay nhũ mẫu, sau đó mới đến thông báo cho chủ tử.

Nhẹ nhàng đẩy trượng phu ra, Thanh Đại đỏ mặt nói nhỏ: “Thịnh nhi đến rồi...”

Chu Kí Vân có chút lưu luyến không muốn buông nàng ra, khuôn mặt tuấn tú vì rất ham muốn mà phấp hờng. “Khụ, ừ, như vậy người cũng chuẩn bị một chút đi, chúng ta cùng đến cha mẹ thỉnh an trước.”

“Vâng, tướng công.” Nói xong, nàng vội vàng đi đến bàn trang điểm, hơi sửa sang lại.

Ánh mắt hần di động theo thê tử, mắt thật lớn khí lực mới áp chế được dục vọng chưa thoả mãn, hít sâu mấy hơi, đợi cho thân thể xôn xao dịu đi, lúc này mới đi ra cửa.

“Thịnh nhi.” Chu Kí Vân cúi đầu xuống gọi con đứng ở bên ngoài.

Khuôn mặt nho nhỏ theo thanh âm ngược lên, nhìn đại nhân gần ngay trước mắt, hiện tại mỗi ngày đều đến chỗ này, cùng nhau ăn cơm, còn nghe các đại nhân nói chuyện, cho nên so với trước kia đã quen thuộc hơn.

Nhìn thấy con có phản ứng với lời gọi của mình, Chu Kí Vân có từ ngữ cũng khó lấy được để hình dung cảm giác này, có vui vẻ, cũng có vui mừng, gần như muốn khóc.

“Nương người đợi ở bên trong, vào đi.” Hần khàn khàn nói.

Thịnh nhi không đợi phụ thân nói xong, đã khẩn cấp bước chân phải lên, sải bước tới cửa, bởi vì... nơi này có người mình thích, đại nhân thật sự quan tâm hần.

“Thịnh nhi đến đây.” Thanh Đại sửa sang lại tốt búi tóc, quay đầu đối mặt với bóng dáng nho nhỏ hướng chính mình đi tới, dùng lúm đồng tiền nghênh đón hần. “Trước tiên người ở nơi này đợi một chút, cha cùng nương sẽ trở lại rất nhanh.”

Hần rất thích đại nhân này từ đầu tới đuôi đều cười với mình, nàng chính là...“Nương” sao? Thịnh nhi nho nhỏ trong lòng không khỏi muốn hỏi như vậy.

“Thải Hà, người trước tiên ở đây cùng hần, ta và thê tử hiện tại muốn đi qua thỉnh an.” Nàng dặn dò rồi cùng trượng phu đi ra khỏi phòng.

Thấy bọn họ rời đi, Thịnh nhi cũng muốn theo sau.

“Thịnh thiếu gia không thể đi, chút nữa bọn họ sẽ trở lại, người trước ngoan ngoãn ở chỗ này chờ.” Thải Hà ngồi xổm xuống bên cạnh, cũng không xác định tiểu chủ tử có nghe thấy hay không hay không hiểu, nhưng nàng dùng sức gật đầu, tăng mạnh giọng điệu nói.

Giống như hiểu được ý tứ tỷ nữ, Thịnh nhi thật sự ngoan ngoãn đến bên cạnh bàn ngồi xuống, ngoan ngoãn chờ bọn họ trở về, sau đó cùng nhau ăn cơm, lại nắm tay hần đến hoa viên tản bộ.

5. Chương 5

Cách Hạ Chí (vào ngày 21 hoặc 22 tháng 6, ngày dài nhất và đêm ngắn nhất trong năm), chỉ còn lại không đến mười ngày.

Thanh Đại vào cửa đã hơn một tháng, những ngày đã qua coi như bình tĩnh, không gặp sự tình gì khó quật được nàng, chỉ có buổi sáng mấy ngày nay khi tiến đến cha mẹ chồng thỉnh an, ánh mắt bà bà ngẫu nhiên sẽ quét về phía bụng nàng, dường như đang chờ đợi tin tức tốt xuất hiện, tin tưởng trượng phu ở bên cạnh cũng thấy.

Nhưng mà thật ra Thanh Đại không quá mức lo lắng, bởi vì biết trượng phu sẽ ứng phó, nàng chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, chiếu cố Thịnh nhi thật tốt, những sự khác liền giao cho hần xử lý.

“... Thải Hà, nhũ mẫu còn chưa mang Thịnh nhi đến sao?” Nghĩ đến lúc này mới vừa đi đến tỉnh anh cha mẹ chồng, công công có việc lưu trượng phu lại, cho nên chính mình một người trở về, đang muốn cùng với đứa nhỏ dùng bữa, lại không thấy người, vì thế Thanh Đại thuận miệng hỏi tỷ nữ.

Thải Hà lắc lắc đầu. “Nô tỷ cũng đang thắc mắc.”

“Chúng ta đi qua xem sao.” Bình thường canh giờ này đã đến, Thanh Đại không yên tâm mà đi ra ngoài.

Đến lúc hai chủ tớ đi tới viện Thịnh nhi ở, đi qua một hành lang dài, còn chưa đi vào phòng ngủ đã nghe được tiếng nhũ mẫu trách cứ.

“Đã nói người muốn đi tiểu thì nói, người xem nước tiểu đầy ở trên giường... quần đều ẩm ướt như vậy còn phải giặt... người thực không nghe lời...” Nhũ mẫu lấy tay đánh tiểu mông đứa nhỏ đang cời truồng, đánh đến đỏ.

Thịnh nhi không khóc cũng không có trốn, hình như sớm đã thành thói quen, không biết là nguyên nhân gì, chỉ là đứng thẳng tắp để nàng đánh.

Thình lình, cửa phòng “két” một tiếng, bị Thanh Đại dùng sức đẩy ra, khi nàng tận mắt thấy nhũ mẫu đang đánh Thịnh nhi, kiêu nhan phút chốc trầm xuống.

“Người đang làm cái gì?” Nàng lạnh lùng hỏi.

Nhũ mẫu hoảng hốt lại chột dạ buông Thịnh nhi ra, làm sao cũng không thể dự đoán được Thanh Đại chính mình tới đây. “Ách... Thế tử phi... Đây là bởi vì...”

“Thải Hà, vả miệng!” Thanh Đại khê kêu.

Thải Hà bước một bước dài tiến lên, liền hướng trên mặt nhũ mẫu đánh một bạt tai.

“Người... Một cái tỳ nữ của hồi môn tới dám đánh ta...” Nhũ mẫu ôm hai má nóng rát, ở vương phủ nhiều năm như vậy, còn có Đẳng vương phi là chỗ dựa, khi nào chịu qua nỗi nhục này?

Thanh Đại bất vi sở động trừng nàng, còn nói với tỳ nữ: “Trước hết mặc quần cho Thịnh nhi, sau đó dẫn hắn về chỗ chúng ta.”

“Vâng.” Tỳ nữ rất nhanh giúp tiểu chủ tử mặc quần, nhìn thấy mông hắn bị đánh tới hồng hồng, rất đau lòng. “Đau không? Trở về, nô tỳ giúp người bôi thuốc...”

“Đi thôi!” Thanh Đại nghiêng đầu liếc nhũ mẫu một cái, ngay cả nói đều lười cùng nàng nhiều lời.

Thải Hà ôm lấy tiểu chủ tử, bước nhanh theo nàng.

Nàng nên sớm nghĩ đến sẽ phát sinh loại tình hình này mới đúng, Thanh Đại không ngừng tự trách, nguyên tưởng rằng làm cho Thịnh nhi sáng sớm tỉnh lại đưa đến trong phòng mình, đến buổi tối giờ đi ngủ lại trở về, là có thể tránh được việc bị xem nhẹ hoặc là đối đãi không tốt, nhưng mà vẫn để cho hắn bị đánh.

Nhưng mà Thanh Đại cũng đoán rằng nhũ mẫu bị đánh một bạt tai, tuyệt đối sẽ không chịu để yên, nhất định lập tức đi đến cáo trạng bà bà, như vậy là tốt nhất, nàng đánh cuộc muốn nhìn xem một chút thân là tổ mẫu Thịnh nhi, đến lúc đó Đẳng vương phi đến tột cùng sẽ giúp ai nói chuyện, nàng thật sự thực chờ mong.

Cùng lúc suy tư cách đối phó đúng đắn, về mặt khác, Thanh Đại muốn nhanh trở lại viện của mình, làm cho tỳ nữ trước kiểm tra trên người đứa nhỏ bị thương như thế nào, sau đó giúp hắn bôi thuốc.

“Tiểu thư, không thể để cho nhũ mẫu tới chiếu cố Thịnh thiếu gia nữa, ai biết lần tới lại đánh hắn đến như thế nào đây...” Thải Hà không đành lòng nói.

“Việc này ta biết.” Thanh Đại đã tự hỏi chuyện này.

“Thịnh thiếu gia, nhất định rất đau đi...” Thải Hà thở dài nói.

Thịnh nhi đương nhiên không có trả lời, chỉ nghiêng đầu nhỏ qua nhìn đại nhân đang chậm rãi ngồi xổm xuống, trên mặt mặc dù vẫn cười, nhưng lại giống như sắp khóc, đột nhiên muốn mở miệng nói cái gì đó.

“Thịnh nhi, đến...” Thanh Đại đưa hắn kéo vào trong lòng, mở hai tay ôm lấy. “Đừng sợ, nương sẽ bảo vệ người, nhất định sẽ bảo vệ người...”

Dường như hiểu ý tứ trong lời nói Thanh Đại, hai cánh tay tinh tế nhỏ nhỏ bản năng ôm lấy cổ nàng, như vậy tín nhiệm, còn có ý lại, làm cho hốc mắt nàng càng đỏ.

Ngay lúc Thanh Đại muốn phân phó tỳ nữ đem đồ ăn sáng tới, tỳ nữ vương phủ tiến đến thông báo nàng, Vương phi mời nàng lập tức mang theo Thịnh thiếu gia đi qua một chuyện.

“Nhũ mẫu này động tác thật đúng là mau.” Nàng lạnh nhạt cao giọng cười nói.

Thải Hà lo lắng hỏi: “Tiểu thư, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

“Ta mang Thịnh nhi đi gặp bà bà, còn người đi tìm cô gia lại đó.” Thanh Đại công đạo xong rồi liền nắm tay nhỏ bé Thịnh nhi đi ra khỏi phòng.

Thanh Đại nắm tay nhỏ bé Thịnh nhi đi đến khúc quanh, nhìn thoáng thấy đá Thái Hồ bài trí ở bên ao nước, nghe nói là phải thuyền theo Giang Nam chuyển đến, thập phần đồ sộ thật lớn, chỗ lâm viên này tôn vinh khí phái hoàng gia, biểu dương thân phận hiển hách của chủ nhân, nhưng nếu để cho nàng lựa chọn, vẫn thà rằng sinh ở gia đình dân chúng.

Đi vào tiểu sảnh bên ao, Thanh Đại đã thấy nhũ mẫu đứng ở bên người bà bà, trên mặt có vẻ xem kịch vui, khóe môi nàng không khỏi hơi cong lên, một chút cũng không thèm để ý đối phương khiêu khích.

Nàng cúi người vái chào, dường như không có việc gì hỏi: “Không biết bà bà tìm con đến có gì phân phó?”

Đằng vương phi nhưng thật ngoài ý muốn lại không mang giọng điệu chất vấn, vẻ mặt coi như là ôn hoà nói: “Người trước ngồi xuống đi, chậm rãi lại tán gẫu.”

“Vâng.” Thanh Đại ở ngồi xuống một bên ghế, cũng đem Thịnh nhi che ở bên người.

Nhũ mẫu ỷ có Đằng vương phi ở đây, lập tức lại liên quyết đem đứa nhỏ kéo qua. “Chiếu cố Thịnh thiếu gia là trách nhiệm nô tỳ, không dám làm phiền thể tử phi.” Tuy rằng không thích chiếu cố đứa nhỏ không nói này, nhưng mà vị thể tử phi này vừa mới tiến môn không lâu muốn cùng nàng đấu, còn hơi sớm.

“Thịnh nhi bắt đầu từ lúc sinh ra đã theo nhũ mẫu, nàng cũng là người hiểu biết nhất...” Giọng điệu Đằng vương phi đã coi như là hiền lành, nghĩ rằng con dâu này tuy rằng thân phận xứng không hơn con mình, nhưng xem của cách nói năng của nàng được giáo dưỡng tốt, lại hiểu được quan tâm thân thể cha mẹ chồng, cho nên cũng không còn soi mói, cũng không lại ghét bỏ. “Người chỉ cần nhanh chút giúp ta cùng Vương gia sinh cái thể tôn, những việc khác không cần quản.”

Thanh Đại không biết nhũ mẫu đã nói gì với nàng, quyết định trước án binh bất động. “Thưa bà bà, con dâu nếu gả cho thể tử, con hẳn liền là con của ta, nếu không quan tâm nhiều hơn chỉ sợ người ta sẽ nghĩ con dâu là ghen tị với nữ tử khác đã giúp thể tử sinh con, là cố ý muốn vắng vẻ Thịnh nhi, tin tưởng bà bà cũng không hy vọng có lời ra tiếng vào này phát ra.”

“Này... Nói cũng đúng.” Đằng vương phi bị chặn đến không có lời nào để nói.

Nhũ mẫu ở một bên nghe thấy trong lòng âm thầm sốt ruột. “Thể tử phi dù sao còn trẻ, không biết mang đứa nhỏ có bao nhiêu vất vả, nếu một hỏng thân mình, Vương gia cùng Vương phi muốn ôm tôn tử hy vọng lại không biết đến bao lâu mới có thể như nguyện.” Nàng nhưng lại bắt đúng tâm tư Vương phi vội vã muốn ôm tôn tử, gia tăng thêm một phen lợi thế.

Đằng vương phi bên tai nghe mềm mại, nghe xong lời nói này của nhũ mẫu, cũng thấy rất có lý. “Nhũ mẫu nói đúng đó, trong phủ còn nhiều tỳ nữ như vậy, không cần người – thể tử phi này lo lắng, đem Thịnh nhi giao cho nàng thì tốt rồi, cái gì cũng đừng nói nữa...”

“Nếu nhũ mẫu quản Thịnh nhi quả thật thoải mái, nhưng mà quản giáo cho đứa nhỏ cũng không phải lúc nào cũng đánh, cũng mắng, đạo lý này ta thể nhưng còn hiểu.” Lời nói Thanh Đại châm chọc làm cho sắc mặt nhũ mẫu lúc xanh lúc trắng. “Tuy rằng ta không phải mẹ ruột Thịnh nhi, nhưng nhìn vẫn rất đau lòng, tin tưởng bà bà cũng giống nhau sẽ luyện tiếc.”

Lời nói này của con dâu sau lưng chỉ trích nàng dung túng nhũ mẫu, Đằng vương phi không phải nghe không hiểu, giọng điệu trở nên cứng rắn hơn một chút. “Nhũ mẫu là dạy dỗ Thịnh nhi, là vì tốt cho hắn, đứa nhỏ nếu phạm vào sai, nên nhận xử phạt, như vậy mới có thể lớn lên, ta rất cuộc là tổ mẫu của hắn, như thế nào lại không luyện tiếc cũng không thể che chở đâu.”

“Thể tử phi, Thịnh thiếu gia đã năm tuổi, hơi một tí là đáí dầm, tật xấu này phải giúp hắn sửa đổi, nếu không chờ lớn một chút cũng đã muộn.” Nhũ mẫu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Vừa mới vào cửa Chu Kí Vân đứng lúc nghe câu này, tỳ nữ thê tử chạy tới tìm hấn, hấn mới biết được có loại sự tình này, lập tức liền chạy lại đây.

“... Cho nên người hay đánh hấn?” Hấn hờn giận hỏi.

Nhũ mẫu tức khắc rút cổ, thanh âm cũng sợ tới mức không nghe thấy.

“Người không phải đang làm việc với cha người cha sao, sao lại đến đây?” Đẳng vương phi nhìn thấy con khí thế to lớn vào cửa, giọng điệu cũng dịu đi. “Chỉ là một chút việc nhỏ, nương sẽ xử lý.”

Ánh mắt Chu Kí Vân sắc bén đánh tan nhũ mẫu lấm mồm. “Nghe nói Thịnh nhi bị đánh, chuyện này làm sao có thể là việc nhỏ cho được?”

“Nô tỳ biết sai, xin thế tử tha thứ.” Nhũ mẫu bắt buộc phải phân trần quỳ xuống cầu xin tha thứ, ít nhất phải làm bộ làm dáng, cũng không phải thật tình nhận sai.

Nếu trạng phu ra mặt, Thanh Đại cũng không cần mở miệng, liền để hấn xử lý chuyện này.

“Một nô tỳ lại có thể đánh chủ tử, người khi hấn sẽ không nói, sẽ không cáo trạng nên lá gan mới lớn như vậy sao?” Chỉ cần nghĩ đây hấn không phải lần đầu tiên con bị đánh, tim Chu Kí Vân đau như bị đao cắt, thì ra hấn sơ sót nhiều như vậy, ngay cả con cũng bảo hộ không được.

Nhũ mẫu cúi sấp người. “Nô tỳ sai lầm rồi...”

“Bởi vì Thịnh nhi tuổi còn nhỏ, mới phải cần có người ở bên quản giáo, nhũ mẫu làm cũng không sai.” Đẳng vương phi thở dài. “Cũng không phải thiên đại chuyện gì, cần gì phải âm ỉ lớn như vậy? Về sau bảo nàng khi quản giáo cho Thịnh nhi, xuống tay nhẹ một chút là được.”

“Thịnh nhi từ hôm nay trở đi sẽ ngụ ở chỗ con, để Thanh Đại chiếu cố thì tốt rồi.” Chu Kí Vân sẽ không để cho con lại bị ai đánh một lần nữa.

Đẳng vương phi hiển nhiên không đồng ý. “Chỉ có trưởng tử mới có thể ở với người, chờ con dâu về sau sinh đứa nhỏ, nếu muốn nàng phân tâm chiếu cố thêm Thịnh nhi, như vậy sẽ rất vất vả.”

“Thưa bà bà, con dâu cũng không cảm thấy vất vả thêm bao nhiêu.” Nói xong, Thanh Đại giơ tay phải, hướng bóng dáng nho nhỏ kia vẫy vẫy. “Thịnh nhi, lại đây với nương.”

Dĩ vãng đứa nhỏ đối với lời người khác nói đều không có phản ứng quá lớn, nhưng giờ phút này lại không chút do dự bước đi, ánh mắt chăm chú nhìn thẳng tấp hướng Thanh Đại đi qua, sau đó nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, Thịnh nhi đã biết động tác này đại biểu có ý tứ gì.

Không chỉ Đẳng vương phi, ngay cả nhũ mẫu nhìn thấy đều trợn mắt há hốc mồm.

Ánh mắt Chu Kí Vân hơi ảm Ứt nhìn thê tử, mấy ngày nay sớm chiều ở chung, làm cho Thịnh nhi có chuyển biến rõ ràng như vậy, làm hấn cảm động không ngừng.

“Bà bà, từ hôm nay trở đi, cứ để Thịnh nhi ở tại chỗ chúng ta...” Thanh Đại nhẹ nhàng đứng dậy, mắt đẹp lạnh lùng quét về phía nhũ mẫu mới vừa rồi còn vẽ cáo mượn oai hùm, làm cho nhũ mẫu nhịn không được rung mình một cái. “Còn có xin thứ cho con dâu có lời không xuôi tai muốn nói, con ta không cần ngoại nhân đến quản giáo.”

Nói xong, Thanh Đại lại ôn nhu tươi cười cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang nắm tay nàng, giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đang ngược nhìn mình. “Thịnh nhi, chúng ta trở về đi!”

Thịnh nhi nắm chặt tay nàng, không còn có người có thể kêu mình buông tay.

“Như vậy con dâu cáo lui.” Thanh Đại hướng bà bà cúi đầu hạ gối, lúc này mới cùng Thịnh nhi rời đi.

Đẳng vương phi sau một lúc lâu đều không có phản ứng, cho đến khi bóng dáng một lớn một nhỏ kia bước ra cửa, đã đi xa thêm vài bước mới hồi phục tinh thần. “Ah... Đây... Ta nói còn chưa xong... như thế nào...” Cho đến giờ khắc này, mới nhận rõ con dâu này không phải là một nhân vật bình thường.

“Nương, chuyện Thịnh nhi liền quyết định như vậy, con cũng trước cáo lui.” Mặt Chu Kí Vân không chút thay đổi nói xong, cũng xoay người ly khai.

Hắn đi nhanh đuổi theo một lớn một nhỏ đi ở đằng trước, thấy bọn họ nắm tay nhau, hình ảnh kia như thể ấm áp, hài hòa, ai dám nói bọn họ không phải thân sinh mẫu tử.

Thanh Đại nghiêng đầu liếc cười đi đến bên người trượng phu. “May mắn tướng công đúng lúc chạy tới, nếu không ta thật không biết nên làm như thế nào mới tốt.”

“Ta thấy ngươi thật ra lại xử lý rất khá.” Chu Kí Vân lộ ra nụ cười thản nhiên nói.

“Đa tạ tướng công khích lệ.” Ý cười bên môi Trượng phu chính là cổ vũ lớn nhất đối với nàng. “Ta lo lắng không phải là xử lý không được, mà lo lắng quan hệ con dâu làm ấm ẽ dẫn đến bế tắc, mới vừa rồi thật giận thiếu chút nữa đã rống to với bà bà, nếu thật là như vậy, có thể đã rất khó sửa chữa.”

Nhưng Chu Kí Vân thật nhìn không ra vẻ lo lắng. “Ta biết ngươi sẽ rất bình tĩnh khống chế toàn bộ cục diện, sẽ không làm cho nó không thể khống chế được.” Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn đã không thể không nhận thấy tin tưởng thái độ làm việc của nàng, hoàn toàn tin tưởng nàng.

“Tướng công quá đề cao ta.” Thanh Đại không dám kể công nói.

“Nhũ mẫu từng là tỳ nữ bên người nương, tự nhiên cũng không có sợ hãi, chỉ là không nghĩ tới...” Hắn hít một hơi thật sâu, nuốt xuống ngẹn cứng rắn ở cổ họng. “Về sau Thịnh nhi nhờ ngươi chịu khó giúp.”

Nàng giận dữ liếc hắn một cái. “Không cần tướng công mở miệng, ta cũng sẽ chiếu cố Thịnh nhi.”

“Ừ.” Chu Kí Vân không hề nói từ “Tạ”, bởi vì đã không phải đơn giản một chữ kia có thể hình dung hết được.

Vừa qua giờ Tuất, Thịnh nhi đã ngủ, Chu Kí Vân ôm hắn đến phòng bên cạnh, hiện tại đã đổi thành phòng ngủ, về sau để cho con ngủ ở chỗ này, gần bên dễ chăm sóc.

Khi Chu Kí Vân trở lại phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đóng cửa lại, chăm chú nhìn thê tử đang ngồi trước gương đồng chải tóc, dực vọng trong cơ thể lại xôn xao.

Cho dù mấy ngày gần đây bọn họ vẫn là có “Da thịt chi thân”, chỉ có điều Chu Kí Vân cũng chưa cùng thê tử viên phòng thật sự, mà phương thức này không thể đạt được thỏa mãn hoàn toàn, cũng làm thân thể hắn đau đớn hơn, muốn nàng, muốn đến sắp nổi điên.

Thanh Đại quay đầu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn trượng phu, hai má đỏ lên, dường như đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì. “Tướng công còn chưa ngủ sao?”

“Ta còn chưa buồn ngủ.” Chu Kí Vân khàn giọng trả lời.

Trong lòng nàng thở dài, nghĩ đến những sự thân mật buổi tối trượng phu làm đối với mình, cũng không phải chán ghét, nhưng luôn có ít phiền muộn, rõ ràng gần gũi như vậy, nhưng lại giống như cách nhau một tấm màn, không thể hợp làm một, cho dù là tâm hay là thân thể đều cũng vậy. “Như vậy chúng ta tán gẫu một lát nữa.”

Chu Kí Vân muốn cũng không phải là nói chuyện, nhưng vẫn gạt đầu, dời bước đến cạnh bàn ngồi xuống. “Ngươi muốn tán gẫu chuyện gì?”

“Về chuyện Thịnh nhi, về sau bà bà nếu lại muốn đem hắn giao cho nhũ mẫu, ta sẽ không đáp ứng.” Thanh Đại đem lời cảnh báo nói trước. “Nếu bà bà vẫn kiên trì như trước, ta không thể cam đoan không chọc nàng tức giận, hoặc là nhịn không được chống đối, đến lúc đó xin tướng công tha thứ cho sự bất hiếu của ta.”

Hắn như được giải thoát liền gạt đầu. “Điểm ấy ngươi có thể yên tâm, ta sẽ che ở đằng trước, nếu cha mẹ trách cứ, cũng sẽ cùng nhau gánh vác.”

“Vậy là tốt rồi.” Nàng thật cao hứng khi nghe trượng phu nói như vậy. “Còn có...”

“Còn có cái gì?” Chu Kí Vân nghi hoặc hỏi.

Thanh Đại thoáng giấu đi ý cười. “Bởi vì gả vào đây đã hơn một tháng, đến nay còn chưa về nhà thăm bố mẹ, nếu tướng công đồng ý, ta muốn trở về nhìn xem cha mẹ.”

“Thì ra là việc này, ta đương nhiên sẽ không phản đối, hơn nữa trước khi thành thân, Thái Hậu cũng nói qua muốn nhìn người một chút, dặn ta nhất định phải tìm thời gian mang người tiến cung, vừa vặn cũng có thể cho người về nhà mẹ đẻ một chuyến.” Hần lập tức đáp ứng thỉnh cầu của thê tử. “Chỉ có điều phải xác định ngày chính xác mới sắp xếp được.”

“Cám ơn tướng công.” Thanh Đại nhất thời lúm đồng tiền như hoa, làm người ta tâm động.

Tâm hồn Chu Kí Vân rung động, kim lòng không đậu kéo nàng đến trên đùi mình. “Thanh Đại... Ta sẽ không quên những chuyện người làm cho ta và Thịnh nhi.”

“Nghe người nói như vậy, ta đã rất vui vẻ.” Nàng mềm mại dựa vào trước ngực trượng phu nói.

Ngực hần cứng lại, lập tức cúi đầu tìm môi thê tử, dùng sức, hung hăng hôn nàng, hận không thể đem cả người nuốt vào.

“Tướng công...” Thanh Đại mềm mại run rẩy đáp lại.

Bàn tay to nam tính đang lúc hôn môi đã xem quần áo thê tử cởi bỏ hơn một nửa, thấy nàng xấu hổ đem vạt áo khép lại không cho hần liếc nhìn nhiều thêm một chút, ánh mắt càng trở nên sâu xa.

Dường như không thể đợi được thêm một phút nào nữa, Chu Kí Vân ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng, ba bước cũng làm hai bước đi vào bên giường, buông thê tử xuống, sau đó bỏ đi quần áo và hài của chính mình.

Thanh Đại khẽ cắn môi dưới, chờ đợi trượng phu ngã về phía mình, một mặt hôn môi mắt mũi của nàng, một mặt nhẹ nhàng động thủ kéo xuống áo lót và váy nàng, cho đến khi không còn có quần áo cách trở.

“Uh...” Nàng buông giọng mềm mại thở gấp, có thể rõ ràng cảm giác được vật cứng nóng đang ở bên trong bấp đùi mình cọ xát, làm hai gò má không khỏi phỉm hồng, cùng chờ mong nó tiến vào.

Cắn chặt hàm răng, cơ hồ như muốn đem răng nhanh bị chặt đứt, Chu Kí Vân phải tiêu hao hết toàn bộ ý chí mới không đem chính mình vùi vào trong hoa kính chờ mong đã lâu.

“Ừm...” Hần thống khổ thở dốc, dục vọng cùng lý trí giao chiến.

“Còn không được sao?” Khóe mắt nàng trượt xuống một giọt lệ trong suốt.

Chu Kí Vân ngẩng nhìn sự mất mát trong mắt thê tử, tâm cũng giống bị người chém một đao. “Ta...” Lại thêm nhiều thật có lỗi cũng vô pháp bồi thường.

“Tướng công đang sợ cái gì? Sợ đứa nhỏ nếu thực sự có chỗ thiếu hụt, ta sẽ không cần hần?” Thanh Đại ghen ngào hỏi.

“Đương nhiên không phải...” Hần tin tưởng thê tử không hề có ý tưởng này.

Thanh Đại dùng lòng ngón tay nhẹ vỗ về khuôn mặt phỉm hồng căng thẳng của trượng phu. “Vây sợ đứa nhỏ sinh hạ sẽ chịu khổ? Mà chúng ta lại không giúp được hần?”

“Ừ...” Chu Kí Vân không muốn lại nhìn thấy một thân sinh cốt nhục khác bị khi dễ ngược đãi, nhưng không cách nào mở miệng nói cho người khác, kia so với giết chính mình còn muốn đau hơn.

“Cho dù đứa nhỏ không thể mở miệng, ta cũng sẽ dạy hần làm như thế nào để sinh tồn, làm như thế nào dựa vào chính mình sống sót...” Thanh Đại cố gắng loại bỏ sầu lo của hần. “Cho dù chúng ta mất cũng có thể không cần lo lắng.”

Chu Kí Vân nhắm chặt mắt, không thể xóa đi bóng ma trong lòng, hiện tại có thể nói không thềm để ý nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện, thê tử thật sự có thể bình tĩnh đón nhận sao?

Trong đầu hần không khỏi lại hiện lên hình ảnh mẹ đẻ Thịnh nhi bị sụp đổ, nàng dùng sức nắm lấy vai Thịnh nhi, lớn tiếng khóc, gào thét, muốn bức con mở miệng nói chuyện, cho dù mình khuyên can như thế nào, Tử La chính là cố ý muốn bóp đau con, đánh đau con, phải muốn Thịnh nhi không thể không ra tiếng...

Ác mộng như vậy, thật sự không muốn lại trải qua thêm một lần.

“Ta làm không được...” Chu Kí Vân suy sụp đổ xuống một bên.

Cánh môi Thanh Đại khẽ run, yên lặng chảy nước mắt.

Buổi tối này chỉ có thương tâm cùng tiếc nuối.

Sau tối hôm đó, liên tục vài ngày, Chu Kí Vân đều ngủ ở thư phòng, chỉ sợ cùng thê tử đồng giường cộng chằm sẽ ở nhất thời xúc động cùng nàng viên phòng.

Mà chuyện này nhìn như bé nhỏ không đáng kể nhưng rất nhanh lại rơi vào tai Đẳng vương phi, vì thế nàng phải người mời con đến để hỏi rõ ràng.

Chu Kí Vân hướng song thân chấp tay. “Cha, nương.”

“Ngồi xuống trước đi.” Đẳng vương gia mở miệng trước tiên.

Hắn một mặt nghe theo, một mặt ở trong lòng phỏng đoán dụng ý song thân.

“Nương nghe nói... mấy ngày nay người đều ngủ ở thư phòng?” Đẳng vương phi vội vàng hỏi.

Chỉ biết không thể gạt được nô bộc trong phủ, huống chi mẫu thân nhất định cũng phải người giám thị cho đến khi có thể ôm được tôn tử mới thôi, trong lòng Chu Kí Vân hiểu rõ suy nghĩ.

“Vâng.” Hắn thừa nhận nói.

Đẳng vương phi và vị hôn phu nhìn nhau. “Làm sao vậy? Các người cãi nhau sao?”

“Giữa vợ chồng khó tránh khỏi chút tranh chấp, cha mẹ không cần lo lắng.” Chu Kí Vân nói hai ba câu cho qua.

“Nương cũng đã hiểu biết con dâu kia thật lợi hại, không nên nhìn bề ngoài nàng đáng yêu yếu ớt, nhưng cá tính thật sự rất mạnh mẽ, chỉ sợ người quản không được nàng.” Đẳng vương phi có thâm ý nói.

Trong lòng hắn rung mình. “Nương suy nghĩ nhiều quá.” Làm mẫu tử cũng hai mươi lăm năm, nói không biết là giả, lời nói mẫu thân làm cho Chu Kí Vân bắt đầu đề phòng. “Không có nữ tử nào so với nàng thích hợp làm thê tử con hơn, còn là thê tử phi Đẳng vương phủ.”

“Như vậy nương liền nói rõ.” Đẳng vương phi cũng không muốn quanh co lòng vòng. “Cha người cũng đồng ý cho người nạp thêm vài tiểu thiếp để có thể áp chế khí thế kiêu ngạo của con dâu.”

Gương mặt anh tuấn của Chu Kí Vân trở nên lạnh lẽo, lần lượt nhìn song thân. “Con đời này trừ bỏ Thanh Đại, sẽ không lại có nữ nhân khác, nếu cha mẹ không thể nhận con dâu như vậy, con đành phải mang nàng và Thịnh nhi rời đi, đối với con mà nói, vinh hoa phú quý so ra đều kém quan trọng hơn thê nhi.”

“Người...” Lời nói con làm cho Đẳng vương phi chán nản.

Đẳng vương gia hắng giọng, vội vàng giảng hòa. “Nếu Tử Bình phản đối, Vương phi cũng đừng cưỡng bách hẳn nữa, huống chi con dâu cũng không làm sai cái gì, nhũ mẫu động thủ đánh Thịnh nhi, vốn không nên như vậy, mà con dâu tức giận, kia cũng tỏ vẻ nàng có độ lượng, lòng dạ rộng rãi, dung hạ Thịnh nhi, chúng ta nên cao hứng mới đúng.”

“Vương gia...” Đẳng vương phi không nghĩ tới hôn phu ở trước trận sẽ lại phản chiến, đứng một phía với con dâu.

“Nếu cha mẹ không còn chuyện gì khác, con xin cáo lui.” Chu Kí Vân mặt không chút thay đổi chấp tay chào, liền xoay người đi ra ngoài.

Đi dọc hành lang, tâm tình của hắn vô cùng trầm trọng.

Nếu thật sự vạn bất đắc dĩ, Chu Kí Vân chỉ có thể lựa chọn làm đứa con bất hiếu, cũng muốn bảo hộ thê nhi của hắn, bởi vì bọn họ so với mạng mình còn quan trọng hơn.

Đúng vậy! Minh sớm nên có quyết tâm như vậy, cũng sẽ không diễn biến đến nước này...

Khi hắn mang vẻ mặt ngưng trọng trở lại sân, chỉ thấy bóng dáng mềm mại của thê tử xuất hiện ở trong vườn, tiếp theo nàng hướng về phía trước vẫy tay, sau đó Thịnh nhi liền hướng nàng đi tới.

“... Thời tiết bắt đầu nóng, mới không lâu mà mồ hôi đầy đầu rồi.” Thanh Đại lấy khăn tay ra giúp đứa nhỏ lau đi mồ hôi trên trán.

Thịnh nhi để cho nàng lau mồ hôi, sau đó hần lại tiếp nhận khăn tay, học theo giúp Thanh Đại xoa xoa cái trán, hành động này làm cho Chu Kí Vân đứng ở cách đó không xa trông thấy cũng ngại ngùng cả người.

“Cám ơn.” Thanh Đại sờ sờ đầu của hần nói.

Nhìn “Nương” môi cười đã lâu đã lâu, Thịnh nhi không ý thức động đậy khóe miệng của mình, chính là muốn đáp lại thiện ý của Thanh Đại.

“Thịnh nhi... người... nở nụ cười...” Đây là lần đầu tiên Thanh Đại thấy kỳ tích xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, đây là nụ cười đáng yêu nhất nàng gặp qua, nước mắt không khỏi đảo quanh trong mắt.

Chu Kí Vân cũng không tự giác đi về phía mẫu tử bọn họ, đồng thời cũng nhìn thấy con biết nở nụ cười, nắm tay không khỏi nắm lại thật chặt, kích động đến hốc mắt đều đỏ.

“Tướng công...” Phát giác trượng phu đã đến, hai mắt Thanh Đại đầm lệ trong suốt hỏi: “Người có thấy không?”

Hần hít một hơi, ngồi xổm xuống bên cạnh. “Ta nhìn thấy... Thịnh nhi...” Dem con ôm vào lòng, rốt cuộc ngăn không được nước mắt vỡ òa.

Thanh Đại bụm môi, rơi lệ theo.

Chỉ cần thiết tình đối với hần tốt, Thanh Đại tin tưởng đối phương nhất định sẽ cảm thụ được, giờ khắc này, nàng thấy mình may mắn có thể giúp được Thịnh nhi, một ngày nào đó cũng sẽ làm cho cha mẹ chồng nhận tôn tử này.

Khi Chu Kí Vân sửa sang lại tốt cảm xúc, liền cùng thê nhi trở lại trong phòng.

“Tướng công dùng qua đồ ăn sáng chưa?” Thanh Đại không có mở miệng hỏi hần vì sao ngủ ở thư phòng, bởi vì nàng hiểu được nguyên nhân, cho nên trừ bỏ chờ, thật sự không thể nghĩ được biện pháp khác.

Hần nhẹ nhàng nhìn qua, thấy con tự động ngồi ở bên cạnh bàn, tự uống nước Thanh Đại rót cho hần, phản ứng này trước đây không hề có.

“Thải Hà, người đi chuẩn bị một chút.” Nàng phân phó tỳ nữ.

Khi tỳ nữ đi rồi, Chu Kí Vân nhìn thê tử. “Đây đều là công lao của người, làm cho Thịnh nhi cảm nhận được người quan tâm còn có yêu.”

“Không có gì, đây đều là việc ta nên làm.” Thanh Đại cười yếu ớt nói.

Hần giang tay ôm nàng, dùng hành động biểu đạt cảm tạ của mình.

Bị trượng phu ôm như vậy, ý cười trên mặt Thanh Đại lại mang một chút chua xót, hy vọng hần cũng có thể cảm nhận được sự yêu thương của mình, làm cho hần có dũng khí vượt qua bóng ma ở đáy lòng.

6. Chương 6

Gả vào Đàng vương phủ đã hơn hai tháng, Thanh Đại cũng nhận được thư nhà mẹ đẻ viết đến.

“Tiểu thư, trong thư viết cái gì?” Thải Hà chen đến bên người chủ tử, đáng tiếc một chữ xem cũng không hiểu.

Thanh Đại mới xem vài dòng, trên môi hiện lên nụ cười ôn nhu. “Trong thư nói thân mình cha mẹ đều tốt, việc làm ăn của Bách An Đường vẫn thuận lợi như trước... Còn có Lưu công công từng phái người tặng lễ về nhà, hơn phân nửa là bởi vì biết ta thật sự được gả vào Đàng vương phủ, cho nên cố ý đến bày tỏ.”

“Nếu không vì Lưu công công kia, nhị tiểu thư cũng sẽ không chịu đau khổ nhiều ngày trong lao ngục như vậy.” Tỳ nữ mang vẻ bẽ bàng kể yếu nói.

“Nhưng ít nhất sau này cũng không còn lo lắng hẩn tìm đến gây phiền toái, coi như ta đã giải quyết xong một nỗi băn khoăn phiền muộn.” Thanh Đại cảm thấy vui mừng cười nói. “Thịnh nhi ngủ trưa còn chưa có dậy sao?”

Thải Hà gật đầu. “Nô tỳ vừa mới qua xem, Thịnh thiếu gia ngủ rất say, hơn nữa tình trạng đái dầm buổi tối cũng đã cải thiện được rất nhiều, nô tỳ có hai đệ đệ, lúc trước cha mẹ bận công việc đều do nô tỳ chăm sóc, cho nên biết càng đe dọa đứa nhỏ, không cho phép bọn họ làm như vậy, bọn họ càng căng thẳng càng sẽ đái dầm.”

“Người nói thật sự có lý.” Thanh Đại khen ngợi nói.

“Chuyện này đương nhiên, đây là kinh nghiệm thực tế của nô tỳ.” Thải Hà đắc ý nói.

Thanh Đại cười nói: “Mới khen người một câu, lại thấy người đắc ý thành bộ dáng này rồi... Trong thư còn nói, mấy ngày sau khi gửi phong thư này đi, Bạch Thuật sẽ thay cha mẹ mang một ít thuốc bổ trên quý đến phủ thành đô, tính đi tính lại, hẳn là mấy ngày nữa sẽ đến.”

“Lão gia cùng phu nhân hơn phân nửa là hy vọng giúp tiểu thư dưỡng tốt thân thể, có thể sớm một chút giúp cô gia hoài thương đứa nhỏ...” Nói đến người này, dò xét thấy sắc mặt chủ tử lại trầm xuống, Thải Hà vội vàng đánh chính mình một bạt tai. “Thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, nô tỳ trước vả miệng.”

Nàng liếc Thải Hà một cái cắt ngang. “Tốt lắm, đừng đánh, người nói cũng là sự thật.”

“Tiểu thư không tức giận sao?” Tỳ nữ cẩn thận hỏi.

“Ta không tức giận, chỉ là có cảm giác thất bại, ta tự mình thông minh hơn các nữ tử khác, nhưng gặp chuyện này, cũng đành bó tay không có biện pháp gì.” Thanh Đại cười gượng nói.

Thải Hà bĩu môi. “Nô tỳ thật bội phục cô gia, ôm tiểu thư vậy mà vẫn nhẫn được.”

“Tốt lắm, đừng nói về việc này nữa.” Còn nhiều thời gian, không thể trong chốc lát mà vội vàng được, nàng cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. “Ta muốn ngồi một mình yên lặng một chút, người đi làm việc của người đi.”

“Vâng.” Thải Hà cúi mình vái chào rồi ra ngoài.

Thanh Đại nhìn thư nhà trên tay, loại tình cảm nhớ nhà này không có lời nói nào có thể miêu tả được, có thể biết cha mẹ mình vẫn mạnh khỏe, so với bất cứ cái gì đều quan trọng hơn, muốn tìm cơ hội nói với trượng phu chuyện về nhà thăm mẹ đẻ, nàng thật sự có thiết nhiều điều muốn tâm sự với mẫu thân, muốn nghe một ít ý kiến của người.

Lúc này cửa phòng “két” một tiếng bị đẩy ra, Chu Kí Vân đi sang phòng bên cạnh xem qua con, sẽ vào phòng cùng thê tử nói nói mấy câu, việc này hầu như mỗi ngày gần đây đều diễn ra như vậy, chỉ có vào ban ngày mới dám cùng nàng ở chung một phòng, đến ban đêm đều bắt buộc mình cách xa một chút.

Thấy thê tử chuyên tâm đến nỗi không chú ý tới mình đã vào, Chu Kí Vân thuận miệng hỏi: “Đang nhìn cái gì?”

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng trả lời trượng phu. “Là thư từ nhà mẹ đẻ gửi đến.”

“Nhạc phụ nhạc mẫu bọn họ có khỏe không?” Hẩn nhớ lại thê tử đã đề cập qua chuyện muốn về nhà mẹ đẻ, mau chóng an bài cho nàng một kinh hỉ.

“Bọn họ tốt lắm, cảm ơn tướng công quan tâm.” Thanh Đại chợt nhớ tới việc đang khâu một nửa áo choàng cho trượng phu, liền buông thư trên tay xuống, đứng dậy đi lấy.

Chu Kí Vân mới ngồi xuống ghế, thuận tiện đưa mắt nhìn nội dung thư, phát giác chữ viết tinh tế thẳng thắn, rõ ràng được viết bởi một nam tử, không kiềm được hỏi: “Đây là do nhạc phụ viết?”

“Không phải, do Bạch Thuật thay cha mẹ động bút...” Nàng cầm áo choàng ở phía sau trượng phu khoa tay múa chân vài cái, xác định nhỏ lớn nhỏ không có vấn đề. “Xin tướng công đứng lên một chút.”

“Bạch Thuật?” Chu Kí Vân một hồi mới tiếp thu được cái tên trên.

Thanh Đại trên mặt tràn đầy ý cười, suy tính độ dài tay áo, may mắn đã không tính sai. “Bạch Thuật là đứa nhỏ do cha ta mang về thu dưỡng, lớn hơn ta mấy tuổi, cùng tỷ muội chúng ta lớn lên, tựa như người nhà của mình.”

“Thì ra là thế.” Hần nói.

Nàng nhớ lại thời gian thơ ấu, nụ cười không rời môi nói: “Bạch Thuật từ nhỏ lời nói cũng rất vụng về, có lẽ bởi vì biết mình là cô nhi bị song thân vứt bỏ, trong lòng rất tự ti, cho nên rất ít nói...” Là do muội muội Thước Được suốt ngày kéo hẳn đi chơi, thế này mới làm cho hẳn dần dần cởi mở hơn.

Thấy biểu tình mềm mại trên mặt thê tử, lại nghe từ miệng nàng nhắc tới chuyện một nam nhân khác, trong lòng Chu Kí Vân đột nhiên cảm thụ một điều gì đó không phải, ngực giống có cái vị gì chua chua bốc lên.

“Cũng bởi vì xuất thân của mình không tốt, làm cho hẳn không dám biểu đạt cảm xúc của chính mình, nhưng trong nhà không hề có người khinh thường hẳn, đều đối xử với hẳn rất tốt, cho nên lớn lên về sau cũng không lại câu nệ nặng nề như vậy nữa...” Việc này mới làm cho Thanh Đại càng hiểu được nên đối đãi với Thịnh nhi như thế nào, tin tưởng một ngày nào đó, hẳn cũng sẽ hiểu được tâm ý của người khác.

Chu Kí Vân co rút hàm dưới, rất muốn thê tử đừng nói nữa, hẳn không muốn nghe nàng nói chuyện về một nam nhân khác.

Nàng vẫn chưa phát hiện được vẻ mặt khác thường của trượng phu, tiếp tục nói: “Đúng rồi! Vài ngày nữa Bạch Thuật sẽ mang một ít đồ gì đó do cha mẹ dặn dò đến phủ thành đô, đến lúc đó tướng công có thể nhìn thấy hẳn.”

Hần giật mình kinh ngạc sau một lúc lâu. “Người nói... Hần sẽ tới phủ thành đô?”

“Vâng, tướng công.” Thanh Đại không nghi ngờ gì nói.

“Ta nghĩ... vào ngày đó có lẽ ta bề bộn nhiều việc, không rảnh thấy hẳn.” Chu Kí Vân dầm chua vị rất nặng nói.

Thanh Đại không hề phát giác được giọng điệu kia rất bất thường, lòng chỉ tràn đầy chờ mong có thể sớm một chút nhìn thấy Bạch Thuật, nhìn thấy người nhà mẹ đẻ đến, sẽ được biết càng nhiều tin tức. “Vậy sao? Như vậy một mình ta gặp hẳn cũng được.”

“Người...” Không cho phép đi gặp hẳn! Chu Kí Vân rất muốn đáp lại thê tử như vậy.

Nàng đem áo choàng đang khâu gấp lại, nghe trượng phu muốn nói lại thôi, lúc này mới lưu ý đến thái độ hẳn. “Tướng công làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Hần vẫn còn hờn dỗi.

Chu Kí Vân biết dầm chua này ăn một chút cũng không đạo lý, đã cố tình nhịn không sinh loại cảm xúc này, cho dù thê tử chỉ xem cái nam tử kêu Bạch Thuật kia là người nhà, cũng không muốn nàng dùng biểu tình ôn nhu như vậy suy nghĩ về đối phương, trừ bỏ ngoài mình ra, ai cũng không cho phép.

“Thật sự không có việc gì?” Thanh Đại quan sát thấy biểu tình trượng phu buồn bực nên không tin tưởng lắm.

Hần không nên có phong thái thấp như vậy, nhưng... nữ nhân này là của hẳn, ai cũng không có thể đoạt! Chu Kí Vân rõ ràng hiểu được chính mình yêu Thanh Đại nhiều bao nhiêu, ham muốn chiếm hữu nàng có bao nhiêu mạnh mẽ.

“Tướng công?” Thanh Đại nhẹ giọng kêu.

“Không có việc gì.” Chu Kí Vân miễn cưỡng thu lại tâm tình nói. “Chỉ suy nghĩ... dù sao hẳn là người nhà mẹ đẻ nàng, chờ hẳn đến đây cứ nói với ta một tiếng, ta sẽ bớt thời giờ gặp hẳn.” Hần mới không thể để cho bọn họ gặp mặt một mình.

“Cám ơn tướng công.” Nghe được trượng phu bằng lòng gặp Bạch Thuật, Thanh Đại thật sự rất vui vẻ.

Gặp thê tử cười đến ngọt như vậy, đẹp đến như vậy, Chu Kí Vân không thể không để ý, hẳn nhất định phải chính mắt trông thấy cái nam nhân kêu Bạch Thuật kia.

Ngay tại năm ngày sau, Bạch Thuật rốt cục tới Tứ Xuyên phủ thành đô.

“Người đã đến đây?” Thanh Đại vui mừng hỏi.

Thải Hà gật đầu mạnh. “Nô tỳ đã mời Bạch Thuật thiếu gia đến đại sảnh chờ.”

“Ta đã biết.” Nàng vui sướng đứng dậy, tạm thời đem Thịnh nhi giao cho tỳ nữ khác trông, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ, đi qua sân bên kia, chỗ có gian phòng dùng để chiêu đãi khách.

Ngồi ở bên trong Bạch Thuật vừa nhìn thấy Thanh Đại sải bước vào cửa, vẫn xinh đẹp như trước, khí sắc cũng tốt, lòng hắn cũng ngay tức khắc an hơn phân nửa.

Bạch Thuật chấp tay làm lễ. “Ra mắt thế tử phi.”

“Bây giờ không có người ngoài ở, không cần khách khí như vậy, hơn nữa chúng ta lại là người một nhà, vẫn như cũ gọi tên nhau là được rồi.” Thanh Đại mềm mại nhìn hắn. “Ta nhận được thư, biết cha mẹ vẫn khỏe mạnh, vậy còn đại ca đại tẩu còn có cháu bọn họ có khỏe không?”

“Đại thiếu gia bọn họ cũng đều tốt lắm.” Bạch Thuật nghe ý nàng trở về chỗ ngồi. “Thược Dược lúc trước khi ta rời đi kinh sư có gửi thư về, nói nàng hoàn toàn mạnh khỏe, đang cố gắng uy béo tướng công của nàng.”

Thanh Đại dùng cổ tay áo che miệng, buột miệng cười, “Rất giống tác phong của nàng, như vậy tỏ vẻ muội phu thân thể càng ngày càng tốt, vậy ta cũng không còn lo lắng nhiều nữa.” Lúc trước không tán thành muội muội gả cho vị Quan gia nhị thiếu gia kia, chỉ sợ cơ thể nhị thiếu gia từ nhỏ suy yếu nhiều bệnh không thể cho Thược Dược cả đời hạnh phúc, nay xem ra là quá lo lắng rồi.

“Như vậy... người thì sao?” Hắn quan tâm là nàng.

“Ta tốt lắm, so với tưởng tượng lúc trước còn muốn tốt hơn.” Nàng nhẹ nhàng cười nói.

Bạch Thuật thật sâu nhìn nữ tử chỉ có thể thầm mến lại không thể nói ra. “Đây là nói thật?” Lo lắng Thanh Đại là vì không muốn làm cho người nhà lo lắng mới không nói thật.

“Là thật.” ánh mắt Thanh Đại phẳng lặng. “Ta cũng thật cao hứng có thể gả cho thế tử, hẳn đối ta tốt lắm.” Hy vọng Bạch Thuật nghe hiểu được ý tứ của mình.

Hắn quan sát nàng một hồi lâu, rốt cục tin. “Vậy là tốt rồi, ta cũng có thể cùng lão gia phu nhân có cái ăn nói, nếu nếu có thể, hy vọng người có thể trở về thăm bọn họ.”

“Việc này là đương nhiên, ít hôm nữa ta sẽ viết thư nhờ người mang hộ về trước.” Thanh Đại không cần nghĩ ngợi trả lời. “Bạch Thuật... người cũng nên thành thân.” Nàng thật tình hy vọng ở lâu sau hắn cũng có thể cưới được một cô nương tốt, có thể có tử, có thể đạt được hạnh phúc.

“Lão gia quyết định về hưu, ta phải giúp đỡ đại thiếu gia để ý chuyện Bách An Đường, cho nên tạm thời không tính cưới vợ, chờ thêm vài năm nữa rồi nói sau.” Bạch Thuật nói ra quyết định của mình, dù sao Tư Đồ gia cho hắn rất lớn ân tình, nên đem chuyện của mình bàn cuối cùng.

Thanh Đại cũng không miễn cưỡng hắn. “À... Làm phiền người chạy đến đây một chuyến, thật sự là vất vả.”

“Ta mang đến đây một ít thuốc bổ gia truyền của Tư Đồ gia do lão gia dặn dò, đơn giản chỉ hy vọng có thể giúp người điều dưỡng thân mình cho thật tốt, phu nhân còn dặn dò nhất định phải đúng hạn sắc uống, có thể mới sớm ngày có tin tức tốt.” Hắn nói ra ý đồ chủ yếu lần này đến.

“Xem ra ta đoán không sai, vì chuyện này cha mẹ mới muốn người tới.” Thanh Đại chỉ có thể làm theo, nhưng trọng phu phải phối hợp mới được. “Người trở về nói với bọn họ, ta sẽ uống.”

Bạch Thuật hạ cằm, muốn nói cái gì nữa, chợt nghe tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, mới nhìn ra phía cửa chính, chỉ thấy một gã thân hình cao lớn, một nam tử anh tuấn nội liêm đi đến, liếc một cái liền nhận ra hắn chính là người ngày đó đến cưới, thành thân cùng Thanh Đại – Đẳng vương thế tử.

“Bạch Thuật ra mắt thế tử.” Hắn đứng dậy vái chào.

Nghe tỳ nữ thê tử đến thông báo, Chu Kí Vân lập tức tới, vì không để cho nam nhân khác cùng Thanh Đại ở cùng một chỗ lâu. “Người chính là Bạch Thuật?”

“Vâng.” Bạch Thuật nhìn nam tử trước mắt dùng ánh mắt hơi mang địch ý nhìn mình, không khỏi có chút hoang mang, không rõ vì sao lại như vậy.

Tuy rằng người trẻ tuổi này bề ngoài không có gì xuất sắc lắm, nhưng mà đã cùng thê tử ở chung thời gian hơn mười bảy năm, so với mình lâu hơn nhiều, Chu Kí Vân không thể không ghen tị với hắn.

“Tướng công, ta muốn giữ Bạch Thuật ở trong vương phủ vài ngày, có thể chứ?” Thanh Đại còn muốn cùng hắn tán gẫu thêm một ít chuyện nhà phát sinh sau khi mình xuất giá, bởi vì nàng thật sự rất nhớ nhà.

Cổ họng Chu Kí Vân cứng lại, rất muốn cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, càng ước gì lập tức nhanh chóng đem Bạch Thuật đuổi về kinh sư Thuận Thiên phủ. “Đương nhiên... Có thể.” Có thể nói không được sao? Hắn không muốn nhìn thấy biểu tình thất vọng của thê tử.

“Cám ơn tướng công, ta lập tức cho người đi sắp xếp chỗ ở.” Nàng tươi cười rạng rỡ nói.

Gặp thê tử cao hứng, Chu Kí Vân cũng nhanh bị ghen tuông bao phủ.

Vì thế, Bạch Thuật được Thanh Đại sắp xếp ở tại một cái sân khác, vào lúc tối còn cùng vợ chồng bọn họ dùng bữa, cũng nhân tiện việc nhà, trong lúc đó mới biết được thê tử còn có một đứa con năm tuổi do thị thiếp sinh, tuy cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ do dự sau khi trở về nói hay không nói chuyện này cho lão gia cùng phu nhân, lo lắng bọn họ lại phiền não thêm một chuyện, dù sao làm đại nương đã khó khăn lại càng không nói đến chuyện làm mẹ kế.

Bữa cơm này kéo dài thật trễ mới chấm dứt, đi đường mấy ngày mệt mỏi Bạch Thuật liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Thanh Đại đi theo trượng phu trở lại phòng ngủ, nghĩ rằng đã qua giờ Tuất, bình thường lúc này hắn đều đã đi thư phòng. “Tướng công... Đêm nay người muốn ngủ ở nơi này sao?”

“Chẳng lẽ ngươi không hy vọng ta ngủ ở đây?” Chu Kí Vân vừa nói ra, liền cảm giác giọng điệu mình hơi quá, nhưng tâm tình không thể buông lỏng được.

Nàng trừng mắt nhìn, tạm dừng một chút rồi mới mở miệng hỏi: “Tướng công làm sao vậy? Vừa nãy lúc dùng bữa, cũng đều không nói lời nào, không thoải mái sao?”

“Không có việc gì.” Hắn ngồi xuống ghế, rầu rĩ không vui rên rĩ nói.

“Xem biểu tình này của tướng công rõ ràng có chuyện gì rồi, không ngại nói ra nghe một chút, nói không chừng có biện pháp giải quyết.” Thanh Đại ôn nhu dụ dỗ.

Khuôn mặt tuấn tú của Chu Kí Vân như không thêm đoái hoài gì hết. “Ta nói không có việc gì thì không có gì.” Hắn không thể mất hết mặt mũi mà nói là đang ghen tị với nam nhân kêu Bạch Thuật kia, ghen tị bọn họ có nhiều chuyện cũ có thể tán gẫu như vậy, mà bỏ mình vắng vẻ một bên, ý nghĩ ngây thơ như vậy làm sao có thể để cho thê tử biết.

“Là vì Bạch Thuật sao? Người không hy vọng hắn ở lại?” Nàng chỉ có thể đoán.

Hắn không hé răng.

Thanh Đại buồn bực trước phản ứng của trượng phu, hắn không phải người bề trên cao như vậy sao, lại nói Bạch Thuật cũng không phải là người ngoài, mà là người nhà của nàng, không cần thiết ra vẻ cao ngạo được.

“Hắn đi đường nhiều ngày như vậy, vì giúp cha mẹ mang đồ tới cho ta, ta như thế nào có thể để hắn lập tức rời đi, nếu tướng công thật sự mất hứng, ngày mai ta sẽ sắp xếp Bạch Thuật đi chỗ khác ở...” Nàng cũng chỉ có thể lui mà cầu tiếp theo, không muốn làm hỏng quan hệ vợ chồng.

“Ta không phải vì nguyên nhân này mới mất hứng!” Chu Kí Vân không muốn thê tử cho rằng mình cậy thân phận, lại muốn đem người nhà nàng đuổi đi.

Nàng cẩn thận hỏi: “Như vậy là vì sao?”

“Ta... Không thích thấy biểu tình người cùng hân nói chuyện như vậy, rất ôn nhu lại rất đẹp.” Hân thở phì phì nói. “Ta thật sự không thích.”

“... Tướng công ghen?” Thanh Đại suýt nữa cười ra tiếng.

Chu Kí Vân đương nhiên nhìn ra được nàng muốn cười lại không dám cười, càng thêm bực mình. “Người là thê tử của ta, ta... không thể ăn dấm chua sao?”

“Đương nhiên có thể, ta chỉ thật cao hứng tướng công cũng sẽ ghen.” Nàng thiết tình nói. “Bởi vì cho thấy tướng công để ý ta, trong lòng có ta.”

Nghe Thanh Đại nói như vậy, Chu Kí Vân càng cảm thấy chính mình hẹp hòi. “Ta đương nhiên để ý người, trong lòng có người, người là thê tử của ta, thê tử của ta.”

Nghĩ đến trượng phu lại ăn dấm chua vì Bạch Thuật, Thanh Đại buột miệng cười, che miệng bật cười, cảm thấy rất buồn cười, nhưng tâm lại cảm thấy rất ngọt ngào.

“Không cho phép!” Hân xấu hổ ôm thê tử đến trên đùi, trực tiếp dùng miệng ngăn chặn lúm đồng tiền kia.

Đã bao nhiêu ngày không hôn nàng như vậy, cổ họng Chu Kí Vân bật ra một tiếng than nhẹ, hôn càng sâu càng đậm, bàn tay to nam tính cũng tự động xoa thân thể mềm mại trong lòng, xoa nắn bộ ngực mềm mại.

Thanh Đại cũng giống như vậy, chỉ có thể khó nhịn hôn đáp lại, muốn mở miệng cầu xin, nhưng là nữ tử rụt rè làm cho nàng không mở miệng được.

“Tướng công không cần ghen... Ta vốn là của tướng công...” Nàng dịu dàng như nước nhỏ nhẹ nói. “Không chỉ đời này... kiếp sau cũng nguyện ý...”

Sự tự chủ của Chu Kí Vân đang bị kéo căng như dây đàn trong nháy mắt bị chặt đứt...

Không cần thê tử nói gì nữa, Chu Kí Vân ôm nàng vào giường, nhanh chóng cởi bỏ tất cả quần áo và hài tất trên hai người, dùng miệng và tay đến thay thế.

Thân thể mềm mại lúc trước cũng đã được chăm sóc nhiều lần, đối với sự âu yếm của trượng phu rất nhanh có phản ứng, một đợt co rút giữa hai chân làm dịch chảy dính đầy bàn tay nam tính làm cho Thanh Đại xấu hổ lúng túng muốn khép lại đùi ngọc.

“Đừng thẹn thùng... như vậy mới tỏ vẻ người thích ta làm như vậy...” khuôn mặt tuần tú của Chu Kí Vân phỉếm hồng, tiếng nói cũng trở nên khàn khàn. “Như thế này cũng có vẻ... sẽ không làm người đau...”

Vừa nói ra miệng, đến cả Chu Kí Vân cũng ngây ngẩn cả người.

Đúng vậy! Bọn họ sớm nên viên phòng, làm cho thê tử hoàn toàn thuộc về mình, cho dù sợ hãi thê tử có thể sẽ thụ thai, nhưng không thể gạt bỏ chuyện Thanh Đại là thê tử hân, là nữ nhân của hân là thật.

Sự xuất hiện của Bạch Thuật làm cho Chu Kí Vân hiểu rõ chuyện này, bất cứ nỗi sợ hãi nào cũng đều kém việc mất đi lòng thê tử, việc này mới thật đáng sợ, loại cảm giác này tựa như trời sắp xuống, hân không thể tưởng tượng mấy chục năm sau này làm thế nào để vượt qua mà không có nàng, cho nên... bất luận hậu quả như thế nào, chỉ cần làm cho nàng càng yêu mình nhiều hơn thì tốt rồi.

Hân thật sự muốn cùng nàng làm một đôi vợ chồng chân chính...

Trong lúc Thanh Đại đang suy tư ý tứ những lời này của trượng phu, ngay sau đó liền phát giác hân đặt mình giữa hai chân, động thân một cái, tiến vào trong cơ thể của mình, vẫn chưa theo kịp lại bị đau đến kêu ra tiếng đến, môi nàng lần nữa lại bị bao phủ, mọi thanh âm đều bị trượng phu nuốt vào.

“Lần đầu... Đầu đau...” Chu Kí Vân ở trên môi thê tử trấn an nói.

Thanh Đại đã nghe mẫu thân nói qua, nhưng không nghĩ tới lại bị đau đến như vậy. “Nhưng là tướng công... có đau cũng không sao cả...” Nàng có thể cảm giác được sâu sắc trượng phu đang cùng mình hợp làm một, một cảm giác thật sự thỏa mãn hạnh phúc tràn đầy, rốt cục đợi được giờ khắc này đến, khóe mắt không kiềm được chảy xuống một giọt thanh lệ.

Cổ họng hân như bị nghẹn. “Nói lời ngốc này muốn cho lòng ta đau sao...”

“Ta cũng rất đau lòng vì tướng công...” Thanh Đại mềm mại đáng yêu cười nói.

Chu Kí Vân lại hôn thê tử, kế tiếp không muốn nói lời nào nữa, thầm nghĩ dùng hành động làm cho thê tử biết mình khát vọng nàng bao nhiêu, yêu thương nàng nhiều đến như thế nào, mà nàng rất cục cựa cũng thuộc hoàn toàn về mình, trở thành nữ nhân của hắn.

Đêm động phòng hoa chúc này đến trễ, cũng bởi vì cả hai đều yêu thương nhau cho nên cảm thụ phá lệ bất đồng.

Chỉ có điều đến buổi sáng ngày hôm sau, Thanh Đại ngủ thẳng gần trưa mới tỉnh lại, còn phải để cho tỳ nữ vào hầu hạ mới xuống được giường, nghĩ đến tối hôm qua cùng trượng phu viên phòng, trừ bỏ có chút ngượng ngùng, còn có vui sướng, bởi vì việc này thể hiện bọn họ đã thật sự trở thành vợ chồng chân chính.

“Tiểu thư cùng cô gia có phải hay không...” Thái Hà đến bên tai chủ tử hỏi nhỏ.

“Ừ.” Mặt Thanh Đại lại đỏ lên.

“Chúc mừng tiểu thư.” Thái Hà chúc làm cho khuôn mặt Thanh Đại càng nóng. “Nô tỳ đi chuẩn bị một ít nước ấm, tiểu thư ngâm mình tắm một chút sẽ thoải mái hơn.”

“Thịnh nhi đâu?” Nàng hỏi.

Thái Hà trước tiên dọn dẹp giường cho sạch sẽ. “Cô gia dẫn hắn đi hoa viên tản bộ.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, Thanh Đại đang ngồi ở mép giường đưa tay vuốt bụng phẳng, nghĩ tối hôm qua trải qua mấy lần hoan ái, có thể đã có đứa nhỏ hay chưa, nếu là có, vậy thật tốt quá.

Qua một hồi lâu, vài tỳ nữ đem nước ấm đến gian tắm nhỏ phía sau phòng ngủ, sau đó hầu hạ Thanh Đại đến tắm trong bồn, làm cho thân mình đau nhức mỗi một dịp lại.

Qua khoảng nửa giờ, Thanh Đại lúc này mới trang điểm xong, cũng đã gần đến giờ dùng cơm trưa.

“Thê tử phi tỉnh chưa?” Chu Kí Vân về đến gặp tỳ nữ vừa từ phòng ngủ đi ra hỏi.

Vương phủ tỳ nữ đáp “Dạ rồi”, hắn liền đẩy cửa bước vào.

“Thái Hà, người ra ngoài đi.” Thanh Đại nhỏ giọng nói với tỳ nữ của mình.

Thái Hà rất biết điều, liền hướng Chu Kí Vân vái chào rồi rời đi.

“Không phải tướng công đang ở với Thịnh nhi sao?” Nhìn thấy trượng phu, nàng ngượng ngùng hỏi.

Chu Kí Vân kéo thê tử vào trong lòng. “Ta đã giao cho tỳ nữ trông nom rồi... thân mình còn đau không?” tối hôm qua hắn có chút không khống chế được, biết rõ đây là lần đầu của nàng, giữa đêm không nên muốn nàng thêm hai lần nữa.

“Không đau.” Thanh Đại ngẩng đầu, nhìn vào trong mắt trượng phu thấy hắn đang lo sầu, ngực trầm xuống. “Tướng công hối hận cùng ta viên phòng sao?”

“Không, ta không hối hận.” Chu Kí Vân không thể phủ nhận đêm qua thật tốt đẹp.

Lúc này Thanh Đại mới chuyển từ buồn sang vui. “Như vậy đừng cau mày, điều này sẽ làm ta nghĩ... Tướng công không hài lòng ta.” Nàng cố ý ai oán nói.

“Người đang suy nghĩ bậy bạ gì vậy? Ta làm sao có thể không hài lòng được?” Hắn hôn trán nàng, chớp mũi, cuối cùng dừng trên cái miệng nhỏ nhắn đang đỏ bừng. “Ta thật sự vừa lòng.”

Nàng buột miệng cười, lúc này Chu Kí Vân mới phát hiện mình bị lừa.

“Ta đã quên thê tử của ta rất thông minh, phản ứng thật mau.” Chu Kí Vân dường như muốn trừng phạt hôn nàng thêm vài cái. “Chẳng qua vẫn hy vọng...” Tối hôm qua không làm cho người thụ thai. Trong lòng hắn lặng lẽ nói thêm câu này, hy vọng cho hắn thêm một chút thời gian, sau đó mới lại đối mặt với tình huống khó khăn có thể xảy ra.

Nghe thấy trượng phu không nói hết lời, Thanh Đại dường như đã đoán được câu dưới muốn nói cái gì, nhưng cũng không vạch trần, làm như không biết.

“Ta hơi đói bụng, cũng gần đến bữa trưa, hãy phái người mời Bạch Thuật cùng dùng cơm với chúng ta...” Thanh Đại cười nhẹ nói: “Ta muốn cho hân gặp mặt Thịnh nhi.”

“Đương nhiên tốt.” Chu Kí Vân chỉ có thể đem đáy lòng bất an tạm thời nén xuống.

Trong lúc dùng cơm trưa, Bạch Thuật gặp được đứa nhỏ nghe nói không nói, hơn nữa rất im lặng, nhưng nhìn thấy Thanh Đại như mẫu thân hết lòng che chở, hân nghĩ có thể cam đoan khẳng định với lão gia cùng phu nhân từ nay về sau nàng sẽ làm thật tốt vị trí mẹ kế, không cần quá lo lắng nữa.

Quan trọng nhất là Thanh Đại đã được trượng phu sủng ái, theo ánh mắt bọn họ vợ chồng trao cho nhau hân đó có thể thấy được điều này. Bạch Thuật tự nhủ mình có thể an tâm, nhìn thấy nữ tử mình thích đạt được hạnh phúc, đó là mong muốn lớn nhất cả đời này của hân.

Ba ngày sau, Bạch Thuật không tiện tiếp tục quấy rầy, vì thế mang theo dọn đồ cùng quà của thể tử tặng cho nhạc phụ và nhạc mẫu, khởi hành quay về kinh sư Thuận Thiên phủ.

Tiến đưa người nhà mẹ đẻ, Thanh Đại càng muốn về thăm nhà.

Nàng bảo Thái Hà ôm Thịnh nhi đã buồn ngủ về phòng, cũng đã bảo không cần trở lại hầu hạ nàng, vẫn như cũ một mình mình lại ngồi ở bên cạnh bàn trầm tư.

Thanh Đại không khỏi lại nghĩ đến hai ngày này, đều do một mình nàng tiếp đón Bạch Thuật, còn trượng phu đều tự nhốt trong thư phòng, suốt đêm cũng không trở về phòng. Vốn nghĩ hai người đã viên phòng là có thể sống một cuộc sống vợ chồng bình thường, nhưng mà quả thật mình nghĩ đã quá đơn giản, một tay chống cằm nàng thở dài nghĩ ngợi.

Nàng không muốn để tình huống này tiếp tục phát triển nữa, một khi nghĩ vậy thì, về mặt Thanh Đại trở nên nghiêm túc, quyết định đi tìm trượng phu hỏi cho rõ ràng, đến tột cùng trong lòng còn giấu mất gì chưa tháo gỡ được, mình nguyện ý hỗ trợ.

Vì thế, nàng đi ra khỏi phòng ngủ, dưới ánh trăng, trải qua hành lang thật dài, đến bên ngoài thư phòng, thấy ánh nến trong phòng còn sáng cho thấy trượng phu còn chưa ngủ.

Mà cách một cánh cửa, Chu Kí Vân đang ngồi phía sau án thư, tựa lưng vào ghế ngồi, khóe mắt rõ ràng hơi ẩm ướt, hai ngày nay hân suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều, đem thống khổ đã qua chầm dứt, rốt cục cũng tìm được đường lối thoát khỏi bóng ma trong lòng.

Lúc này, gõ, gõ tiếng đập cửa ngắt ngang suy nghĩ của hân.

“Thanh Đại?” Đãi Chu Kí Vân vội vàng lau đi nước mắt, tiến đến mở cửa, nhìn thấy thê tử đứng bên ngoài, đầu tiên là giật mình sửng sốt, sau đó đang muốn mở miệng nói cho nàng quyết định vừa rồi của mình.

Thanh Đại lạnh lùng nhìn trượng phu liếc một cái, không nói gì hết sải bước vào phòng, thấy vậy Chu Kí Vân chỉ phải thuận tay đem cửa phòng đóng lại.

“Người... Đã trễ thế này...” Hân có thể cảm giác được thê tử hờn giận, thử mở miệng.

Nàng xoay người đối mặt trượng phu. “Đã trễ thế này ta không thể tới sao?”

“Đương nhiên không phải, lúc nào người cũng có thể đến.” Chu Kí Vân xác định thê tử thật sự đang tức giận, không khỏi hắng giọng. “Ta cũng đang muốn đi tìm người...”

“Tướng công không cần gạt ta, người tránh ở đây đã hai ngày, không phải là sợ cùng ta cùng phòng, sợ bởi vì vậy làm cho ta mang thai sao?” Thanh Đại vốn nghĩ vợ chồng hai người sẽ ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện, nhưng không biết như thế nào, mới nhìn thấy mặt trượng phu, tử thân trong lòng liền nổi lên, làm cho nàng rất muốn mắng chửi người, rất muốn khóc lớn một lúc. “Chẳng lẽ tướng công thật sự cho là ta không hiểu ra sao?”

Chu Kí Vân thấy hốc mắt thê tử ửng hồng, biết đã làm nàng đau lòng, càng muốn hung hăng tự đánh mình một quyền. “Thanh Đại, trước hết người hãy nghe ta nói...”

“Tướng công có rất nhiều cơ hội nói, ta đều nguyện ý nghe, nhưng hiện tại ta không muốn nghe...” Nàng cũng có cảm xúc, sẽ phát giận, chỉ là nàng luôn hy vọng có thể dùng lý trí xử lý mọi việc, tức giận cũng không làm được chuyện gì, nhưng giờ khắc này, thật sự chịu đủ.

Thấy thế tử xoa người muốn đi, Chu Kí Vân nhanh chóng nắm lấy cổ tay nàng, kéo ôm nàng vào lòng. “Thực xin lỗi... Ta không cố ý làm người đau lòng...”

Thanh Đại cố ngăn nước mắt chảy ra. “Nhưng tướng công vẫn làm ta đau lòng... Người có thể không chạm vào ta, không cùng ta đồng giường, nhưng không cần tránh ta như rắn rết...”

“Rắn rết sao có thể so với người?” Hần biết không nên cười, nhưng vẫn không nhịn được cúi đầu cười ra tiếng.

“Người còn dám cười!” Thanh Đại bị chọc tức.

Chu Kí Vân không để nàng giãy ra, vòng tay ôm thật chặt. “Đối với ta và Thịnh nhi mà nói, người là tiên nữ Bồ Tát phải tới cứu phụ tử chúng ta... Tâm lòng người so với bất cứ ai đều rất dịu dàng, so với bất cứ ai khác đều tốt hơn...”

“Cho dù nói tốt nhiều hơn nữa cũng vô dụng.” Nàng tức giận nói.

Hần khe thở dài. “Ta thật sự có chuyện muốn nói với người, muốn thảo luận với người... sở dĩ hai ngày nay ta tự nhốt trong thư phòng, là bởi vì muốn một mình vượt qua bóng ma trong lòng, ta cần thêm một chút thời gian nữa mới có thể đi đối mặt với nó, đừng chạm nó, đi hồi tưởng lại khoảng thời gian đáng sợ kia ta đã cố ý đi quên đi, có người bên người, ta sẽ phân tâm...”

“Thật?” lòng Thanh Đại lập tức dao động.

“Ừ.” Hần nặng nề vuốt cằm.

Thanh Đại ngược đầu nhìn trượng phu trước mắt. “Tướng công sợ cái gì?” Vốn nghĩ hần chỉ sợ hãi sinh ra đứa nhỏ bị thiếu hụt giống Thịnh nhi, chẳng lẽ còn có cái khác?

“Bệnh Tử La bệnh càng về sau càng trở nên nghiêm trọng, ngay cả tính tình cũng thay đổi...” Chu Kí Vân nhẹ giọng nói, êm tai nói ra nội tâm cực kỳ bi ai giấu sâu trong lòng. “Ngoại trừ ta, nàng không người khác tới gần nữa bước, sợ tỷ nữ hầu hạ bên người là do nương phải tới hại chết nàng, bắt đắc dĩ ta phải tự mình chiếu cố nàng, mỗi ngày dỗ nàng ăn cơm uống được... Nhưng bệnh của nàng chẳng những không tốt lên, ngược lại càng thêm nghi thần nghi quỷ, liền ngay cả Thịnh nhi ta mang đến thăm nàng, nàng lại dùng sức đẩy ngã đứa nhỏ xuống đất, rống to đứa nhỏ này không phải nàng sinh, còn luôn miệt thị trách mắng Thịnh nhi hại nàng bị cha mẹ chán ghét...”

Nghe vậy, Thanh Đại kinh ngạc nói không ra lời.

“Ngay trước lúc Tử La mất nửa tháng, bệnh càng thêm trầm trọng, nàng luôn đột nhiên khóc đột nhiên cười... Có khi ôm lấy ta khóc, cầu ta không vứt bỏ nàng... Có khi lại điên cuồng cười to, sau đó bắt đầu nguyện rửa ta, nếu tương lai dám cưới nữ nhân khác làm thế tử phi... Sinh ra đứa nhỏ nhất định sẽ giống như Thịnh nhi vậy... Mỗi ngày mỗi ngày đều lặp lại như vậy... Với ta mà nói, đoạn thời gian kia ta giống như đang ở địa ngục...” Hần không ý thức rơi lệ đầy mặt. “Tử La vốn là một cô nương đơn thuần thiện lương như vậy, mà ta chỉ có thể trở mắt nhìn nàng biến thành bộ dáng kia, lại không cứu được nàng...”

Nguyên tưởng rằng có thể chữa khỏi vết thương trượng phu, không nghĩ tới dưới miệng vết thương còn có một cái càn máu chảy đầm đìa, không thể dễ dàng khỏi hẳn, rốt cục Thanh Đại đã hiểu.

“Tướng công sợ ta giống nàng phát điên?” Nàng nhẹ giọng hỏi.

Chu Kí Vân không chỉ trong lòng, mà ngay cả thân hình cũng đều đang run rẩy. “Ta vẫn không dám nhớ lại bộ dáng Tử La phát điên, chỉ nói với mọi người nàng sinh bệnh, ngoại trừ đại phu, thậm chí không cho nô bộc trong phủ nhìn thấy, đều do một mình ta chiếu cố nàng... Ta từng nghĩ tới nếu người cũng giống Tử La, như vậy ta nên làm cái gì bây giờ? Nhưng ta lại bắt đầu hồi tưởng lại biểu hiện của người mấy ngày đã qua, luôn kiên nghị mạnh mẽ, biết người tuyệt đối sẽ không yếu ớt làm cho tâm thần chính mình hỏng mất, còn rất dũng cảm chống lại vận mệnh, sẽ không nhận thua như vậy...”

Trượng phu nói ra những lời này làm cho Thanh Đại cũng không cầm được nước mắt rơi như mưa.

“Hai ngày nay ta ngồi trong thư phòng không ngừng nghĩ đến lời nguyện rửa của Tử La... Nếu dưới suối vàng nàng có biết, nghe được lời nói của ta, như vậy ta muốn nói cho nàng... Ta không sợ, cho dù đứa nhỏ ta và người sinh ra cũng giống Thịnh nhi có chỗ thiếu hụt, ta cũng sẽ cam đoan cả đời yêu thương hắn...” Nói đến lúc này, Chu Kí Vân đã muốn khóc không thành tiếng. “Nhưng ta càng hy vọng người có thể cùng ta nắm tay nhau đối mặt với tương lai, cùng nhau nuôi nấng Thịnh nhi lớn lên, còn có... đứa nhỏ của chúng ta... đừng bỏ lại ta... một mình ta thật sự không có biện pháp...”

Thanh Đại nức nở ôm chặt trượng phu. “Ta sẽ... Ta sẽ cùng tướng công đứng chung một chỗ, sẽ không để người một mình đối mặt với tương lai cùng đứa nhỏ...”

“Người sẽ đối thiên phát thệ.” Hắn khàn giọng nói.

Nàng vừa khóc vừa cười nói: “Ta thề, sẽ không bỏ lại tướng công đi một mình.”

“Đừng quên lời thề của mình... ta lại càng không muốn mất đi người...” Chu Kí Vân để cho thê tử nhìn thấy mình yếu đuối và bất lực. “Ta cứ nào cần người ở bên người...”

“Ta cam đoan...” Thanh Đại làm sao có thể còn giận trượng phu được, chỉ càng nhiều đau lòng cùng thương tiếc.

Ngay sau đó, bọn họ gấn bó mật thiết, cấp bách yêu cầu lẫn nhau.

Chu Kí Vân ôm thê tử mình đã hôn đến hai gò má ửng đỏ vào chiếc giường nhỏ kê tạm thời ở góc phòng, sau khi đem vết thương bày ra hết cho nàng thấy, tình cảm bị giam cầm không thể khống chế được nữa tràn ra, theo hắn hôn, còn có thân thể... cùng với lòng hắn, đều muốn làm cho Thanh Đại cảm nhận được.

“Tướng công...” Thanh Đại cảm giác được đầy đủ tình yêu của trượng phu, khóe mắt rơi xuống một giọt nước mắt, quần áo trên người cũng theo trượng phu hôn mà rộng mở.

“Hãy để cho ta nói cho người biết... Ta yêu người nhiều đến như thế nào... Hiện tại ta đã không còn sợ hãi mà nói ra...” Chu Kí Vân bỏ đi món quần áo cuối cùng, ở ánh nến chiếu rọi, tách ra hai chân thê tử tuyết trắng không tỳ vết, để cho hai người lại kết hợp chặt chẽ một lần nữa.

Hoàn toàn không giống lần đầu, lúc này không có đau đớn, chỉ có vui thích.

Nàng ôm chặt trượng phu yêu thương, nước mắt nơi khóe mắt rơi xuống càng nhiều, nhưng mà đó là nước mắt vui sướng, biết bọn họ không chỉ kết hợp thân thể, mà hai trái tim cũng chân chính kết hợp chặt chẽ.

Không biết qua bao lâu, ánh nến chỉ còn lại như một hạt đậu nhỏ.

Chu Kí Vân gối đầu thê tử lên cánh tay mình, phủ chăn gấm lên hai người, trong khoảng thời gian ngắn, đều không có người nào mở miệng nói chuyện.

“Sáng mai ta kêu người chuyển cái giường này đi...” Sau một lúc lâu, Chu Kí Vân mới ra tiếng.

Nàng bĩu môi, chế nhạo nói: “Khoan cứ lưu lại, nói không chừng về sau tướng công lại lẩn quẩn trong lòng, đến lúc đó có thể lại dùng đến.”

“Ta cam đoan không dùng nữa.” Hắn nói chắc chắn.

Thanh Đại cười nói: “Đây là do chính tướng công nói, không thể nuốt lời.”

“Ừ.” Chu Kí Vân cúi xuống hôn trán nàng. “Ngủ đi.”

Mặc kệ tương lai có khó khăn gì, bọn họ đều nắm tay nhau bước tiếp.

Hắn tin tưởng vững chắc như thế.

7. Chương 7

Đại thử [khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc], đã bước vào khoảng thời gian nóng nhất trong năm.

Buổi sáng mỗi ngày, Thanh Đại đều cùng trưởng phu đến thỉnh an cha mẹ chồng, nhưng mà hôm nay lại nhiều thêm một người.

Đằng vương gia và Đằng vương phi đang ngồi trong phòng chờ con và con dâu, nhìn thấy con dâu nắm tay tôn tử vào cửa, không nén nổi quay đầu nhìn nhau.

Trước hết Chu Kí Vân và thê tử thỉnh an, hần đương nhiên cũng nhìn thấy biểu tình song thân kinh ngạc khó hiểu, nhưng cũng không nói gì, bởi vì bọn họ cứ nhìn đi rồi cũng biết.

“Sao đột nhiên lại mang Thịnh nhi đến?” Đằng vương gia mở lời hỏi ra nghi ngờ ở trong lòng.

Thanh Đại cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang nắm tay mình, ôn nhu nói cho hần biết phải làm cái gì. “Thịnh nhi, tới thỉnh an gia gia bà nội đi.”

Trước nâng đầu nhỏ bé nhìn nương tươi cười, thêm ánh mắt cổ vũ của nàng, lúc này Thịnh nhi mới buông tay nàng ra, đi từng bước về phía trước, đến trước mặt hai người không quen thuộc với mình cho lắm, hai đại nhân trước sau luôn xụ mặt với mình, tiếp theo quỳ gối xuống, hướng tổ phụ cùng tổ mẫu dập đầu thỉnh an.

Một màn này làm cho Đằng vương gia và Đằng vương phi đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo đều đỏ hốc mắt.

Quá khứ sở dĩ không thể nhận Thịnh nhi, cũng bởi vì tôn tử này trên người có chỗ thiếu hụt làm cho bọn họ không thể ngẩng đầu nổi, cũng làm cho bọn họ cảm thấy mất mặt, nhưng... Thịnh nhi quả thật là cốt nhục Chu gia, là tôn tử ruột thịt của bọn hần, không thể nào xem đây là chuyện không thật mà bỏ qua được.

“Này...” Đằng vương phi cho dù ghét bỏ mẹ đẻ Thịnh nhi đến như thế nào, cả tôn tử này cũng muốn gạt bỏ, nhưng hần lại quỳ, lại dập đầu, làm lòng nàng lại khổ sở, lại có một ít cảm động, lập tức đoán được dụng ý con dâu, đơn giản là muốn kéo gần quan hệ tổ tôn bọn họ. “Đứng lên đi! Đứng lên đi!”

Đằng vương gia dùng cổ tay áo lau lệ rơi. “Thịnh nhi ngoan, mau đứng lên.”

“Gia gia bà nội nói có thể đứng lên.” Thanh Đại khom người nói với đứa nhỏ.

Thịnh nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn thấy mắt tổ phụ và tổ mẫu đều có nước mắt, nghĩ đến trên người có khăn tay nương đưa cho hần, chỉ dùng để lau mồ hôi, vì thế từ trong vạt áo lấy ra khăn tay, sau đó đứng dậy tiến đến trước, vươn cánh tay thật nhỏ đưa cho bọn họ.

Có lẽ cha mẹ chồng hiểu ý nghĩa động tác này, nhưng Thanh Đại vẫn cố ý ở bên cạnh giải thích, muốn bọn họ thấy được ý tốt của tôn tử. “Thịnh nhi là muốn cho gia gia bà nội lau nước mắt sao?”

Không có trả lời, Thịnh nhi vẫn như trước đưa cánh tay về phía trước, mở to con mắt đen thui nhìn tổ phụ và tổ mẫu, muốn bọn họ không thể không dùng khăn.

Chu Kí Vân cũng cố ý nói: “Thịnh nhi, gia gia bà nội đều không cần, người hãy cất đi.”

“Ai nói ta không cần!” Đằng vương gia là người đầu hàng trước, hần vẫy vẫy tay gọi tôn tử. “Đến! Thịnh nhi đưa khăn cho gia gia.”

Chỉ thấy Thịnh nhi đi động từng bước sang phía bên cạnh, hiện tại hần đã có thể nghe hiểu lời người khác nói, có thể có phản ứng, khi hần đưa tay khăn đưa tới tay tổ phụ, chiếm được một cái ôm thật lớn.

“Ai nói tôn tử của ta nghe không hiểu lời người khác nói... Ai lại dám nói như vậy, ta khẳng định không buông tha hần...” Đằng vương gia cảm thấy càng thêm mắc nợ tôn tử này, những năm gần đây đều không yêu thương hần một ngày nào.

Nhìn thấy đại nhân đang ôm mình dường như rất đau lòng, Thịnh nhi nhớ tới việc nương thường xuyên làm đối với hần, vì thế vươn tay nhỏ bé vỗ vỗ lưng tổ phụ, giống như muốn an ủi hần.

“Có được một tôn tử tri kỷ như vậy, ngoan như vậy... Ta hiện tại mới biết được...” Đằng vương gia rất xúc động lắc lắc đầu. “Gia gia thật sự xin lỗi người...”

Thanh Đại ở một bên nhìn thấy vậy vừa muốn cười vừa muốn khóc, lén lút nhìn bà bà, thấy mặt nàng ngoảnh đi dường như không thêm đoái hoài gì đến, nhưng nếu trong lòng không hề dao động, làm sao có thể không dám đối mặt Thịnh nhi, kế tiếp chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Nhìn thấy phụ thân vui lòng nhận con, nước mắt Chu Kí Vân không cầm được tràn ra, hắn vẫn hy vọng có một ngày như vậy, nay thật sự đã đến.

“Về sau sớm tới thỉnh an, cũng mang Thịnh nhi cùng đến đây đi.” Đẳng vương gia đã mở miệng, cũng coi như chính thức thừa nhận tôn tử này.

Đẳng vương phi nghe được vị hôn phu nói như vậy, muốn phản đối, nhưng lại không mở miệng được.

“Bà bà, con dâu có thể mang Thịnh nhi tới không?” Thanh Đại ngoài mặt là trưng cầu sự đồng ý của nàng, kỳ thật muốn từ chính miệng Đẳng vương phi nói đồng ý.

“Người...” Đẳng vương phi trừng mắt nhìn con dâu liếc một cái, làm sao không biết nàng đang giở trò gì.

“Vương phi!” Ngay cả Đẳng vương gia cũng đứng ở bên con dâu.

“Cái gì cần nói đều nói xong với các người, ta còn có thể nói cái gì.” Đẳng vương phi mạnh miệng nói.

“Cám ơn nương.” Chu Kí Vân ở trong lòng thở ra.

“Tốt lắm, tốt lắm, thỉnh an xong rồi trở về đi thôi.” Mỗi người đều đối nghịch với nàng, làm cho Đẳng vương phi vừa tức vừa giận, nhưng kì lạ lại không có cách gì phản bác, kỳ thật nàng cũng không phải vô tình như vậy, chỉ là mẹ đẻ Thịnh nhi không khiến ình thích được, lại đem tôn tử thành như vậy, mới có thể ở trong lòng đánh cái kết, như thế nào cũng không giải được.

Đẳng vương phi lại liếc nhìn dò xét Thịnh nhi, nghĩ rằng tôn tử đủ đáng thương, hơn nữa lại là vô tội nhất, nàng làm tổ mẫu còn cùng hắn so đo cái gì, chẳng lẽ chính Thịnh nhi nguyện ý sẽ không khóc sẽ không cười, lại không thể nói chuyện sao? Một khi nghĩ như vậy, hờn giận này dường như cũng dần tiêu tan đi.

“Vậy chúng con cáo lui trước.” Chu Kí Vân chấp tay nói.

Vì thế, Thanh Đại lại dắt tay nhỏ bé Thịnh nhi, cùng trượng phu rời đi.

“Thịnh nhi vừa làm tốt lắm...” Nàng cười khen ngợi con. “Nương thật sự cảm thấy kiêu ngạo vì người.” Hy vọng Thịnh nhi hồn nhiên có thể làm cảm động tâm cha mẹ chồng.

Ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nghe được nương khích lệ, khoe miệng đỏ hồng tạo ra một nụ cười hình cung nho nhỏ rất đáng yêu, Thịnh nhi không biết loại cảm giác này là cái gì, nhưng lòng hắn lâng lâng, giống như muốn bay lên, hắn thực thích tâm tình như vậy.

Hắn thích nương, rất thích rất thích...

Mắt Thịnh nhi không hề chớp mà chăm chú nhìn nương vẫn luôn đang cười với hắn, cho dù hắn không nói chuyện cũng không đánh hắn hoặc mắng hắn, lại càng không hề đẩy hắn ra, rất lâu rất lâu trước kia cũng có một nương, nhưng nương kia vẫn luôn ngắt hắn néo hắn, vẫn luôn buộc hắn mở miệng nói chuyện... Hắn cũng rất muốn như vậy...

“Lại khóc sẽ không cho người ăn cơm...”

“Trong phủ này không có người muốn người, cũng không có người để ý người...”

“Ngay cả nương sinh ra người cũng không thích người, đứa con này...”

Tất cả người bên cạnh chăm sóc hắn càng không ngừng ở bên tai hắn nói những lời độc ác này, vẫn nói, vẫn nói, tuy rằng lúc đó hắn vẫn còn rất nhỏ, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ác ý trong các lời nói đó, thật sự hắn rất sợ hãi, chỉ cần hắn không khóc sẽ không cần hắn, chỉ cần hắn ngoan ngoãn là tốt rồi...

Nhưng nương nói nàng thích Thịnh nhi, nhất định sẽ không không cần mình...

Tâm hồn nho nhỏ của hắn đang khép kín nhưng bởi vì sự yêu thương của Thanh Đại mà dần dần mở ra.

“Thịnh nhi?” Nhìn thấy giọt nước mắt long lanh từ hốc mắt đứa nhỏ rơi xuống, Thanh Đại hoảng sợ, không biết nên cao hứng hay là lo lắng nữa đây.

Chu Kí Vân cũng ngồi xổm xuống, nhẹ vỗ khuôn mặt ướt sũng của con. “Sao con khóc? A...” Vừa nói xong mới ý thức được Thịnh nhi thật sự đang khóc, cũng nhớ lại chỉ thấy hấn khóc lúc mới mấy tháng tuổi còn mặc tã lót, cho nên kinh ngạc tưởng đang nằm mơ.

“Sao vậy? Con không thoải mái sao?” Thanh Đại sờ trán con, không có phát sốt, cũng không thấy bị thương ở đâu, chỉ có thể ôm lấy thân hình nhỏ bé của hấn, ôn nhu an ủi. “Đừng sợ, nương ở chỗ này... Nương sẽ bảo vệ con, nhất định sẽ bảo vệ con...”

Những lời này càng làm cho Thịnh nhi hé miệng ba ba, oa oa khóc rống lên, giống như dùng hết hơi sức, khóc khàn cả giọng, cũng hù dọa không ít người.

Tiếng khóc kinh thiên động địa như vậy cũng làm cho tất cả những nô bộc gần đó cũng ngây người, đều dừng chân lại xác định thật sự có phải xuất phát từ miệng Thịnh thiếu gia hay không.

Thịnh nhi một mặt khóc, một mặt ôm chặt lấy cổ nương không buông.

“Được rồi, Thịnh nhi muốn khóc liền khóc... Không cần giữ ở trong lòng, toàn bộ hãy khóc ra đi...” Thanh Đại nhẹ vỗ lưng đứa nhỏ, cũng tuân lệ không ngừng.

Nhìn mẫu tử bọn họ đều khóc, nắm tay Chu Kí Vân che ở miệng, miễn cưỡng áp chế xúc động cũng muốn khóc ra tiếng, nhưng mắt đã sớm đầy nước.

Không biết qua bao lâu, Thịnh nhi đã khóc đến mệt và ngủ thiếp đi, phụ thân ôm hấn trở về phòng.

“Vì sao hấn đột nhiên khóc như vậy?” Chu Kí Vân cao hứng qua đi, cũng bắt đầu có chút lo lắng. “Có phải thân thể không thoải mái lại không biết nên biểu đạt như thế nào? Có cần tìm đại phu đến xem sao không?”

“Cũng tốt.” Thanh Đại lau mồ hôi trên trán Thịnh nhi.

“Vậy chờ hấn tỉnh lại, ta cho người đi mời đại phu lại đây...” Hấn ngồi ở mép giường nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say. “Chuyện hấn khóc cũng hù dọa đến cả cha mẹ.” Nghĩ đến song thân nghe được nô bộc nói tôn tử đang khóc, lập tức chạy đến xem, khi bọn hấn tận mắt thấy, cũng ngạc nhiên há hốc cả mồm.

“Ai nói con ta không khóc cũng không cười, nói không chừng... Hấn chính là sợ hãi.” Thanh Đại bỗng nhiên nghĩ đến nguyên nhân này.

“Sợ hãi?” Chu Kí Vân nghiêng đầu nhìn thê tử.

“Sợ người bên cạnh giận dữ, sợ bị người ta chán ghét...” Nàng biết đứa nhỏ này chỉ trong thời gian ngắn nhưng thời gian mỗi ngày ở chung cũng dài nhất, cho nên mới có kết luận như vậy. “Khi hấn dùng bữa, hạt cơm rơi đầy đất, hấn sẽ nhìn ta, như là đang đợi ta mắng hấn, còn lúc hấn ở trong vườn chơi đùa đến hết quần áo, hấn cũng sẽ nhìn ta, thấy ta không có tức giận, còn cười với hấn, hấn mới tiếp tục chơi... Những phản ứng này chỉ có khi ở cùng ta, Thịnh nhi hình như rất sợ ta sẽ chán ghét hấn.”

Chu Kí Vân hít mạnh một hơi, càng thêm hối hận nhưng cũng không có cách nào bù lại những sai lầm đã qua. “Ta nên có trách nhiệm hơn, dùng nhiều tình cảm hơn đến chăm sóc hấn, không nên phó thác Thịnh nhi hoàn toàn cho nhũ mẫu.”

Thanh Đại ôn nhu nhìn đứa nhỏ đang ngủ say. “Chuyện quá khứ đừng nên nói đến nữa, nhưng về sau ta sẽ làm cho Thịnh nhi hiểu được một điều, hấn là con ta, ta vĩnh viễn sẽ không chán ghét hấn.”

“Tháng sau là ngày sinh của nương, chờ sau khi gia yến cử hành xong, ta sẽ cùng người về thăm nhà mẹ đẻ.” Đây là chuyện duy nhất Chu Kí Vân nghĩ đến có thể làm để đáp lại tấm lòng của nàng.

“Ừ.” Không nghĩ trọng phụ còn nhớ rõ chuyện này, Thanh Đại rất thỏa mãn. “Nhưng mà gia yến nên chuẩn bị cái gì? Còn việc tiếp đón khách khứa như thế nào đây?” Đây là lễ mừng ngày sinh đầu tiên của bà bà sau khi nàng gả vào Đẳng vương phủ, cho nên cũng muốn có biểu hiện tốt.

“Nương chỉ có một đệ đệ cùng cha khác mẹ, nhỏ hơn nàng hai mươi tuổi, so với ta còn nhỏ hơn một tuổi, tiểu cậu này lúc mười bốn tuổi năm ấy đã thay triều đình lập được chiến công, Hoàng Thượng liền sắc phong hấn là Uy Viễn Hầu, nương cũng yêu thương hấn, cho nên từ trước đến nay hàng năm hấn đều tự thân đến

chúc thọ.” Chu Kí Vân giải thích đơn giản . “Chuyện gia yến cũng không cần người lo lắng, người trong phủ đều biết nên làm cái gì.”

Nàng nhẹ cúi đầu. “Vâng, tướng công.” Tuy trượng phu nói như vậy, nhưng vẫn suy nghĩ một chút nên tặng thọ lễ gì cho bà bà mới tốt đây.

Từng ngày càng đến gần ngày sinh Đàng vương phi, vương phủ cũng đã thu được rất nhiều thọ lễ do các quan lại lớn nhỏ đưa tới, trong vương phủ từ trên xuống dưới càng khẩn trương thu xếp nghi lễ cho gia yến.

Mà trước ngày sinh một ngày, Thanh Đại nghe Thái Hà nhắc tới Uy Viễn Hầu đã đến, còn nói các tỳ nữ khác người nào cũng tâm hoa nộ phóng, hàng năm đều chờ ngày này để có thể nhìn thấy vị Hầu gia trẻ tuổi đầy hứa hẹn này.

“... Xem ra ta phải nhanh chút giúp người tìm một cái nhà chồng.” Thấy tỳ nữ bên người Thái Hà cũng có vẻ sùng bái, nàng không khỏi trêu ghẹo nói.

Thái Hà dậm chân. “Tiểu thư, nô tỳ không lấy chồng.”

“Thật sự không lấy chồng?” Thanh Đại nghiêng người liếc cười hỏi.

“Nô tỳ muốn cả đời ở bên cạnh tiểu thư.” Thái Hà hờn dỗi nói.

Thật tâm Thanh Đại cũng hy vọng giúp nàng chọn được đối tượng tốt, có cuộc sống hạnh phúc sau này. “Tốt, người muốn ở bên cạnh ta thì ở, nhưng cũng không cần chờ đến khi thành gái lỡ thì mới chạy tới ta khóc nha.”

“Nô tỳ sẽ không...” Thái Hà định nói ra lời thề son sắt, nhưng vừa nhìn thấy chủ tử xoa thái dương, dường như không được khỏe, vội vàng quan tâm. “Tiểu thư đau đầu sao?”

“Không biết có phải hay không thời tiết quá nóng, cảm thấy đầu có chút không tỉnh táo.” buổi sáng mấy ngày nay lúc Thanh Đại đứng lên sẽ xuất hiện tình trạng này, có lẽ liên quan đến thời tiết này. “Ta muốn khâu cho bà bà một cái túi, đến bây giờ một nửa cũng còn chưa xong...”

Thái Hà nghe chủ tử nói như vậy, không dám coi không quan trọng. “Vậy để cho nô tỳ đi mời đại phu, nếu tiểu thư bị bệnh thì nguy rồi.”

“Ngày mai là ngày sinh bà bà, ta không muốn lúc này lại mời đại phu đến trong phủ, người cũng đừng nói cho cô gia biết, chờ hết ngày mai hãy tính.” Thanh Đại đi tới giường, quyết định nằm xuống nghỉ một lát. “Ngủ một giấc dậy nói không chừng sẽ đỡ hơn nhiều.”

“Nếu tiểu thư thật sự không thoải mái, nhất định phải nói cho nô tỳ biết nha.” Tỳ nữ sầu lo nói.

Thanh Đại nhắm mắt lại, cảm giác đầu choáng váng đỡ hơn một chút, lúc sắp ngủ, cảm giác có người leo lên giường, tiến vào trong lòng mình, liền thực tự nhiên ôm chặt thân thể mềm mại nho nhỏ kia.

“Thịnh nhi không ở trong phòng mình ngủ trưa sao?” Nàng mở mắt cười hỏi.

Dường như cũng biết nương không thoải mái lắm, Thịnh nhi vỗ nhẹ ngực Thanh Đại, hy vọng nàng nhanh chóng khỏe lên.

Nàng hôn mặt đứa nhỏ. “Cám ơn Thịnh nhi, nương không có việc gì...”

Trong chớp mắt, trong đầu Thanh Đại liền đột nhiên nghĩ đến nguyệt sự của nàng đã chậm mấy ngày, hơn nữa hai ngày nay tinh thần không tốt, không muốn ăn uống gì hết, liền nghĩ đến năm đó đại tẩu bắt đầu mang thai cháu cũng bị như vậy, hay là... thật sự có thai?

“... Xem ra đúng như vậy.” Nàng vỗ về bụng mình, đã chắc tám phần.

Thịnh nhi mở to đôi mắt đen, không chớp mắt nhìn biểu tình vui mừng trên mặt nương.

“Thịnh nhi sẽ làm ca ca.” Thanh Đại cười nói với hân.

Không biết nên nói cho trượng phu biết trước không? Hay vẫn nên chờ đại phu chẩn đoán, xác định rồi nói sau?

Trước khi ngủ Thanh Đại mơ mơ màng màng nghĩ như vậy.

Đến ngày hôm sau, Đổng vương phi tâm tình khoái trá nhận con cùng con dâu, cùng với tôn tử quỳ lạy chúc thọ, đương nhiên còn có một số quan viên ở các thành phủ khác cũng đều tự mình tiến đến chúc, bên cạnh còn có một đệ đệ sinh sau đẻ muộn mỗi năm mới gặp được một lần, tất cả làm cho nàng cười đến toe toét.

Lúc gia yến buổi tối, tuy rằng chỉ có người một nhà, nhưng cũng không làm giảm đi tâm tình vui vẻ của Đổng vương phi.

Được trưởng phu dẫn ra mắt, Thanh Đại gặp được vị Hầu gia trẻ tuổi này, bề ngoài tư thế oai hùng toả sáng, từng ở trên chiến trường giết địch vô số, bản thân mình cũng thấy vậy càng khó trách phần đông tỷ nữ trong vương phủ xuân tâm nhộn nhạo.

Tại yến hội, Đổng vương gia cùng cậu em vợ tuổi có thể làm con mình nâng cốc vui vẻ, Chu Kí Vân tuy rằng không thích uống rượu, nhưng cũng khó có dịp nhìn thấy vị cậu này nên cũng uống thêm mấy chén.

Mắt thấy ba nam nhân bận uống rượu, Thanh Đại liền phụ trách hầu hạ bà bà, Thịnh nhi cũng ngồi ở bên cạnh, thường xuyên gấp thức ăn hoặc múc canh cho họ.

“Đừng lo cho chúng ta nữa, người cũng nên ăn nhiều một chút.” Giọng điệu Đổng vương phi lộ vẻ hòa ái, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng đã nhận con dâu này, tuy rằng vẫn là vợ lẽ muốn tôn tử, nhưng không hề mở miệng thúc giục, cứ thuận theo tự nhiên.

Thanh Đại “Vâng” một tiếng, rồi mới gấp cá ăn, nhưng ăn chưa được hai miếng liền phun ra. “Um...” Nàng che miệng, lông mày nhíu lại, mấy ngày nay không khoẻ ngay lúc này lại phun ra toàn bộ.

“Làm sao vậy?” Đổng vương phi la lớn làm ba nam nhân kia chú ý đến.

Chu Kí Vân đến bên cạnh ôm thê tử, thấy nàng mặt trắng như tờ giấy, nhất thời tay chân cũng hoảng loạn. “Thanh Đại... có việc gì không? Không thoải mái ở chỗ nào?”

“Ta... Không có sao...” toàn thân Thanh Đại vô lực ngã vào lòng trưởng phu, cũng sắp ngất đi.

Sắc mặt hần đại biến, lớn tiếng hét to quân sự: “Mau đi mời đại phu!”

Nhìn thấy nương mình thích bị ôm đi, không biết phát sinh chuyện gì Thịnh nhi cũng nhảy xuống ghế đi theo, cố bước chân nhỏ đuổi kịp đại nhân phía trước.

Nương... Nương... trong lòng hần kêu.

Stịnh nhi đi nhanh sém té ngã, may mắn Thái Hà phát hiện, bế hần đứng lên.

Sau một hồi hỗn loạn, lão đại phu được cấp tốc mời đến vương phủ, Niệp Bạch tuyên bố một tin vui lớn.

Chu Kí Vân giật mình sững sờ không hề nghe thấy lão đại phu chúc mừng, cũng không thấy được bộ dáng vui vẻ của các tỷ nữ, càng không biết cha mẹ bên ngoài biết được tin vui mừng đến chảy nước mắt, trong lòng đầu tiên là ngũ vị tạp trần, nhưng rất nhanh đã bình tâm lại, ngồi ở mép giường cầm bàn tay mềm mại của thê tử.

Trong bụng thê tử mang cốt nhục của chính hần, đây là chuyện rất đáng cao hứng và hãnh diện, Chu Kí Vân tự nhủ, hiện tại không hề sợ hãi và bất an, bởi vì nữ nhân mình yêu đã cho hần sức mạnh và dũng khí có thể đối mặt với tương lai.

Stịnh nhi từ trong lòng Thái Hà theo tới nhảy xuống đất, đi tới bên giường, nhìn nương đang nhắm chặt mắt, nghiêng nghiêng chiếc đầu nhỏ nhìn về phía người tự xưng là “Cha” kia giống như muốn hỏi nàng làm sao vậy.

“Nương con không sao...” Chu Kí Vân ôm con đến bên cạnh mình. “Nàng chỉ là đang mang thai, mấy tháng nữa Stịnh nhi sẽ có đệ đệ hoặc muội muội.”

Đệ đệ, muội muội là cái gì? Stịnh nhi không hiểu lắm ý tứ cha, hần chỉ muốn nương nhanh mở to mắt, sau đó dùng khuôn mặt tươi cười ôn nhu nhìn mình.

Cho đến buổi sáng hôm sau, Thanh Đại mới tỉnh lại, nghe thấy Thái Hà nói mình có thai, càng khẳng định nàng không hề đoán sai.

“Nô tỳ đi chuẩn bị đồ ăn sáng, hiện tại tiểu thư không thể để đói bụng.” Thái Hà rất nhiệt tình nói.

Thanh Đại ngồi dựa vào đầu giường, cười nhìn Thái Hà mở cửa đi ra ngoài, nghĩ rằng đứa nhỏ này tới thật là khéo, vốn có kế hoạch về quê thăm cha mẹ đẻ, nhưng giờ phút này lại có thai chỉ sợ không thể đi xa, không thể không trì hoãn việc này, nhưng tin tưởng cha mẹ sẽ thông hiểu.

“Người tỉnh.” Chu Kí Vân mở cửa bước vào, nhìn thấy khí sắc thê tử đã tốt hơn nhiều, lúc này mới yên tâm tươi cười. “Ta vừa mới đi thăm cha mẹ, nương nói nàng đã dọn đồ đầu bếp làm một ít đồ ăn người thích, muốn cho người ăn nhiều thêm một chút.”

Nàng nhìn trượng phu bước tới bên giường ngồi xuống. “Ta biết công công và bà bà hiện rất vui vẻ, còn trượng công thì sao? Người vui không?”

“Đương nhiên vui rồi.” Chu Kí Vân cầm tay thê tử.

“Ah.” Thanh Đại cười hiện lúm đồng tiền, một tia nghi ngờ cuối cùng cũng biến mất, tin tưởng lòng trượng phu thật sự tràn đầy vui mừng nghênh đón đứa nhỏ đã đến. “Nhưng... ta hy vọng bào thai đầu tiên này là con gái.”

“Vì sao?” Hắn buồn bực hỏi.

Thanh Đại nhìn nét mặt trượng phu, nói ra suy nghĩ của mình. “Bởi vì công công và bà bà mới nhận Thịnh nhi không bao lâu, thái độ không hề lạnh nhạt như trước nữa, cũng dần dần thích tôn tử này, nhưng ta không muốn nhanh như vậy có một đệ đệ đến lấy đi sự yêu thương mới có này của gia gia và bà nội, cho nên ta hy vọng đầu tiên sinh một bé gái, chờ thêm vài năm sẽ sinh tiếp một đứa con trai, như vậy mới công bằng với Thịnh nhi.”

“Người... Muốn ta đáp lại như thế nào đây?” Chu Kí Vân cổ họng nghẹn ngào hỏi.

Nàng yêu kiều liếc nhìn hắn một cái. “Trượng công có thể đáp lời ta nói sinh con trai hay sinh con gái không phải chúng ta có thể quyết định, phải xem Bồ Tát an bài như thế nào.”

“Ừ! Không phải người muốn sinh con gái, nhất định sẽ là con gái.” Hắn cổ họng càng tắc nghẽn lợi hại hơn.

“Cho nên mới hy vọng Bồ Tát có thể thương tiếc Thịnh nhi, để lần sinh đầu tiên này của ta là con gái.” Thanh Đại chỉ có thể lựa chọn xin lỗi cha mẹ chồng đang chờ mong có cái thể tôn.

Chu Kí Vân xích tới gần thê tử ôm nàng vào lòng. “Tốt, người muốn con gái, đứa nhỏ này chính là con gái...”

“Lỡ là con trai thì làm sao bây giờ?” Nàng cố ý làm khó dễ trượng phu.

Hắn nhất thời nghẹn lời. “Ah... Đây...” Vậy không thể nuôi như con gái sao.

Thanh Đại bật cười, không hề trêu đùa trượng phu. “Ta chỉ trêu trượng công thôi, chẳng qua bởi vậy sẽ không thể về thăm cha mẹ đẻ được ngay, trước hết chỉ viết thư trả lời thăm hỏi thôi, cha mẹ nhất định sẽ rất chờ mong đến lúc ta trở về.”

“Chờ sang năm đứa nhỏ sinh ra, ta nhất định cùng người trở về thăm họ.” Chu Kí Vân cam đoan nói.

Nàng lộ ra lúm đồng tiền vô cùng xinh đẹp, tin tưởng trượng phu nói được thì làm được.

Cũng bởi vì thê tử phi có thai, địa vị nàng trong vương phủ càng thêm tôn quý, càng cứng cổ hơn so với trước, không có một nô bộc nào dám vô lễ và không tôn trọng nàng, tất cả đều cẩn thận hầu hạ.

Mà Đẳng vương gia cùng Đẳng vương phi lại phái người đưa tới các loại quà tặng, không phải vải dệt cũng là trang sức, nếu không chính là thuốc bổ sang quý, Đẳng vương phi còn cho tỳ nữ bên người mỗi ngày đến ân cần hỏi han, chỉ cần con dâu mở miệng muốn cái gì, nhất định sẽ giúp nàng chuẩn bị, tốn nhiều bạc cũng không quan trọng bằng tôn tử trong bụng con dâu.

Nhưng Thanh Đại cũng không vì nguyên nhân này mà đắc ý vênh váo, mỗi buổi sáng vẫn như trước đi theo trượng phu đến thỉnh an cha mẹ chồng, cho dù cha mẹ chồng muốn nàng không cần vất vả như vậy, nàng

vẫn kiên trì muốn làm tròn bổn phận con dâu, điều này làm cho Đẳng vương phi trong lòng còn có cái gì khúc mắc, lúc này toàn bộ đều hóa thành hư ảo.

“... Tử Bình, mau dìu con dâu ngồi xuống đừng để mệt.” Đẳng vương phi vội vàng bảo ban con.

Chu Kí Vân thấy rất rõ chuyển biến của mẫu thân từ trong ánh mắt, nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, chỉ giúp đỡ thế tử ngồi xuống ghế.

“Người có khỏe không?” Đẳng vương gia từ ái hỏi.

Nghe công công hỏi, Thanh Đại mỉm cười trả lời: “Dạ công công, con tốt lắm, chỉ hơi buồn nôn muốn phun, ăn cái gì cũng không vô, nhưng đại phu nói đại khái cũng không có gì trở ngại.”

Đẳng vương gia gật đầu như đảo tỏi: “Vậy là tốt rồi, nhưng con vẫn cố ăn nhiều một chút, nếu ăn không quen món cay Tứ Xuyên, muốn ăn khẩu vị giống như quê nhà cứ việc mở miệng, ta sẽ cho đầu bếp nghĩ biện pháp.”

“Vâng, con biết.” Nàng cung kính nói.

Kế tiếp là Đẳng vương phi dựa vào kinh nghiệm của mình dặn con dâu phải cẩn thận chuyện gì, chỉ sợ có cái gì sơ xuất, tôn tử sẽ không có.

Thanh Đại luôn mỉm cười, dụ ngoạn lắng nghe.

Như vậy hình ảnh gia đình hoà thuận vui vẻ hạnh phúc ở đây cũng chỉ có một người mất hứng.

Nhũ mẫu bên người trở lại Đẳng vương phi hầu hạ chỉ có thể đứng ở bên tỳ nữ khác, chờ chủ tử sai phái, nàng thấy thế tử phi trở thành người được coi trọng nhất tòa vương phủ này, nếu nàng sinh ra thế tôn, chẳng phải sẽ một bước lên trời, mọi người đều phải xem sắc mặt nàng mà sống.

Nhũ mẫu dùng ánh mắt oán độc trừng mắt nhìn Thanh Đại, hạ quyết tâm nếu có cách sẽ chinh nàng, làm cho nàng chịu chút khổ, bằng không nuốt không trôi khẩu khí này.

Ở Đẳng vương phủ mười ngày, Uy Viễn Hầu quyết định ly khai.

“Con dâu có thai, tỷ tỷ kia của ta là vui vẻ nhất, đã thật lâu không thấy bộ dạng nàng cả ngày cười không ngậm miệng.” Uy Viễn Hầu trước lúc đi có đến thăm vợ chồng Chu Kí Vân nói. “Tử Bình, chúc mừng người.”

“Cám ơn, người muốn trực tiếp trở về kinh sư sao?” Chu Kí Vân hỏi ông cậu trước mắt tuổi so với mình còn nhỏ hơn một tuổi, nhưng hai người nói chuyện vẫn là dùng giọng điệu ngang hàng nên không khí rất tự nhiên.

“Chắc trước phải đến Giang Nam một chuyến, sau đó mới có thể trở về kinh sư.” Hãn trầm ngâm nói.

Nghe Uy Viễn Hầu nói như vậy, Thanh Đại trong lòng liền động: “Như vậy cậu có thuận đường ghé ngang qua Hàng Châu không?”

“Hẳn được.” Uy Viễn hầu không rõ cho nên nhìn nàng: “Có việc sao?”

Thanh Đại tuy rằng ngưỡng chừng không muốn phiền hấn loại việc nhỏ này, nhưng lại muốn nhanh chóng cho Thước Dực biết chuyện mình có thai, cùng nàng chia sẻ, đây là ước định của hai tỷ muội nàng. “Bởi vì Thanh Đại có một muội muội gả đến Hàng Châu, nếu cậu tiện đường có thể giúp ta đưa một phong thư đến Quan gia cho nàng không?”

“Ừ... Như thế không thành vấn đề.” Uy Viễn Hầu nghĩ nghĩ liền đồng ý.

“Cám ơn.” Nàng vui vô cùng.

Vì thế, sau khi Uy Viễn Hầu rời đi Tứ Xuyên thành đô phủ, Thanh Đại đầy chờ mong nghĩ muội muội sau khi nhận được thư sẽ có biểu tình gì, nhất định cũng sẽ rất cao hứng.

Đến ban đêm, nàng luôn rúc vào trong lòng trượng phu, an tâm đi vào giấc ngủ, tuy rằng bụng còn thực bằng phẳng, nhưng là có thể cảm giác được đứa nhỏ mỗi một ngày một ngày lớn dần lên.

Chu Kí Vân cũng dùng bàn tay ấm áp dày rộng xoa xoa bụng thê tử, muốn dùng phương thức như vậy cho đứa nhỏ biết tâm ý của cha nó.

Cha thật sự không xa cầu cái gì, chỉ cầu người bình an khỏe mạnh...

Cho dù có chút buồn ngủ, Thanh Đại vẫn là nhận thấy được trượng phu bên cạnh vẫn còn thanh tỉnh, từ sau khi biết mình có thai, ngoài mặt thì hần đã nhận tin vui này, cũng rất vui vẻ chờ mong đứa nhỏ ra đời, nhưng vẫn còn chút xiu... bất an.

“Tướng công đang suy nghĩ gì vậy?” Nàng trực tiếp hỏi hần.

Hần hít một hơi thật sâu. “Không nghĩ cái gì, mau ngủ đi.”

“Trong lòng tướng công có khúc mắc gì cứ nói ra đi, không cần làm cho ta lại miên man suy nghĩ.” Thanh Đại hy vọng giữa vợ chồng bọn họ không có bí mật.

Chu Kí Vân khẽ cười một tiếng. “Thật sự không có việc gì.”

Tuy rằng quyết định mặc kệ đứa nhỏ sinh ra sau có bộ dáng gì đi nữa, hần đều sẽ làm tốt chuẩn bị tâm lý, cũng sẽ thay đứa nhỏ an bài cuộc sống sau này cho thật tốt, nhưng... không thể không lo lắng tương lai lớn lên của đứa nhỏ, có thể hay không trách cha mẹ quá mức ích kỷ, lại có thể oán bọn họ hay không? Nhưng Chu Kí Vân cho rằng không cần phải nói ra làm cho thê tử cũng phiền não theo, hết thấy đều do mình gánh vác đi.

Nghe vậy, Thanh Đại cũng liền tin tưởng lời trượng phu nói, không hề hỏi nhiều.

“Ngủ sớm một chút đi.” Hần vuốt ve tóc thê tử. “Tinh thần tốt khẩu vị cũng sẽ tốt, không thể để ăn không vô được, ngày mai ta tìm đầu bếp đến thương lượng.”

Thanh Đại cảm động trước sự săn sóc của trượng phu, khóe môi cong lên, ngay cả đang ngủ cũng mỉm cười.

8. Chương 8

Mấy ngày liền Thanh Đại luôn bị buồn nôn nôn ọe mà không thêm ăn cái gì, đại phu rất thận trọng viết một bài thuốc dưỡng thai xem sau khi dùng tình hình này có cải thiện được không.

Chu Kí Vân nghĩ ngoài việc làm bạn ở bên thê tử, cái gì cũng không giúp được, nghĩ ít nhất cũng muốn đích thân giúp nàng sắc thuốc dưỡng thai, chiếu cố mẫu tử bọn họ, trước mắt hần chỉ có khả năng làm được việc này.

Vì thế, sau khi người hầu đi mua dược liệu trở về, hần giành lấy theo lời đại phu dặn dò, ngồi xổm chăm chú nhìn bếp lò nhỏ, cẩn thận chú ý lửa để không làm nồi thuốc cạn quá.

Chờ một hồi lâu Chu Kí Vân nhắc nồi thuốc đã sắc tốt đổ vào trong bát mang sang phòng bếp.

“Thế tử!” Một tỳ nữ đi về hướng hần. “Vương phi vừa mới phái người nói có việc muốn mời thế tử đi qua đó một chuyến.”

Hần chần chờ. “Hiện tại sao?”

Tỳ nữ trả lời một tiếng “Vâng”.

“... Như vậy giúp ta đem bát thuốc này đến cho thế tử phi uống.” Chu Kí Vân chỉ có thể đưa bát thuốc dưỡng thai này giao ột trong những tỳ nữ hầu hạ Thanh Đại, rồi liền đi gặp mẫu thân.

Nhưng ngay khi tỳ nữ này bưng bát dược đi về hướng khác, có người gọi nàng lại.

Nhũ mẫu mặt tròn này mang nụ cười tươi, rất nhanh cướp lấy khay đựng bát thuốc trên tay tỳ nữ. “Thuốc này để ta mang đi cho thế tử phi uống.”

“Nhưng mà...” Nàng đang muốn nịnh bợ thế tử phi, không cam lòng đem cơ hội nhường cho bà vú.

“Ta cũng không muốn tốn thời gian ở đây đòi co với người, thuốc này phải cho thế tử phi uống lúc còn nóng mới được.” Nhũ mẫu trừng mắt nói.

Tỳ nữ cũng chỉ có thể để cơn giận ở trong lòng, ai bảo nhũ mẫu là người bên cạnh Vương phi.

Cứ như vậy, nhũ mẫu ngang ngược đi đến phòng ngủ của thế tử và thế tử phi, nghĩ rằng nếu bỏ thêm nọ vào trong bát thuốc thì rất nhanh sẽ bị phát hiện là do chính mình làm, cho nên chiêu này không thể dùng, như vậy dùng biện pháp khác là được.

Mà lúc này ở trong phòng ngủ Thanh Đại đang chỉ cho Thịnh nhi cách sử dụng bút lông, nàng đang muốn dạy cho đứa nhỏ học viết chữ, cho dù không thể mở miệng nói chuyện cũng có thể cùng người khác giao tiếp, đây cũng là một phương pháp tốt.

“Thịnh nhi, ngón tay phải cầm như vậy...” Mặc dù hơi mệt mỏi, nhưng Thanh Đại cũng không muốn cứ nằm ở trên giường như một người bệnh. “Đứng rồi, cứ như vậy...”

Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa cóc cóc, Thanh Đại ngẩng đầu ra hiệu cho tỳ nữ bên người cũng đang muốn học tập viết chữ, nhận thức chữ - Thái Hà đi ra mở cửa.

Nhìn thấy người đến là ai, giọng điệu Thái Hà không vui hỏi: “Có chuyện gì?”

“Ta vội đem thuốc tới cho thế tử phi uống.” Về mặt nhũ mẫu lộ ra vẻ hèn mọn khó có nói.

Thanh Đại liếc nhũ mẫu ở ngoài cửa một cái. “Thái Hà, để cho bà ấy vào đi.”

“Đa tạ thế tử phi!” Nhũ mẫu hướng Thái Hà gật đầu rồi mới đến trước mặt Thanh Đại, mang về khúm núm nói: “Nô tỳ còn chưa chúc mừng thế tử phi, hy vọng thế tử phi có thể giúp Vương gia cùng Vương phi sinh một thế tôn khỏe mạnh cường tráng, trắng trẻo mập mạp.”

“Đa tạ nhũ mẫu.” trong lòng Thanh Đại vẫn có chút đề phòng.

“Đây là đưa cho thế tử phi uống.” Nhũ mẫu cung kính đem chén thuốc đặt ở trước mặt nàng.

“Đây là...” Nàng sẽ không ngờ đến nỗi đối phương muốn nàng uống liền uống.

“Nô tỳ chỉ biết là thế tử công đạo mang cho thế tử phi uống, chẳng qua...” Nhũ mẫu giả bộ cúi xuống bỏ thông một câu. “Nô tỳ vừa mới nhìn thấy thế tử có vẻ ngưng trọng giống như đang có tâm sự nặng nề, gợi cho nô tỳ nhớ tới trước kia cũng đã gặp qua thế tử có biểu tình như vậy.”

Thanh Đại buột miệng hỏi: “Biểu tình gì?”

“Chính là biểu tình khi thế tử biết Thịnh thiếu gia không nói được, loại biểu tình buồn rầu lại tự trách, vì thế thế tử đã từng say ba ngày ba đêm, rất thống khổ, làm cho ai thấy trong lòng cũng đều khó chịu theo, cho nên nô tỳ thật sự có hơi lo lắng, ta nghĩ... Thế tử phi vẫn nên không uống bát thuốc này thì tốt hơn.” Nhũ mẫu một mặt thở dài một mặt nói.

Nàng rùng mình. “Nhũ mẫu đang muốn ám chỉ cái gì?”

“Nô tỳ không có ám chỉ gì hết, cũng biết lúc trước làm những chuyện như vậy đối với Thịnh thiếu gia làm cho thế tử phi thập phần tức giận và không lượng thứ, cũng sẽ không tin lời nô tỳ, nhưng nô tỳ thật sự biết sai lầm rồi, cũng rất hy vọng sớm đến ngày Vương phi ôm được thế tôn, cho nên mới phá lệ lo lắng, lo lắng thế tử lại sợ hãi sinh ra đứa nhỏ giống Thịnh thiếu gia, không thể chịu được đả kích như vậy lần nữa, cho nên mới kêu đại phu viết... cái loại thuốc này sẽ làm thương hại đến đứa nhỏ...” Nhũ mẫu giả bộ đau thương chuyện cũ, đơn giản là muốn tranh thủ sự tín nhiệm của Thanh Đại, làm cho nàng bắt đầu sinh hoài nghi trạng phu, châm ngòi phá vỡ cảm tình vợ chồng bọn họ.

“Nô tỳ thật sự quan tâm đến tương lai thế tôn, cũng lo lắng Vương phi đang hy vọng sau lại thất vọng, mới nói ra hoài nghi trong lòng, nếu tạo thành nỗi bất an cho thế tử phi, nô tỳ xin nhận sai trước.”

Nhũ mẫu nói hợp tình hợp lý, muốn làm cho Thanh Đại tin tưởng chính mình đơn thuần chỉ có ý tốt, cũng có thể đem trách nhiệm ném đi không còn sót gì.

“Bát thuốc này đúng thật là do thế tử giao cho người?” Đối với mỗi một lời nói của nhũ mẫu, Thanh Đại cũng không thật sự tin tưởng, nàng càng xác định trạng phu sẽ không làm chuyện thương tổn chính thân sinh cốt nhục của mình, như vậy vì sao nhũ mẫu cố ý muốn diễn việc này, vấn đề này làm cho người ta phải nghiền ngẫm.

“Đó là đương nhiên, thế tử phi không tin lời nô tỳ có thể hỏi nàng...” Nhũ mẫu chỉ một ngón tay vào tỳ nữ vừa mới vào phòng.

“Bẩm, bẩm thế tử phi, bát thuốc này quả thật là do thế tử giao cho nô tỳ...” Tên tỳ nữ kia căn bản không biết bát được kia là cái gì, đành phải căn cứ sự thật mà nói.

Thanh Đại lạnh lùng nhìn tỳ nữ của mình nói. “Thải Hà, đi mời cô gia đến đây!”

Nếu nhũ mẫu cố ý nói như vậy để cho nàng hoài nghi trượng phu, như vậy mục đích cũng rất rõ ràng, đơn giản là trong lòng vẫn ghi hận chuyện trước kia, muốn trả thù, chỉ cần hiện tại mời trượng phu đến, làm sáng tỏ hiểu lầm, xem nhũ mẫu còn có thể tìm lý do gì để đâm thọc xúi giục.

“Vâng.” Thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng, tỳ nữ bước nhanh ra ngoài.

Thịnh nhi đang ngồi bên cạnh Thanh Đại tuy rằng nghe không hiểu người lớn bọn họ đang nói cái gì, nhưng lại có thể nhạy cảm thấy được không khí khẩn trương trong phòng, vì thế vươn tay nhỏ bé cầm tay áo nương.

“Thịnh nhi đừng sợ, không có việc gì...” Thanh Đại ôm lấy đứa nhỏ, nghĩ nên tố giác quý kế nhũ mẫu như thế nào để có thể trục xuất nàng ra khỏi vương phủ.

Nhũ mẫu thấy sắc mặt Thanh Đại tái nhợt, vội vàng giả bộ quan tâm. “Xin thế tử phi tha thứ, nô tỳ thật sự không nên nói lung tung... Nếu nô tỳ thật sự nghĩ sai rồi, thế tử nhất định sẽ giận dữ...” Hừ! Tốt nhất động thai, làm cho thai nhi trong bụng không bảo đảm, nhìn người còn có thể uy phong đến bao lâu.

Thanh Đại ôm Thịnh nhi, không hề mở miệng, nàng dần lại nóng giận, chờ trượng phu trở về vạch trần nói dối.

Một lát sau, tỳ nữ mới vội vã trở về.

“Tiểu thư, cô gia vừa mới cùng Vương phi đi ra ngoài...”

Nghe vậy, đôi mi thanh tú của Thanh Đại nhăn lại, nghĩ rằng không khỏi thật trùng hợp, trượng phu cùng bà bà vừa lúc ra phủ, đúng lúc nhũ mẫu liền đến tìm nàng.

“Là nô tỳ không tốt, há mồm này đúng là không an phận, xin thế tử phi tha thứ...” Nhũ mẫu trong lòng cười thầm, chính là biết Vương phi tìm thế tử đi đến miếu dâng hương làm lễ tạ thần, Vương gia cũng không ở, vừa vặn để cho nàng bắt lấy cơ hội này báo thù một cái tát kia, bằng không nỗi hận này như thế nào cũng nuốt không trôi.

Thanh Đại thoáng nhìn thấy trong mắt nhũ mẫu không cẩn thận hiện lên một ý cười độc ác, càng khẳng định nàng cố ý làm như vậy, không phải muốn hại nàng đứa nhỏ không bảo đảm, muốn làm cho nàng mất đi tín nhiệm với trượng phu, một khi vợ chồng bất hoà, nàng liền có thể ở một bên xem kịch vui.

“Thải Hà...” Chuyện tới mức này, Thanh Đại quyết định đem sự tình nháo lớn một chút, làm cho bà bà biết người nhũ mẫu này thích bịa đặt sinh sự, không thể để lại trong vương phủ. “Tùy tiện thu thập vài món nữ trang, chúng ta lập tức trở về kinh sư, ta tuyệt đối không thể làm cho thế tử thương tổn đứa nhỏ trong bụng.”

Không chỉ Thải Hà sửng sốt, ngay cả nhũ mẫu cũng không dự đoán được nàng lại làm như vậy.

“Tiểu thư không đợi cô gia trở về hỏi rõ ràng rồi tính sau...” Thải Hà còn muốn khuyên can.

“Cứ theo lời ta nói đi làm!” Giọng điệu nàng rất cương quyết.

“Vâng.” Thải Hà lập tức thu thập nọ.

Nhũ mẫu đứng ở một bên cũng ngây dại, không nghĩ tới Thanh Đại lại dứt khoát kiên quyết lựa chọn rời đi, thật vượt ra khỏi dự định của mình, cũng trở tay không kịp.

Tiếp theo Thanh Đại lại ra lệnh một tỳ nữ khác đi gọi người chuẩn bị xe ngựa, nói đi là đi, nàng phải mạo hiểm một lần, hoàn toàn khiến cho nhũ mẫu phải rời khỏi vương phủ, nếu không ai biết được nàng lại làm ra chuyện gì nữa, vạn nhất lần sau làm thương hại đến đứa nhỏ, như vậy mình sẽ vô cùng hối hận lúc này lại không làm như vậy.

Sau không bao lâu, hành trang đơn giản đã được thu dọn tốt, xe ngựa cũng đã chuẩn bị tốt đang chờ ngoài cửa lớn, Thanh Đại liền đem Thịnh nhi giao cho tỳ nữ khác tạm thời chiếu cố.

“Thịnh nhi phải ngoan ngoãn ở trong phòng...” Nương rất nhanh sẽ trở lại. Thanh Đại ở trong lòng bỏ thêm câu này.

Thịnh nhi mở to mắt to nhìn nương nói chuyện, tiếp theo lại thấy nàng đứng dậy, sau đó quay đầu đi ra ngoài, hai chân lập tức chạy lên bắt được tay của nương, không muốn buông ra.

“Thịnh nhi không thể cùng đi, ngoan, ở chỗ này chờ cha người.” Nàng phải diễn trò cho nhũ mẫu xem, vì thế Thanh Đại cố nén đau lòng gạt tay nhỏ bé của đứa nhỏ.

Đây là lần đầu tiên bị nương bỏ lại, nghĩ đến nương thật sự không cần hắn, nước mắt giọt to giọt nhỏ liên tuôn trào từ mắt Thịnh nhi, hắn cũng ô ô cất tiếng khóc.

Thanh Đại cắn môi dưới, không cho phép mình quay đầu, sau đó đi ra khỏi phòng.

Mắt thấy thế tử phi ngay cả Thịnh thiếu gia thương yêu nhất đều có thể bỏ lại, nhũ mẫu nhất thời hoảng tay chân, nguyên tưởng rằng chỉ cần hù dọa hù dọa nàng, đơn giản chỉ muốn làm giảm bớt nhuệ khí của nàng, có thể không bảo đảm đứa nhỏ là tốt nhất, cũng có thể làm cho nàng biết về sau đừng ở trước mặt mình ra vẻ thế tử phi, không thể tưởng được thật sự bức người ta rời đi.

Hơn một canh giờ sau, Chu Kí Vân mới cùng mẫu thân trở về từ miếu lễ tạ thần, nhưng khi nghe người gác cổng báo cho biết tin tức thế tử đã cưỡi xe ngựa rời đi, đầu tiên là sửng sốt, truy đến cùng cũng chỉ biết là nàng phải về kinh thành, hắn liền đi nhanh đến sân viện họ đang ở, muốn tìm người hỏi cho rõ ràng.

Từ xa hắn đã nghe thấy tiếng con khóc, chân vội bước nhanh hơn.

“Thịnh nhi!” Chu Kí Vân mới bước vào trong phòng, thấy tỳ nữ đang dỗ con, nhưng mặc kệ dỗ như thế nào, vẫn đều khóc không ngừng. “Thế tử phi đâu? Nàng đi đâu vậy?”

Tỳ nữ có vẻ không biết làm sao trả lời: “Thế tử phi nói muốn trở về kinh sư...”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Chu Kí Vân không hiểu cho dù thế tử thật sự có việc gấp muốn trở về nhà mẹ đẻ, cũng phải chờ mình trở về, huống chi hiện tại nàng đang mang thai, càng phải cẩn thận mới đúng.

“Nô tỳ cũng không rõ...” Nàng bắt đầu hoảng, nói năng lộn xộn. “Chuyện là thế tử đem chén thuốc kia giao cho nô tỳ, bảo nô tỳ bưng tới cho thế tử phi uống, kết quả nửa đường bị nhũ mẫu đoạt lấy... Sau đó nhũ mẫu nói với thế tử phi cái gì đó, kết quả thế tử phi nghĩ đến thế tử không muốn đứa nhỏ trong bụng... Nếu uống chén thuốc kia, đứa nhỏ chỉ sợ sẽ khó giữ được...”

Chu Kí Vân nghe xong một hồi, cuối cùng cũng đã biết đại khái vấn đề, nhưng lại càng thêm khó hiểu. “Người nói... Nhũ mẫu nói với thế tử phi chén thuốc kia... sẽ làm đứa nhỏ...”

“Kỳ thật chính xác nhũ mẫu nói chỉ là hoài nghi... Cũng không có nói nó chắc là như vậy...” Tỳ nữ nóng lòng giải thích nhưng lại làm cho người ta càng nghe càng hỗn loạn. “Kết quả thế tử phi muốn tìm thế tử tới hỏi rõ ràng, nhưng không ngờ thế tử đã ra khỏi phủ, vì thế nàng liền lập tức kêu Thái Hà thu thập một ít đồ đạc, sau đó rời đi.”

Nghe xong lời tỳ nữ, đầu óc hắn trống rỗng. “Vì sao nàng không đợi ta trở về? Vì sao lại tin lời nhũ mẫu nói?”

Chu Kí Vân nhìn con đang không ngừng khóc, nghĩ đến thế tử nghĩ hắn thật sự không muốn đứa nhỏ trong bụng, nhẩn tâm bỏ phụ tử bọn họ đi như vậy, cũng không khỏi muốn rơi lệ.

“Thịnh nhi...” mắt Chu Kí Vân đỏ lên, ngồi xổm xuống nhìn con. “Cha nhất định sẽ mang nương về, cho dù phải lay cầu cũng nhất định phải cầu được nàng trở về...”

Thịnh nhi đầm đìa nước mắt nhìn cha, tựa hồ nghe hiểu được lời của hắn, dùng sức gạt đầu.

Vì thế, Chu Kí Vân lao ra cửa phòng, lập tức triệu thị vệ vương phủ, trước tiên bắt nhũ mẫu giam lại chờ hắn trở về xử lý sau.

Lần này hắn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ, cho dù mẫu thân ra mặt nói giúp cũng sẽ không thỏa hiệp.

Chu Kí Vân vào chuồng dắt ra một con ngựa, nghĩ đến người gác cổng và tỳ nữ đều nói thê tử muốn trở về kinh sư, vì thế hướng kinh sư chạy, giờ phút này hần đã mất đi năng lực tự hồi, thầm nghĩ nhanh chút đuổi kịp người, cho dù phải quỵ xuống cũng nguyện ý, chỉ cầu thê tử trở về nhà cùng hần.

Nhưng ngựa chạy mới được một đoạn, mắt lại bất thành linh thấy một cỗ xe ngựa đang dừng lại ở ven đường, mà tỳ nữ thê tử là Thái Hà đang cùng nô tài phụ trách lái xe ngựa đứng cạnh nói chuyện.

Hết một tiếng, tuần mã bị chủ nhân ghìm dây cương, nâng hai chân trước, phát ra sỗ trường, rất nhanh liền ngừng lại.

“Cô gia!” Thái Hà nhìn thấy Chu Kí Vân đi tới, không khỏi thở ra, bởi vì tiểu thư toàn đoán trúng, chỉ cần chờ ở chỗ này, hần nhất định sẽ đuổi theo. “Tiểu thư nàng ở...” Còn chưa kịp nói gì đã bị trường đến nỗi phải đem lời nói nuốt trở về.

Chu Kí Vân mặt không chút thay đổi liếc nàng một cái, sau đó bước lên xe ngựa, vén rèm xe khom người tiến vào trong mui xe kín, quả nhiên thấy thê tử nghiêng người dựa vào đệm mềm nghỉ ngơi.

“Tướng công...” Thanh Đại mở mắt, theo ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, nhìn tượng phu cao lớn đang tiến về phía mình.

Hần đột nhiên ôm lấy thê tử, cắn răng khế quát: “Người thật sự quá tàn nhẫn... Làm sao có thể liền đi như vậy? Làm sao có thể ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho ta liền rời đi?”

“Tướng công...” Thanh Đại đang muốn mở miệng giải thích lại bị ngắt lời.

“Làm sao nàng có thể vô tình như vậy? Ít nhất phải chờ ta trở về...” Chu Kí Vân đem thê tử ôm thật nhanh thật chặt, làm cho nàng sắp không thở nổi. “Cho dù ta vẫn còn sợ hãi, cũng chưa an tâm lắm, nhưng không thể không cần đưa nhỏ... Sẽ không nhẫn tâm muốn người uống cái loại... thuốc làm hại đứa nhỏ... Đó là thân sinh cốt nhục của ta, ta làm sao có thể hạ thủ được? Vì sao không tin ta?”

“Tướng công...” Nàng lại thử mở miệng.

“Người cho dù tức giận đến như thế nào, cũng không cần bỏ lại ta và Thịnh nhi một mình... phụ tử chúng ta không thể không có người...” Nói đến Thịnh nhi, Chu Kí Vân nghẹn ngào đến nói không ra lời.

“Ta không có bỏ lại tướng công và Thịnh nhi...” Thanh Đại vỗ lưng tượng phu, ôn nhu trấn an.

Chu Kí Vân đem gương mặt chôn ở gáy thê tử, khàn giọng phản bác nàng. “Người làm như vậy không phải là bỏ lại sao? Người thật sự rất nhẫn tâm...”

“Nếu thật sự muốn như vậy, sẽ không dừng xe ngựa ở chỗ này chờ tướng công...” Nàng ôm lấy tượng phu, muốn an ủi hần bớt sợ hãi và phẫn nộ. “Ta biết tướng công sau khi về phủ, nghe nói ta rời đi, nhất định lập tức đuổi theo, cho nên ta mới ở chỗ này chờ.”

“Người không cần dỗ ta...” Chu Kí Vân còn chưa thể phục hồi tinh thần lại buông xuống sợ hãi.

Thanh Đại nâng gương mặt tượng phu lên, mặc dù ánh sáng không rõ, vẫn muốn hần nhìn thẳng mình. “Ta nói thật, không phải chỉ dỗ người... Tuy rằng chúng ta thành thân chưa đến nửa năm, nhưng ta tin tưởng tướng công không phải là một người cha sẽ làm chuyện thương tổn đứa nhỏ, mà nữ mẫu nói những lời này bất quá chỉ có ý đồ làm cho ta sinh ra nghi ngờ tướng công, muốn vợ chồng chúng ta bất hòa, thậm chí biết rõ lúc này ta không thoải mái lắm, còn cố ý làm như vậy, điểm này ta không thể tha thứ.”

“Ta sẽ không tiếp tục dung túng nàng.” Hần giận dữ lên án. “Nhưng mà nếu người biết, vì sao còn muốn đi? Người không biết Thịnh nhi khóc rất thương tâm sao?”

Ngực nàng như xoắn lại. “Ta biết... Nhưng nếu ta không giả bộ mắc mưu lời nữ mẫu, tin tưởng tượng phu có thể không cần đứa nhỏ này, sau đó giận dữ bỏ nhà đi, đem toàn bộ sự tình nháo lớn, nói không chừng bà bà còn có thể tiếp tục bảo vệ nữ mẫu, ta không hy vọng nữ mẫu về sau lại có cơ hội giở trò quỷ ở sau lưng, còn có khả năng lại xúc phạm tới Thịnh nhi, thậm chí là đứa nhỏ trong bụng.”

“Cho dù lần này nương lại nói giúp nàng, ta cũng sẽ không để cho nàng ta ở lại vương phủ.” Chu Kí Vân tâm ý đã quyết, lần này cần cắt đứt hậu hoạn.

“Tướng công đừng mở miệng nói trước, xem bà bà sẽ làm như thế nào rồi nói sau, dù sao nhũ mẫu đã theo nàng hơn ba mươi năm, cảm tình đã muốn vượt qua chủ tớ, lúc trước vì chuyện Thịnh nhi, nếu ta mở miệng cầu bà bà đem đuổi nhũ mẫu đi, trong lòng bà bà nhất định sẽ rất mất hứng, cho rằng ta con dâu này lại quản đến trên đầu nàng, nhưng tình hình hiện tại đã không như trước nữa, ta nắm chắc có thể làm cho nhũ mẫu rời đi vương phủ.” Thanh Đại nói ra kế hoạch của mình.

Chu Kí Vân không biết nên khen ngợi thê tử hay vẫn nên mắng nàng một chút. “Người... vì muốn đuổi nhũ mẫu đi, mượn lời nàng cần ngược lại nàng?”

“Vâng, tướng công.” Nàng tiếng nói càng nhẹ. “Nhưng mà... nếu không phải ta hoàn toàn tin tưởng tướng công, hơn nữa mấy ngày nay tướng công đã thổ lộ toàn bộ tình cảm cho ta biết, cũng đem thống khổ trong lòng cùng bí mật nói cho ta biết, lúc này thật đúng sẽ nghĩ như lời nhũ mẫu nói.”

Hắn giật mình. “Ý là... Người vẫn có thể sẽ mang đứa nhỏ rời ta mà đi?”

“Đây là chuyện đương nhiên, thân là mẫu thân, cho dù mất mạng cũng liều bảo trụ đứa nhỏ của mình, cho dù là cha đứa nhỏ cũng không thể làm thương tổn hắn một phần nhỏ.” Thanh Đại cũng cho hắn biết rõ ý nghĩ của mình. “Ta thà rằng không làm cái gì thế tử phi, cũng sẽ cầu tướng công cho ta một phong hưu thư, tùy tiện đưa ra điều kiện gì cũng được, ta cũng không thèm để ý, từ nay về sau chúng ta thiếp đường thiếp, chàng đường chàng, rốt cuộc không hề liên quan đến nhau.”

“Người ngay cả ta cũng không cần?” Chu Kí Vân ngơ ngác hỏi.

Thanh Đại nghiêng đầu nghĩ nghĩ. “Nếu tướng công cho phép ta đem Thịnh nhi mang đi thì thật là tốt, ta sẽ làm cho hắn như một đứa trẻ bình thường, nhưng sẽ luôn lớn lên trong tình thương âm áp của người nhà, không ai có thể khi dễ hắn, hơn nữa mọi người đều rất yêu thương hắn.”

“Còn ta thì sao?” Hắn lại hỏi.

Nàng mềm mại liếc trượng phu một cái. “Tướng công đương nhiên tiếp tục làm thế tử, về phần muốn hay không lại cưới thêm một người con dâu, cũng không phải chuyện ta muốn hỏi đến.”

“Ta hiện tại biết không thể chọc người tức giận.” Chu Kí Vân lộ ra một chút cười gượng, hắn nhìn ra được thê tử nói được thì thật sự làm được.

“Lúc trước không phải đã nói qua, tướng công tuyệt đối sẽ không muốn nhìn bộ dáng chân chính tức giận của ta đâu.” Nàng cười duyên ngã vào trong lòng trượng phu.

Chu Kí Vân ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, thê sẽ không làm cho thê tử lại rời mình đi. “Ta không có khả năng không cần đứa nhỏ, mặc kệ hắn có bộ dáng gì đi nữa, đều là thân sinh cốt nhục của ta... Cho dù tương lai đứa nhỏ oán trách chúng ta, toàn bộ tội lỗi sẽ do ta gánh vác, cứ khiến cho hắn hận ta người cha này đi...”

Nghe vậy, Thanh Đại mới bừng tỉnh đại ngộ. “Đây là chuyện mà mấy ngày nay làm cho tướng công luôn có chút dăm chiêu, trong đầu là nghĩ đến chuyện này sao?”

“Hiện tại người càng thêm hiểu được ta cũng không tốt như người tưởng đi? Ta lại yếu đuối như vậy.” Chu Kí Vân đánh trống lảng nói.

Cổ họng Thanh Đại như nghẹn lại. “Nhưng ta lại yêu tướng công chân thật như vậy, vợ chồng không phải nên thẳng thắn thành khẩn như vậy sao? Nếu còn trước mặt lẫn nhau ngụy trang cậy mạnh, vậy cũng không khác chi người ngoài.”

“Người cũng không nên quên mình đã nói gì, người không được thu hồi lại.” Hắn nghẹn ngào nói.

Nàng dựa vào trước ngực trượng phu, bất ngờ ngẩng đầu. “Đến lúc chúng ta trở về rồi, bằng không Thịnh nhi cho là ta thật sự không cần hắn, không hiểu sẽ khóc thành bộ dáng gì nữa.”

“Ừ.” Chu Kí Vân gật đầu.

Ngay sau khi Chu Kí Vân mang thê tử cùng trở lại vương phủ, có thị vệ nói nhũ mẫu đang ở chỗ Vương phi, sắc mặt hắn ngưng trọng gật đầu, cũng đã sớm dự đoán được tình huống này, nhưng trước mắt vẫn nghĩ nên ưu tiên chuyện Thịnh nhi trước, sau đó mới xử trí đến nhũ mẫu.

“Từ từ đi, đừng nóng vội.” Chu Kí Vân kéo tay thê tử nói.

Tay Thanh Đại đặt che trên bụng, cho dù trong lòng đang nóng vội nhưng cũng bước chậm lại.

Khi hai vợ chồng bước vào phòng ngủ, chỉ thấy hai hàng nước mắt đang rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thịnh nhi, khóc thút thít không ngừng, cho dù từ nữ kéo như thế nào cũng không đi, khẳng khẳng ở tại chỗ này chờ nương trở về.

“Thịnh nhi!” Thanh Đại chảy nước mắt kêu.

Nghe tiếng kêu đó, Thịnh nhi chậm rãi xoay khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt ra hướng cửa, thấy người mình thích nhất ngay trước mắt, không có bỏ lại hân, cái miệng nhỏ nhắn nhất thời oa oa khóc lớn lên. “Ồ ô... Nương...” Tuy rằng phát âm không rõ ràng, nhưng ai cũng nghe ra được hân đang kêu cái gì.

Thanh âm “Nương” làm cho Chu Kí Vân và Thanh Đại đều ngây người, cũng không tin tưởng vào tai mình, nhưng vô cùng vui mừng.

“Nương... Ô oa...” Thân ảnh nhỏ nhỏ bắt ngờ đã nhào tới.

Thanh Đại ngồi xổm xuống ôm lấy hân, giọng nói khàn khàn. “Thịnh nhi... Nương ở đây... Nương ở đây...”

“Thịnh nhi... Hân đang kêu nương...” Chu Kí Vân cũng cúi người xuống, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, vẻ mặt như muốn khóc nhìn mẫu tử bọn họ, còn có cốt nhục trong bụng chưa sinh ra, giang tay ôm tất cả vào trong lòng mình. “Con ta... Hân có thể nói... Hân mở miệng nói chuyện...”

Một nhà ba người đều cùng khóc, ngay cả Thái Hà cũng liên tiếp lau nước mắt.

“Thịnh nhi, xin lỗi... Nương không có đi, chỗ nào cũng không đi, vẫn luôn cùng Thịnh nhi... sẽ quan sát Thịnh nhi lớn lên...” Thanh Đại biết lần này dọa đến hân, phải cho đứa nhỏ càng nhiều cam đoan, làm cho hân an tâm. “Nương sẽ không bao giờ rời Thịnh nhi đi nữa...”

Thịnh nhi ôm chặt cổ nàng, khóc đến nỗi không còn thanh âm.

“Thịnh nhi ngoan... Nương đang rất mệt, trước hãy đỡ nàng đến trên giường nằm, rồi người muốn ôm lại ôm...” Chu Kí Vân dẫn đầu lau khô nước mắt, trước mắt nghĩ đến tình trạng thân thể thê tử nên thương lượng với con.

Ngước khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt nhìn cha, Thịnh nhi nghe hiểu ý của hân, lập tức đưa tay đỡ nương đứng lên, cho dù còn nhỏ sức lực cũng nhỏ, nhưng cũng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

“Thịnh nhi rất ngoan...” Thanh Đại khen ngợi nói.

Cuối cùng vẫn do Chu Kí Vân ôm thê tử đến giường, để cho nàng nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt. “Có chỗ nào không thoải mái hay không? Ta kêu người đi mời đại phu lại đây một chuyến...” Nói xong liền quay đầu phân phó tỷ nữ.

Thanh Đại không có cự tuyệt, biết vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt.

Chờ nàng nằm thoải mái trên giường xong, chuyển đi này làm nàng thật sự mệt muốn chết rồi, mới thở ra, chỉ thấy Thịnh nhi cũng đá rơi hài nhỏ xuống, tiến vào cuộn trong lòng Thanh Đại, không hề muốn rời đi, động tác này làm cho hai đại nhân kia đều nở nụ cười.

Chu Kí Vân đem chăn ngủ bằng gấm đắp lên hai mẫu tử, còn mình ngồi ở mép giường, nhìn cảm thấy mỹ mãn, trên đời này không còn thời khắc nào hạnh phúc hơn so với thời khắc này.

“Tướng công, chuyện nhũ mẫu...” Thanh Đại mới nói, trượng phu liền đã hiểu.

Khuôn mặt tuần tú của hân trở nên nghiêm nghị. “Ta sẽ xử lý.”

“Vâng.” Nàng tin tưởng năng lực trượng phu, vì thế mệt mỏi nhắm mắt lại, nghĩ rằng nếu nhũ mẫu có thể thành thành thật thật làm tốt bổn phận của mình, đừng tới trêu chọc nàng nữa, có lẽ nàng còn có thể mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua, nhưng nay để ngừa vạn nhất, cũng chỉ phải làm như vậy.

Chu Kí Vân thấy con khóc thật sự mệt mỏi, hai mẫu tử lập tức đã ngủ, hân liền dặn dò Thái Hà một chút cũng không được rời đi phải ở trong phòng chờ đại phu đến, còn hân có việc quan trọng hơn muốn làm.

Khuôn mặt tuần tú của Chu Kí Vân mang vẻ bình tĩnh tới gặp mẫu thân, chỉ thấy nhũ mẫu đang quỳ gối trước mặt của nàng, khóc một phen nước mắt một phen nước mũi.

“Nương.” Hấn chấp tay chào mẫu thân.

Đằng vương phi vội vàng hỏi con: “Con dâu đâu? Có đem nàng mang về được không?” Khi nàng biết được sự tình từ đầu đến cuối, biết xảy ra lớn chuyện, lập tức dạy bảo nhũ mẫu một chút.

“Con phải mất một lúc giải thích với nàng, mới đem nàng mang về được.” Mặt Chu Kí Vân không chút thay đổi dò xét nhũ mẫu đang quỳ trên mặt đất. “Thanh Đại nói bụng nàng không được thoải mái lắm, cho nên đã lập tức phái người đi mời đại phu, sợ đứa nhỏ trong bụng xảy ra chuyện.”

“Cầu trời không xảy ra chuyện gì không may...” Đằng vương phi bỗng hết hồn.

Giọng điệu Chu Kí Vân mang vẻ không tốt quay sang hỏi mẫu thân: “Nương tính xử trí nàng như thế nào?”

“Cầu thể tử mình xét... Nô tỳ thật xuất phát từ ý tốt, cũng không hề nói thể tử không cần đứa nhỏ trong bụng thể tử phi...” Nhũ mẫu vẫn còn nói xạo, vốn tưởng rằng chỉ với một ý đồ nhỏ nhỏ giải toả nỗi căm tức của mình, không ngờ tới phải trả giá lớn như vậy.

“Nương!” sắc mặt Chu Kí Vân trở nên gay gắt kêu.

Đằng vương phi biết lúc này không thể che chở nhũ mẫu được nữa, không thể không thừa nhận nàng nói những lời này quá đáng, chút xíu nữa ngay cả tôn tử còn chưa xuất thế cũng không còn, cho dù rất thân thiết với mình cũng không trọng yếu bằng tôn tử, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn một bên. “Nương sẽ cho nàng một ít bạc, cho nàng về quê nhà dưỡng lão.”

“Con hy vọng từ ngày mai trở về sau sẽ không gặp lại kiến nàng.” Hấn cũng không hy vọng mẫu thân lại mềm lòng.

“Ừ! Ta biết.” Nàng thở dài nói.

Được mẫu thân hứa hẹn, Chu Kí Vân mới vừa lòng, rốt cục cũng giải quyết được một cái tai họa ngầm lớn, nhưng mới vừa rồi đi, lại nhớ đến cái gì, quay đầu nói: “Đúng rồi! Nương, mới vừa rồi... Con chính tai nghe được Thịnh nhi mở miệng nói chuyện, hấn gọi Thanh Đại một tiếng ‘Nương’.” Hấn muốn ấu thân biết, con mình không phải sẽ không nói.

Nghe vậy, Đằng vương phi không khỏi vừa mừng vừa sợ, hai tay tạo thành chữ thập: “Thật vậy chăng? Hấn thật sự mở miệng nói chuyện? Thật sự là Bồ Tát phù hộ, cảm ơn trời đất...”

Chu Kí Vân thấy bộ dáng mẫu thân lúc này vui vẻ, lại nghĩ vài năm qua cha mẹ lạnh nhạt và bài xích Thịnh nhi như thế nào, cảm xúc trăm mối ngổ ngang, nhưng hấn tin tưởng về sau sẽ không lại như thế.

Hấn sẽ cố gắng bù đắp lại cho con.

Hôm sau, nhũ mẫu không hề tình nguyện ly khai Đằng vương phủ, Thanh Đại nghe tỳ nữ mình nói xong, lúc này mới như trút được gánh nặng, ít nhất về sau không cần phòng nàng ở sau lưng giở trò quỷ.

Mà dưới sự chăm sóc cẩn thận của trưởng phu, bụng Thanh Đại cũng mỗi một ngày một lớn, nhưng sau khi trải qua sự kiện ngày đó, liền phát hiện so với lúc trước Thịnh nhi càng thích bám lấy mình, tựa như sợ hãi nàng lại rời đi, làm nàng không thể không nghĩ biện pháp loại bỏ sầu lo của đứa nhỏ.

Vì thế, mỗi một ngày, Thanh Đại đều kéo tay nhỏ bé của Thịnh nhi đặt ở trên bụng đã hiện rõ. “Thịnh nhi, muội muội đang ngủ trong bụng của nương, mấy tháng nữa sẽ sinh ra, đến lúc đó Thịnh nhi chính là ca ca, phải giúp nương chiếu cố muội muội.”

“Muội...” Thịnh nhi như trước vẫn không thích nói chuyện, ngoại trừ kêu nương, rất ít chủ động mở miệng.

“Đúng, muội muội.” Nàng muốn phân tán lực chú ý của hấn.

“Muội, muội...” Thịnh nhi tuy rằng không hiểu lắm, nhưng vuốt bụng nương càng lúc càng lớn, bắt đầu tò mò cái gọi là muội muội là cái gì.

Đúng lúc này, Chu Kí Vân vào phòng thăm thê tử, vừa lúc nghe thấy con miệng nhớ kỹ hai chữ “Muội muội” không khỏi thở dài. “Thịnh nhi đã kêu nương, đã kêu muội muội, còn chưa gọi ta một tiếng cha.”

“Tướng công ghen sao?” Thanh Đại cười nhạo liếc trượng phu một cái.

“Ừ, đúng là ta đang ghen.” Chu Kí Vân cũng hào phóng nhận. “Ta tự nhiên lại ghen tị với nữ nhi còn chưa sinh ra... Bất quá người xác định thật là nữ nhi?”

Nàng tự tin gật đầu. “Tướng công cũng không nên xem thường trực giác mẫu thân, ta càng lúc càng khẳng định cái thai này đúng là nữ nhi.”

“Là nam hay là nữ đều là đứa nhỏ của chúng ta, ta sẽ không để ý...” trên mặt Chu Kí Vân mang vẻ kiêu ngạo cùng ý thức trách nhiệm của người sắp làm phụ thân, nói đến đây, mới nghĩ đến lá thư cầm trong tay. “Đây là thư nhà mẹ người vừa mới đưa đến.”

“Nhanh chút đưa cho ta xem xem.” Thanh Đại nghĩ đến lúc vừa biết có thai, từng viết thư trở về báo cho cha mẹ biết tin tức tốt này, cũng bởi vậy nên không thể trở về thăm bọn họ được, nàng xem xong thư nhà lộ ra ý cười vui sướng. “Lần này do đại ca viết, ngoại trừ dặn ta phải chú ý thân thể, cũng nói đại tẩu lại mang thai đứa thứ ba, cha mẹ rất vui.”

Chu Kí Vân nhìn thấy thê tử tươi cười, tâm cũng nhẹ đi, ngồi một bên là con một bên là thê tử, vô cùng ý lại nàng, ở mặt ngoài, hấn - trượng phu này mang trách nhiệm bảo hộ thê tử, nhưng trên thực tế, mình cỡ nào cần thê tử ở bên mình.

Bởi vì sau khi cưới Thanh Đại, hấn mới có thể từ trong địa ngục hắc ám đi ra, mới nhìn thấy ánh sáng, cảm thấy được ấm áp, Chu Kí Vân nói không nên lời cảm kích trong lòng, cũng không cần mở miệng nói ra, hấn nguyện ý dùng cả đời nhất thế đến yêu thương cưng chiều nàng, thê tử nhất định sẽ hiểu.

Mấy tháng sau

Trong phòng sinh truyền đến tiếng kêu của nữ tử, cái loại này như là trải qua thân thể bị xé rách đau đớn kêu la, làm cho Chu Kí Vân đang chờ ở bên ngoài nghe được làm sắc mặt trắng bệch, giống như rõ ràng cũng cảm nhận được loại tê tâm liệt phế đau đớn này.

“... đã qua ba canh giờ, còn chưa sinh ra sao?” Chu Kí Vân hận không thể đẩy mở hai cánh cửa kia để tận mắt xem tình trạng thê tử.

Tay nhỏ bé Thịnh nhi cũng bị cha nắm chặt, cũng không rời mắt khỏi hai cánh cửa kia, nghe thấy tiếng nương kêu ở trong phòng, liền ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn phụ thân, muốn biết phát sinh chuyện gì, vẻ mặt lo lắng của hai cha con vô cùng giống nhau.

“Thịnh nhi không thể vào đi...” Cảm giác được con rời khỏi tay mình, Chu Kí Vân vội vàng kéo hấn trở lại, ôm trong lòng mình. “Chúng ta cùng ở đây tiếp sức cho nương người, tin tưởng nàng nhất định có thể, nhất định có thể bình an sinh ra muội muội...”

Hai mắt Thịnh nhi vẫn là nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt, rất muốn vào xem nương, hỏi nàng làm sao đau.

Ngay cả Đẳng vương gia cùng Đẳng vương phi cũng không thể không đến quan tâm tình trạng con dâu, đã cùng đợi từ ban ngày cho tới buổi tối, đứa nhỏ không thể thuận lợi sinh ra, thật sự làm mọi người lo lắng.

Chu Kí Vân thấy bên ngoài mãi cũng không phải biện pháp tốt, quyết định đi vào làm bạn với thê tử. “Thịnh nhi, chúng ta hiện tại đi vào nhìn nương người...”

“Tử Bình, người không thể vào!” Đẳng vương phi ngăn lại hành động của con.

“Nhưng ta thật sự lo lắng...” Mới nói đến đây, chợt nghe trong phòng sinh truyền đến tiếng trẻ con khóc, tiếng khóc kia vang dội làm cho hấn người làm cha này không khỏi nước mắt tràn ra, đó là loại cao hứng đến không thể nói chỉ có thể chảy nước mắt. “Khóc! Đứa nhỏ đang khóc!”

Đẳng vương phi cũng vô cùng vui mừng mà khóc. “Vương gia, tôn tử chúng ta đã sinh ra...”

“Rốt cuộc là tôn tử hay là cháu gái vẫn chưa biết được.” Đàng vương gia không hy vọng thê tử cao hứng quá sớm, như thế thất vọng cũng sẽ lớn hơn nữa.

Nghe vậy, Chu Kí Vân ôm con đi vào trước mặt song thân. “Cha, nương, nếu Thanh Đại sinh nữ nhi, xin các người không cần ở trước mặt nàng lộ ra vẻ thất vọng, không cần nói muốn là tôn tử, mà không phải cháu gái, nàng vừa mới sinh đứa nhỏ, ta không hy vọng nhìn thấy nàng khổ sở.”

“... Nương biết ý tứ của người.” Đàng vương phi thở dài. “Lần đầu sinh cháu gái cũng không có gì không tốt, dù sao về sau còn có thể sinh nữa.”

Đàng vương gia cũng ở bên cạnh phụ họa. “Ta và nương người cũng hy vọng con dâu vui vẻ, một nhà hoà thuận vui vẻ mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Cám ơn.” Chu Kí Vân nhìn song thân cũng bởi vì thê tử, mà dần dần bớt đi vẻ kiêu ngạo bức người, trở nên dễ ý hơn, trong lòng có vô hạn cảm xúc.

Chờ phòng sinh sửa sang lại một chút, các tỳ nữ bế đứa trẻ đi ra, tiếng trẻ con khóc vẫn không ngừng, mà bà đỡ cũng đi theo phía sau, cười hì hì đi ra chúc.

“Chúc mừng thế tử, là một tiểu quận chúa...” Bà đỡ có điểm lo lắng làm cha sẽ mất hứng.

Chu Kí Vân lộ ra ý cười vui sướng. “Vất vả người, chờ một chút có thưởng.”

“Đa tạ thế tử.” Bà đỡ lúc này mới an tâm đi về phía Đàng vương gia cùng Đàng vương phi chúc.

“Chúng ta có thể đi vào nhìn nương người.” Chu Kí Vân phân bua ôm con, mở bước chân nhanh tiến vào phòng sinh, chỉ thấy thê tử suy yếu tái nhợt tựa vào đầu giường, nhưng trên mặt lúm đồng tiền cũng là thỏa mãn, trong lòng ôm lấy nữ nhi đang được bọc bởi tơ lụa.

Thanh Đại ngược mắt cười nhìn trượng phu đang vào cửa. “Tướng công, ta không phải đã nói sẽ là nữ nhi sao?”

“Trực giác của người quả nhiên không có sai.” Hấn buông con, ngồi xuống ở mép giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nữ nhi nhiều nếp nhăn, lúc này đang giương cái miệng nhỏ, khóc không ngừng, nhìn thấy một sinh mệnh nhỏ nhỏ tràn đầy sức sống như vậy, ngay cả tiếng khóc cũng đều mạnh mẽ như vậy, làm cho đôi mắt Chu Kí Vân cũng đỏ. “Cha thật sự thật cao hứng người tới trên đời này... Đảm đương nữ nhi của cha...”

Đứng ở bên giường Thịnh nhi không hề chớp mắt nhìn chăm chú nữ anh trong lòng nương, rất muốn chạm vào nàng, sờ nàng, nhưng lại sợ làm nàng đau, chỉ có thể đứng xem.

“Thịnh nhi, đây là muội muội.” Chu Kí Vân hút hít vào, giới thiệu với con vị người nhà mới sinh ra này.

Thịnh nhi mở to đôi mắt đen thui, nhìn khuôn mặt nhỏ nhỏ đang khóc rất đáng thương kia, thế mới biết thì ra đây là “Muội muội”. “Muội...”

“Đúng, nàng chính là muội muội Thịnh nhi.” Thanh Đại nắm tay nhỏ bé hấn, sau đó nhẹ nhàng vỗ nữ nhi, làm cho hấn học phải dỗ muội muội như thế nào.

“Muội muội.” Thịnh nhi thì thầm lặp lại.

Giống như biết mọi người đều đang nhìn nàng, nữ anh lại khóc lớn hơn nữa.

Thịnh nhi nhìn muội muội mới ra sinh vẫn khóc, vẫn khóc, vì thế thật cẩn thận sờ sờ khuôn mặt của nàng. “Ngoan... Muội muội đừng sợ...” Hấn học giọng điệu trấn an của nương an ủi muội muội.

Nữ anh đột nhiên ngừng khóc, có lẽ là khóc mệt mỏi, lập tức liền ngủ.

“Thịnh nhi mới dỗ muội muội một chút, muội muội liền không khóc nữa.” Thanh Đại khen nói. “Về sau muội muội khóc, Thịnh nhi cũng phải giúp nương dỗ nàng.”

Nương ca ngồi làm cho Thịnh nhi cũng có tin tưởng, nhìn muội muội còn nhỏ rất nhiều so với mình, cũng bắt đầu có tự giác làm ca ca.

9. Chương 9: Kết Thúc

Mấy tháng lại trôi qua, thời tiết dần dần lạnh.

Mỗi ngày mỗi buổi sáng tới, chuyện thứ nhất Thịnh nhi phải làm chính là đến thăm muội muội, còn chưa đi đến trong phòng cha mẹ chợt nghe tiếng muội muội khóc, vì thế đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy trong phòng chỉ có Thái Hà, vì thế chủ động đi đến bên giường dỗ muội muội không khóc, đây là trách nhiệm làm ca ca.

“Thịnh thiếu gia đến đây đúng lúc.” Bởi vì tiểu thư và cô gia có việc đi gặp Vương gia và Vương phi, cho nên trong phòng chỉ còn nàng, mặc kệ dỗ như thế nào cũng vô dụng.

Thịnh nhi liền giống như bình thường ngồi ở mép giường, nhìn muội muội khóc khoả, còn không ngừng quơ quào tay nhỏ bé, vì thế đưa tay cầm một cái.

“Muội muội ngoan...” Hắn nhất định sẽ bảo hộ muội muội.

Đúng vậy! Hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào khi dễ muội muội, cũng sẽ không để cho người khác hăm dọa muội muội, lại càng không làm nàng sợ hãi.

“Muội muội không cần sợ, có ca ca ở...” Thịnh nhi dùng giọng điệu mẫu thân thường nói với mình trấn an nàng.

Nữ anh tựa hồ nhận ra thanh âm ca ca, tiếng khóc dừng lại, quay đầu chuyển hướng hắn, tay nhỏ bé cũng nhanh cầm lấy ngón tay ca ca không buông, phát ra tiếng cười khanh khách.

“Vẫn là Thịnh thiếu gia lợi hại nhất.” Tỳ nữ không khỏi rất bội phục, lần nào chỉ cần có hắn đến dỗ, tiểu quận chúa rất nhanh sẽ không khóc.

Tỳ nữ khen làm cho Thịnh nhi ngại ngùng thẹn thùng tươi cười, kỳ thật hắn một chút cũng không lợi hại, chỉ bởi vì mình rất thích muội muội, mà muội muội cũng thích hắn ca ca này.

Muội muội, ca ca sẽ luôn bảo vệ người...

Thịnh nhi thề trong lòng.

Khi Chu Kí Vân và thê tử về phòng, chỉ thấy nữ nhi cầm nắm ngón tay con, giống như tìm được món đồ chơi mới, vui vẻ cười khanh khách, mà con vẫn để uội muội nắm, trên môi lộ ra ý cười yêu thương, làm cho bọn họ dừng chân, không tới gần quấy rầy bọn họ.

“... Người mới vừa rồi cùng cha mẹ đề sự kiện kia, là nói thật sao?” Chu Kí Vân hỏi thê tử đứng ở bên cạnh, muốn xác định lại lần nữa.

Thanh Đại chuyên tâm nhìn đứa nhỏ, nghe thấy trượng phu nói, dừng một chút mới hồi phục tinh thần lại. “Chuyện này có thể tùy tiện nói sao? Là ta suy nghĩ thật lâu mới quyết định.”

“Người thật sự nguyện ý?” Hắn không cách nào hình dung tâm tình giờ phút này.

Nàng yêu kiều liếc trượng phu một cái. “Chẳng lẽ tướng công còn hoài nghi ta không thật sự đem Thịnh nhi trở thành thân sinh con đến đối đãi? Không tin ta yêu hắn?”

Khuôn mặt tuấn tú Chu Kí Vân nghiêm nghị, không cần nghĩ ngợi trả lời: “Ta đương nhiên tin tưởng người thật sự yêu Thịnh nhi, cũng thật sự xem hắn là đứa nhỏ của mình...”

“Thịnh nhi là con của ta, không ai có thể phản bác chuyện thật này, bắt đầu từ lần đầu tiên mở miệng bảo ta ‘Nương’, ta liền có ý nghĩ như vậy.” trên mặt Thanh Đại tỏa ra hào quang mẫu thân. “Cho nên ta mới hy vọng công công và bà bà có thể thừa nhận thân phận Thịnh nhi, để cho hắn trở thành trưởng tử tương công... Tuy rằng ta cũng là con thứ thiếp, nhưng từ nhỏ đến lớn đoạt được so với chính thất còn nhiều hơn, cho nên nhìn thấy Thịnh nhi, cũng muốn cho hắn có được hạnh phúc như mình, làm cho hắn cảm nhận được luôn có người thật tâm thương hắn.”

“Ta nên nói cái gì mới tốt đây?” Hắn có thể lấy được nữ tử lòng dạ rộng rãi như vậy làm vợ, là trời cao an bài, là Bồ Tát thương hại, cảm động trong lòng cũng sắp muốn tràn ra đây.

“Tướng công không cần nói gì hết, ta đều cảm nhận được.” Biết trượng phu yêu mình thật sâu, đó là điều mỗi người đàn bà mong muốn nhất, như vậy đối với Thanh Đại mà nói đã đủ.

“Ừ.” Chu Kí Vân ôm thê tử vào trong lòng, chỉ mong đời đời kiếp kiếp đều có thể trở thành vợ chồng, làm cho hắn có thể tiếp tục yêu nàng. Tiếng cười nữ nhi làm cho sự chú ý của hai vợ chồng trở lại trên người nàng.

“Ta đến bế nàng.” Chu Kí Vân tiến lên hai bước, vươn hai tay đem nữ nhi mềm nhũn kéo đi đứng lên, từ khi nữ nhi sinh ra đến bây giờ, mình căn bản không ôm quá vài lần, cho nên muốn muốn đùa giỡn với nàng, nhưng nữ nhi một chút cũng không thêm, lập tức gào khóc: “Ồi, làm sao vậy?”

Thịnh nhi ngẩng đầu, biểu tình thực nghiêm túc nhìn phụ thân, như muốn trách cứ hắn. “Cha làm uội muội khóc... Muội muội đưa ta...”

Nghe được Thịnh nhi mở miệng gọi hắn “Cha”, Chu Kí Vân kích động rất nhiều, lại cảm thấy có chút xấu hổ, bởi vì lại bị con giáo huấn. “Được, được, cha đem muội muội trả lại cho người.”

Làm Chu Kí Vân đem nữ nhi thả lại trên giường, gấp con lại dỗ nữ nhi vài câu, nữ nhi lại nắm ngón tay con lần nữa, lập tức liền nín khóc mỉm cười, làm cho hắn thật sự là dở khóc dở cười.

“Ta, cha này thật vô dụng...” Chu Kí Vân bùi ngùi nói.

Thanh Đại nhìn vẻ mặt trượng phu ai oán, bật cười, nhưng nhìn thấy Thịnh nhi che chở muội muội như vậy, hiểu được đem ý tưởng trong lòng nói ra, đã là tiến bộ rất lớn.

Đến buổi tối, Thanh Đại vẫn tự thân đến trong phòng Thịnh nhi cho hắn đi ngủ, cũng không bởi vì có thân sinh nữ nhi mà lơ là hắn.

“Chưa buồn ngủ sao?” Gặp ánh nến trong phòng còn chưa tắt, con nằm ở trên giường cũng mở to mắt, chỉ có lúc này, hai mẫu tử mới có thể trò chuyện với nhau.

“Nương.” Thịnh nhi nhìn mẫu thân cẩn thận đắp chăn ình.

“Chuyện gì?” Thanh Đại ôn nhu hỏi.

“Cám ơn.” Nương đối với hắn rất tốt, chính mình hiểu rõ nhất.

Thanh Đại ngẩn ra, chợt nở nụ cười: “Cảm tạ cái gì đâu?”

“Rất nhiều, rất nhiều, ta đều biết.” Hắn vẫn là không quen nói chuyện, nếu không có gì cần thiết, sẽ không mở miệng, cũng quen dùng từ vô cùng ngắn gọn biểu đạt cảm thụ trong lòng.

Có lẽ thật là mẫu tử liên tâm, không cần nhiều chữ lắm, Thanh Đại có thể hiểu được vài từ này đại biểu ý nghĩa gì, vì thế đưa tay vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn hắn. “Thịnh nhi vĩnh viễn là con nương, nương đương nhiên sẽ đối xử tốt với Thịnh nhi.”

Nghe vậy, Thịnh nhi cong cong khoe miệng hồng, ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ, bởi vì có nương ở, hắn không cần sợ nữa, cũng sẽ không có người dám khi dễ hắn.

Cám ơn nương...

Một năm sau

Hai ngày trước, Chu Kí Vân mang theo thê tử từ kinh sư Thuận Thiên phủ thăm nhạc phụ nhạc mẫu trở lại, để lâu như vậy, mới cho thê tử có thể về nhà mẹ đẻ một chuyến, trong lòng thật sự rất băn khoăn, hiện tại rốt cục hoàn thành tâm nguyện của nàng.

Từ đầu hành lang khác đi tới, nhìn thấy hình ảnh bên ngoài phòng, nhện không được nghỉ chân quan sát, nữ nhi đã đến tuổi bắt đầu học đi, chẳng qua vẫn còn người giữ, còn chưa dám tự mình đi.

Mới bước được vài bước, bước chân nữ nhi không ổn, đặt móng ngồi dưới đất. “Ô... Ô...”

Tỳ nữ vội vàng ngồi xổm xuống muốn ôm nàng. “Đến! Thái Hà ôm tiểu quận chúa đứng lên...”

“Ô ô...” Nữ nhi nhả lại khuôn mặt nhỏ nhắn, tức giận vung mạnh tay nhỏ bé, không cần tỳ nữ đến ôm, tiếp theo đem một ngón tay khác chỉ qua. “Ca... Ca...” Nàng chỉ cần ca ca.

Đầu Thịnh nhi so với năm trước lại cao thêm không ít, lập tức đi vào bên người muội muội, dắt tay nhỏ bé của nàng. “Tốt, ca ca đỡ người đứng lên...”

Nữ nhi rất nhanh thu hồi nước mắt, khàn khàn cười, sau đó từ dưới đất đứng lên. “Ca...” Tuy rằng không biết ý nghĩa của chữ duy nhất này, nhưng là chỉ cần kêu, ca ca sẽ lại đây.

“Muội muội thật là lợi hại...” Thịnh nhi khích lệ nói.

Được ca ca nắm, nữ nhi cười vô cùng vui vẻ, bước đi cũng càng ổn.

Chu Kí Vân thấy trước mắt một màn huynh muội tình thâm này mà xúc động.

Cho tới bây giờ, hắn còn không dám tin tưởng có thể hạnh phúc nhiều như vậy, biết được mình rất may mắn.

Thật lâu, hắn mới thu hồi ánh mắt, đi vào phòng, nhìn thấy thê tử đang xem thư, nghĩ rằng bọn họ mới từ kinh sư trở về, hắn là không có việc gì gấp mới đúng.

“Ai gửi thư đến?” Hắn hỏi.

Xem xong nội dung thư, Thanh Đại cười cùng trượng phu chia sẻ vui sướng. “Là muội muội ta Thước Dực viết đến... Nói nàng đã có thai, tướng công nàng vô cùng khẩn trương sợ trước sợ sau, chỉ sợ nàng đi đường mạnh mẽ, sẽ động thai, hiện tại bộ dáng một chút cũng không giống bệnh nhân.”

Biết tình cảm hai tỷ muội các nàng thâm hậu, Chu Kí Vân tự động đưa ra đề nghị. “Hàng Châu cách thành đô tuy rằng không gần, nhưng nếu người muốn đi thăm nàng, ta có thể cùng người đi.”

Nụ cười Thanh Đại trên môi càng sâu. “Nghe tướng công nói như vậy, trong lòng ta thật cao hứng, nhưng... Chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn không thể được.”

“Vì sao? Nếu lo lắng đứa nhỏ, cũng có thể dẫn bọn hắn cùng đi, chỗ cha mẹ ta sẽ đi nói.” Chu Kí Vân nguyện ý làm cho vợ con bất cứ điều gì.

“Ta không phải lo lắng đứa nhỏ, mà là...” Thanh Đại cười thẹn thùng. “Ta chắc đang mang thai, tướng công nói không chừng lại làm cha.”

Nghe vậy, Chu Kí Vân quả thực bị tin vui này cấp dọa đến. “Người... Khi nào thì biết? Nay dọc theo đường đi như thế nào không nói? Vạn nhất ở nửa đường lại động thai, không thoải mái thì làm cái gì bây giờ?”

“Biết được về nhà mẹ đẻ, ta rất cao hứng, cho nên cũng không chú ý tới nhiều như vậy, hơn nữa thai này không có giống lần trước như vậy buồn nôn muốn phun, ăn cũng giống như bình thường, lại càng không định ở lâu, chỉ vừa mới xem thư Thước Dực mới nghĩ đến, bất quá hay là chờ đại phu xem qua mới có thể xác định...” Thanh Đại may mắn thân mình có điều dưỡng tốt mới có thể chịu đựng được hành trình này, không có xuất hiện dị trạng. “Nếu thật sự có đứa nhỏ, lần này là nam hay là nữ khiến cho lão thiên gia đến an bài.”

Chu Kí Vân cầm bàn tay mềm mại của thê tử. “Ừ, khiến cho lão thiên gia đến an bài.”

Là nó làm cho bọn họ gặp nhau, ngoại trừ cảm tạ, không có yêu cầu xa vời gì khác.

Bọn họ nhìn vào mắt lẫn nhau, trong lòng đều nghĩ như vậy.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-bang-tu-quy>